

สารบัญ

รับเชิญ

คุณแม่แห่งสุข/ทำโน่นทำนี่ทำงานทำบ้าง.....	๒๔
เมื่อเรังพวงด.....	๕๖
ในหุบเขา (The Valley).....	๘๗
บทความพิเศษ	
กระดูก.....	๔๙

โลกทัศน์-ชีวิตทัศน์

งานวิสาขบูชา..อดีตถึงปัจจุบัน.....	๔
บทวิจารณ์/พลสังขัตวิสาข.....	๗
น่ารู้จักในลาน.....	๑๓
รอบบ้านรอบตัว/สังกาศดีสิการ.....	๓๑
ถ้อยคำสิริมงคล/อย่าไว้ตัวเอง.....	๓๔
กวีสีขาว.....	๓๗
ท่ายนธรรมอันธพาล.....	๓๐
คิดตามบท/เทศน์คำพิพากษา.....	๔๔

ธรรมะสำราญ

ชาติก/จิตไปยอกก่อ.....	๕๕
ธรรมะกับการเกษตร.....	๓๗

บอกกล่าว

อาหารบรณ.....	๕๓
ห่างจากกงสุล.....	๖๖

เรื่องสั้น-เรื่องยาว

การปล้นที่โบสถ์กุฎกมัย.....	๔๓
สุ เบบได้ สุ.....	๙๙

สังคมดอกหญ้า

ปริศนาธรรมอักษรไขว้.....	๑๐๗
ปางอินลิต.....	๑๐๙

๑๑๒๓

ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๑๒๘

พ.ศ.-ป.ศ. ๒๕๕๐

เจ้าของ : สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๗/๓๐ ถนนมิตร

คลองกุ่ม ชิงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๓๓๗๔-๕๖๓๑

www.asoke.info

E-mail : ppaniya@excite.com

บรรณาธิการ : ธีรธรรม โอศิตธรรมกุล

กองบรรณาธิการ : บัณฑิต สมพงษ์ สุขชัย ฟากตะวันตก

พินวน ปานปิ่น

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์นิตยสารสันติ

๖๗/๑ ถนนมิตร คลองกุ่ม ชิงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

E-mail : thatfah2520@yahoo.com

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : เรือตรีเชนดิน เลิศบุศย์

จำนวนพิมพ์ ๒๔,๐๐๐ เล่ม

หน้าปก : สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ

รูปพลสังขัตวิสาขะ

ปกหลัง : ตะวันทองแดง

วัตถุประสงค์ในการจัดทำ “ดอกหญ้า”

* เพื่อยังความเป็นภราดรภาพ

และสามัคคีธรรมให้เกิดในหมู่สมาชิก

* เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนัก

ถึงคุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนา

ในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

พบเพื่อนเก่าและแก็โดยบังเอิญ หลังจากที่แยกอยู่กันคนละประเทศมาหลายสิบปี เพื่อนทำมาหากินอยู่ที่สวีเดน ตัวเองอยู่ที่อังกฤษ แต่ตัวเพื่อนมีความใกล้ชิดและติดต่อกับคนไทยมากกว่าดิฉัน หลังจากพูดคุยกัน เพื่อนบอกว่าอยากจะเปลี่ยนหนังสือขาย แต่เกรงว่าจะไม่เป็นที่นิยม เพราะคนไทยสมัยนี้จะซื้อแต่หนังสือประเภท *ทำอย่างไรถึงรวย - เป็นเศรษฐีเงินล้าน ในเจ็ดวัน!* ฯลฯ อะไรทำนองนี้ ส่วนหนังสือที่มีเนื้อหาสาระหรือวิชาการหน่อย จะขายได้เฉพาะคนระดับหนึ่ง ซึ่งเป็นเพียงกลุ่มเล็กๆ

ดิฉันฟังแล้วก็ใจหาย เพราะนี่คือสัญญาณอันตรายว่า การศึกษาในบ้านเรายังไม่ได้มาตรฐานจริงๆ อย่างที่นักวิชาการต่างประเทศกลุ่มหนึ่งสำรวจเอาไว้ ซึ่งผู้อ่านบางท่านคงได้ยื่นข่าวบ้างแล้ว อีกสัญญาณหนึ่งก็คือคนไทยมีชีวิตอยู่ด้วยความหวังที่มองไม่เห็น ความไม่รอบรัดที่จะเริ่มต้นด้วยการมองตัวเอง ปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตตามพระราชดำรัสของในหลวงในเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ฝ่าแต่หวังและวาดว่าถ้ารวยขึ้น ก็จะทำให้ตัวเองมีความสุขมากขึ้น เมื่อได้ยื่น ได้เห็นสิ่งใดที่พาดพิงไปถึงความร่ำรวย ก็จะปักใจเชื่อโดยง่าย ว่าเป็นเครื่องช่วยชีวิต โดยมองข้ามสิ่งที่เป็นตรรกะไปหลายๆอย่าง

อวิชาคือความไม่รู้ ความไม่รู้จะมีพื้นฐานมาจากการไม่แสวงหา หรือค้นคว้าให้ชัดเจน บางสิ่งบางอย่างที่ทำตามๆกันมาก็ไม่เคยนึกสงสัยว่าทำไม อันนี้ไม่ใช่เป็นความโง่ แต่เป็นความเมินเฉยที่เป็นอันตรายต่อสังคมและจิตวิญญาณของตัวเราอย่างแท้จริง

การปลูกฝังการแสวงหาความรู้ด้วยการอ่านหนังสือในสังคมไทย ยังไม่ชัดเจน นิติสารต่างๆที่วางอยู่บนแผงหนังสือเท่าที่ดิฉันเห็นในขณะนี้ มากกว่าครึ่งเป็นหนังสืออมเมารั้สาระ แต่ดูเหมือนจะขายดี และผลที่ออกมาก็คือสังคมไทยที่เป็นอย่างปัจจุบันนี้

การยอมรับกับความไม่รู้

ทำอย่างไรจะให้คนไทยรักการอ่านหนังสือมากขึ้น *หนังสือคือครู หนังสือคือความรู้* เป็นคำที่พ่อดิฉันบอกกับลูกๆทุกคน เมื่อตอนที่เรายังเป็นเด็ก เราจะไม่กล้าเดินข้ามหรือเหยียบหนังสือ แต่ชอบเอามานอนหนุนหัวตอนใกล้สอบ เพราะเชื่อว่าจะทำให้ความจำดีขึ้น !

อังกฤษเป็นชาติที่อ่านหนังสือมากที่สุดในโลก เขาจะอ่านหนังสือในทุกสถานที่ ยืนหรือนั่งรถรอรถ ในรถใต้ดิน และในสถานที่ต่างๆระหว่างรอรับบริการ รองลงมาคือชาวญี่ปุ่นซึ่งมีนิสัยรักการอ่านหนังสือในทุกๆที่ไม่ต่างจากคนอังกฤษ

ถ้าคนไทยอ่านหนังสือกันมากขึ้น และมีวิจารณ์งานในการอ่านด้วย เราก็จะถูกหลอกน้อยลง สมัยนี้การล่าอาณานิคมไม่จำเป็นต้องยกทัพ ไซค์กำลังเหมือนเมื่อหลายร้อยปีมาแล้ว การทำให้คนไทยตกเป็นทาสของค่านิยมโง่ๆก็เป็นความสำเร็จในการล่าเมืองขึ้นทางลัดเช่นเดียวกัน
Good morning...Thailand !

เหรียญตุ๊กตารามเทพกำลังฮิต สรรพคุณของทุกรุ่นโฆษณาคล้ายๆกัน *รุ่นรวยในพริบตา รุ่นเศรษฐีสำเร็จรูป ฯลฯ* ความเชื่อมั่นในคุณพระศรีรัตนตรัยหายไปไหน เรามีพระสงฆ์ไทยสามแสนกว่ารูปไว้ทำไม คู่มก้นใหม่กับการทุบเทเวศราและเงินทองหรือแม้แต่ชีวิต ! กันขนาดนั้น

งานนี้มีคนรวยแน่ๆ ระหว่างอาชีพทำหนังสือเกี่ยวกับเรื่องมาเป็นเศรษฐีกันเถอะ หรือทำเหรียญตุ๊กตารามเทพรุ่นรวยไม่เสร็จ ก็เลือกกันเอาเอง ...พุทธโร ซัมโม สังโฆ

วันวิสาขบูชาปีนี้ ตรงกับวันสมาธิโลกด้วย ซึ่งองค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลกได้กำหนดไว้ ท่านสมาชิกผู้อ่านดอกหญ้าทั้งหลาย ชักชวนพี่น้องเพื่อนฝูงและคนที่เรารัก มารวมพลังจิตแสดงความเป็นไทและเป็นชาวพุทธกันบ้างหรือเปล่า ?

ONCE UPON A TIME

งานวิสาขบูชา อดีตถึงปัจจุบัน

พ. กิ่งเพชร

เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๔ กราวนั้น
มีการจัดงาน “วิสาขบูชา” ที่สวนลุมพินี เพื่อ
ส่งเสริมพระพุทธศาสนา ในรูปของการ
ปฏิบัติบูชา มีการนิมนต์พระสงฆ์ สามเณร และ
อุบาสก อุบาสิกา ทั้งในแวดวงวัด และ ใน
แวดวงบ้าน มาร่วมใช้ชีวิตตักตุน นอนโคน ไม้
โดยมีการกางกลดเป็นที่มุงบังและกันยูง เช่น
เดียวกับพระพุทธรูป มีผู้สนใจใฝ่ธรรมไป
ร่วมฟังเทศน์จากพระ และการบรรยายธรรม

ของกราวาส ที่จัดบนเวทีส่วนกลางอย่างต่อ
เนื่อง ตามจุดทางกลดของพระสงฆ์ในที่ต่างๆ
ก็มีคนสนใจใฝ่ธรรมเข้าไปร่วมสนทนาธรรม
ด้วยมีใช้น้อย ไม่ต้องกล่าวไปถึงบรรยากาศ
การทำบุญตักบาตร ซึ่งมีหลากหลายล้นเหลือ
อยู่แล้ว เพราะชาวพุทธส่วนใหญ่ถนัดใน
เรื่องอามิสบูชา เมื่อผนวก ปฏิบัติบูชาเข้าไป
ด้วย ก็ยิ่งสมบูรณ์

อาจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์ เป็นแม่งานหลักในงานนั้น อาจารย์ระวี ภาวิไล เป็นผู้ดำเนินงาน อาจารย์พิชัย วาสนาส่ง เป็นโฆษกพิเศษ แล้วยังมีเลขาณายกรัฐมนตรี ในสมัยพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เป็นผู้ประสานงานอำนวยความสะดวก จากฝ่ายรัฐบาล นั่นคือ พันเอกจำลอง ศรีเมือง

รายนามผู้อาวุโสทุกท่านที่กล่าวมานั้นล้วนเป็นมงคลแก่ผู้ที่ได้รับรู้ เพราะท่านเป็นคนดี มีศีลธรรมอย่างเสมอต้นเสมอปลาย มีข้อนำสั่งเกิดว่า การช่วยทำนุบำรุง คำจุนพระพุทธรูปศาสนาด้วยกาย วาจา ใจ ในรูปแบบของการปฏิบัติบูชาในคราวนั้นและในครั้งต่อๆมาคงจะมีส่วนเสริมสร้างกุศลให้ผู้อาวุโสเหล่านั้นมีชีวิตสุขสงบเย็น อายุยืน โดยเฉพาะอาจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์ ซึ่งได้ถึงแก่อนิจกรรมเมื่ออายุล่วง ๕๐ ปีไปแล้ว ผู้อาวุโสคนนั้นล้วนยังมีชีวิตอยู่ ก็เป็นผู้มีอายุยืนยาวชาวระบอบทั้งสิ้น

ช่วงนั้นสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยส่งข่าวสารการงานที่สวนลุมพินีทุกสัปดาห์ นำเสียดายที่งาน “วิสาขบูชา” ที่สวนลุมพินีเมื่อปี ๒๕๒๔ มีความต่อเนื่องไม่นานนัก แม้จะมีการจัดงานที่สนามหลวงในคราวหลัง ก็ยังไม่เป็นที่ประทับใจ อาจเป็นเพราะที่สนามหลวงยังไม่ใช้ “รมณียสถาน” เช่นที่สวนลุมพินี

และการจัดงานที่สนามหลวงก็ยังไม่เป็นองค์รวม หากแต่เป็นองค์หลวม จึงนับวันแต่จะกร่อยและขาดคุณภาพดึงดูดความสนใจของสาธุชน ทั้งองค์กรภาครัฐก็ไม่เหลียวแล องค์กรพุทธศาสนาก็ต่างคนต่างทำ สนามหลวงซึ่งเป็นจุดสำคัญที่ชัดเจนจึงกลายเป็น “ตลาดนัดพุทธศาสนา”

พุทธมณฑล แม้จะมีสถานที่กว้างขวางร่มรื่น เหมาะแก่การจัดงานวิสาขบูชายิ่งนัก แต่ก็ไม่ใช่ที่สนใจของชาวพุทธเท่าที่ควร อาจเพราะเป็นที่ไม่สะดวกในการสัญจร และเจ้าภาพจัดงานก็ยังผูกขาดตัดตอนไว้เพียงส่วนคน จึงขาดแนวร่วมที่หลากหลาย เท่าที่ไปเห็นงานวิสาขบูชาที่พุทธมณฑลในช่วงหลายปีที่ผ่านมาก็เห็นแต่ความหงอยเหงาเปล่าเปลี่ยว หลังหอพระไตรปิฎกหินอ่อนเป็นที่หลบนอนของพระเณร

ขอให้งานวิสาขบูชา แบบที่สวนลุมพินีปี ๒๕๒๔ จงกลับคืนมา เพื่อพระพุทธศาสนาประจำชาติไทย

บทวิจารณ์

ฟ้าเหมียว ชวนินน์ฟ้า

พลัฒจิตวิสาขะ

ในมหาจิตตาริสกสูตร พระพุทธเจ้าตรัสถึงหลักมิจฉาทิฏฐิและสัมมาทิฏฐิ ๑๐ ประการ โดยมีความข้อหนึ่งกล่าวถึงการมีความเชื่อหรือความคิดเห็นว่า “ยัญที่บูชาแล้วไม่มีผล” ถือเป็น “มิจฉาทิฏฐิ” แต่ถ้ามีความเชื่อหรือความเห็นว่ “ยัญที่บูชาแล้วมีผล” ก็เป็น “สัมมาทิฏฐิ”

ทำไมพระพุทธเจ้าจึงทรงให้น้ำหนักความสำคัญกับเรื่อง “ยัญพิธี” หรือ “พิธีกรรมทางศาสนา” มากจนถึงกับจัดเป็นหนึ่งในหลักมิจฉาทิฏฐิ ๑๐ หรือสัมมาทิฏฐิ ๑๐

ถ้าเช่นนั้นใครที่ไม่เชื่อว่าหากประกอบยัญพิธีในการบูชาคุณความงามเทพอย่างถูกต้องแล้ว สามารถมีผลให้เกิด

อานุภาพคอยปกป้องภัยอันตรายต่าง ๆ จะถือว่าบุคคลผู้นั้นเป็นผู้มี “มิจนาภิภูริ” ตามนัยแห่งหลักพุทธธรรมดังกล่าวกระนั้นหรือ

คำตอบก็คือใช่ แต่มีเงื่อนไขสำคัญว่าต้องเข้าใจและรู้จักวิธีการ “บูชา” ตาม

ยัญพิธีนั้นๆ อย่าง “ถูกต้องเที่ยง

ตรงในเหตุในผล” จึงจักก่อให้เกิด

ให้ “เกิดผล” ในทิศ

ทางที่นำไปสู่ความ

เจริญอกงามของ

ชีวิต แต่ถ้าหาก

บูชาอย่าง “ไม่ถูก

ต้อง” ก็จะมี “ส่ง

ผล” ในทิศทางตรง

ข้าม คือจะนำชีวิต

ไปสู่ความเสื่อมถอย

จากความเจริญรุ่งเรือง เช่น

ถ้าบูชาตุคามรามเทพแล้วคิดว่า

จะมีอานุภาพคุ้มครองให้ปลอดภัยจากอันตราย

ทั้งหลาย จนเกิดความประมาทในชีวิต อาทิ

เมาแล้วขับ เป็นต้น “ยัญที่บูชาแล้ว” แบบ

ผิดๆ เช่นนี้ก็จะ “มีผล” ทำให้ชีวิตเสื่อมถอย

จากความเจริญ ในทางกลับกันถ้าบูชาตุคาม

รามเทพแล้วไม่กล้าไปคลุกคลีเกี่ยวข้องกับ

ความชั่วทั้งหลาย เพราะกลัวว่าพฤติกรรมที่

ไม่ดีเหล่านั้นจะทำให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ครอบ

ครองอยู่หมด “ความขลัง” ไป ในกรณีเช่น

นี้ “ยัญที่บูชาแล้ว” ดังกล่าวก็อาจจะ “มี

ผล” ช่วยให้ชีวิตเกิดความเจริญรุ่งเรืองขึ้นใน

บางแง่มุมได้บ้างเหมือนกัน เป็นต้น

ทฤษฎีทางด้านสังคมวิทยา

หลายทฤษฎีช่วยให้

มนุษย์เข้าใจถึงความ

สำคัญของยัญพิธี

หรือพิธีกรรมต่าง ๆ

ที่มีนัยสำคัญยิ่งต่อ

กระบวนการเรียนรู้

ทางสังคมของมนุษย์

เช่น ยัญพิธีในการ

บวชต้นไม้เพื่อสอนให้

คนในชุมชน เรียนรู้ถึง

ความสำคัญของการอนุรักษ์ป่า

ดังที่พระนักพัฒนาบางท่านนำมาใช้

เป็นเครื่องมืออนุรักษ์ป่าต้นน้ำลำธารในภาค

เหนือ เป็นต้น

ศาสนาสำคัญๆ ที่ประสบความสำเร็จ

ในการอบรมกล่อมเกลาคือชีวิตของผู้คนเกิด

ความเจริญอกงามและสังคมอยู่เย็นเป็นสุข จน

มีผู้ศรัทธา นับถือสืบเนื่องมายาวนานนับร้อยๆ

พันๆ ปีทุกศาสนา ล้วนแต่อาศัย “ยัญพิธี”

หรือ “พิธีกรรมทางศาสนา” เป็นเครื่องมือสำคัญประการหนึ่งในการสร้างกระบวนการเรียนรู้และอบรมกล่อมเกลา เพื่อเชื่อมโยงร้อยรัดให้ผู้คนในสังคมผูกพันอยู่กับการประพฤติปฏิบัติตามหลักแห่ง จริยธรรม อันดีงามของศาสนานั้นๆ จึง

สามารถส่งผลให้ศาสนา ดังกล่าวประสบผลสำเร็จในการสั่งสอนอบรมผู้คนได้อย่างกว้างขวางและยืนนานดังเช่นที่เป็นอยู่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน

ส่วน หนึ่ง

ของยัญพิธีหรือพิธีกรรมของแต่ละศาสนานั้นจะเชื่อมโยงกับวันสำคัญของศาสนานั้นๆ ในรอบแต่ละปี อันก่อให้เกิด “ความถี่” (frequency) “ห้วงเวลา” (duration) และ “ผลกระทบ” (impact) ที่มีพลังอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอในการสร้างกระบวนการอบรมกล่อมเกลา เพื่อให้ผู้คนเข้าถึงการประพฤติปฏิบัติตามหลักแห่งจริยธรรมของศาสนา ดังกล่าว

ในสังคมไทย เรามีวันสำคัญทางพุทธศาสนาที่คนไทยรู้จักคุ้นเคยคือวันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา และวันเข้าพรรษา โดยรัฐบาลกำหนดให้วันเหล่านี้เป็นวันหยุดราชการเพื่อเป็นหลักบอกเวลาหรือเป็น “สัญญาณ” ของการสร้างกระบวนการ

การอบรมกล่อมเกลาทางสังคม (Socialization) ให้ผู้คนได้เรียนรู้ถึงวิธีการประพฤติปฏิบัติสู่เส้นทางแห่งความ “อยู่เย็นเป็นสุข” ตามหลักธรรมคำสอนของพุทธศาสนา

ในบรรดาวันสำคัญทางศาสนาเหล่านี้ ชาวพุทธทั่วโลกถือว่า “วันวิสาขบูชา” เป็นวันที่มีความสำคัญที่สุด และจะมีการประกอบ “ยัญพิธี” เพื่อ “บูชา” พระพุทธเจ้าเป็นกรณีพิเศษ เช่น ชาวพุทธในประเทศไทยศรีลังกาจะพากันนุ่งขาวห่มขาวและไปประกอบพิธีกรรมทางศาสนาที่วัดต่าง ๆ จนเห็นชาวศรีลังกาทั้งประเทศแต่งกายชุดขาวเหมือนกันหมดในวันนี้ เป็นต้น

วันวิสาขบูชาตรงกับวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เราบูชาพระพุทธเจ้า ทรงประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพาน ตามเวลา ในปฏิทินจันทรคติ ที่ดวงจันทร์ โลก และ ดวงอาทิตย์โคจรมาสัมพันธ์ ณ ตำแหน่งแห่ง ที่ของอวกาศในจุดเดียวกันนี้

การประสูติ คือ “การเกิดของเจ้าชาย สิทธัตถะ” จากกรรมมารดา เพื่ออุบัติมารับรู้ ปรากฏการณ์ต่าง ๆ บนดาวเคราะห์ที่สิ้นน้ำเงินที่ เรียกว่า “โลก” ภายใต้ระบบสุริยจักรวาลที่มี ดวงอาทิตย์เป็นศูนย์กลาง

การตรัสรู้ คือ “การเกิดของญาณ ปัญญา” อันเนื่องจากการหมดสิ้นอวิชชาอย่าง สัมบูรณ์ของเจ้าชายสิทธัตถะ และเกิดใหม่ เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ ทรงสามารถประจักษ์แจ้งในแก่นแท้แห่ง ความหมายของชีวิตเล็กๆ ซึ่งอุบัติมาในมหา อันันตจักรวาลที่กว้างใหญ่ไพศาลนี้ ท่ามกลางระบบสุริยจักรวาลน้อยใหญ่ที่มีดาวฤกษ์แต่ละดวงเป็นศูนย์กลางอยู่อีกกว่า ๔ แสนล้านดวงในกาแล็กซีทางช้างเผือก (ที่ ซึ่งระบบสุริยจักรวาลของเราตั้งอยู่) ตลอดจน ท่ามกลางกาแล็กซีอื่นๆ ที่มีอยู่อีกถึงกว่า หนึ่งแสนล้านกาแล็กซีในเอกภพ

ส่วนการปรินิพพานของพระพุทธเจ้าก็

คือ “การเกิดของสภาวะความดับสูญอย่าง สัมบูรณ์” จากอวกาศและเวลาในเอกภพที่ หมุนเวียนเปลี่ยนแปลงไปตามกฎอนิจจังใน วัฏฏสงสารที่ไม่มีขอบเขตความสิ้นสุด

การประกอบ “ยัญพิธี” หรือ พิธีกรรมทางศาสนาในวันวิสาขบูชา เพื่อ ระลึกถึงการประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพาน ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่าง ถูกต้อง จึง “มีผล” ต่อการช่วยสร้าง “กำลัง จิต” และ “กำลังปัญญา” ได้ดียิ่งกว่าการ ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาแบบเดียวกันนี้ ในวันปกติธรรมดาอื่น ๆ

ทั้งนี้เพราะถ้าหากผู้ใดสามารถตั้งจิต “ระลึกถึง” และ “หยั่งถึง” ความหมายคุณค่าแห่ง “การประสูติ การตรัสรู้ และการ ปรินิพพาน” ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้าที่มีความสำคัญยิ่งต่อแก่นแท้แห่งชีวิต ความเป็นมนุษย์ที่มีโอกาสเกิดมาในโลกนี้ ตลอดจนต่อความเจริญของอารยธรรมมนุษย์ โดยรวมได้มากเท่าไร “กำลังแห่งจิต” และ “กำลังแห่งปัญญา” อันเกิดจาก “ยัญพิธีที่บูชา โดยถูกต้อง” ดังกล่าว ก็จัก “มีผล” ต่อการ ช่วยสร้างความเจริญงอกงามในชีวิตของ บุคคลผู้นั้นได้มากเท่านั้น

จตุคามรามเทพ - ค้นหาต้นฉบับ

Catugamaramadeva-In Serch of Origins

ว่าโดยสรุป“จตุคามรามเทพ”แต่เดิมน่าจะเป็นเทพฮินดูสององค์ที่ชาวลังกานับถือ เป็นเทพารักษ์พระพุทธศาสนา ต่อมาเมื่อชาวนครฯ รับพุทธศาสนาลังกาวงศ์เข้ามา เทพทั้งสองก็ตามมาด้วยในฐานะเทพารักษ์พระบรมธาตุนครฯ

ต่อมาในสมัยหลังนี้ ความทรงจำทางประวัติศาสตร์เลือนและเอกสารโบราณถูก ลืมหรือถูกอำพราง บรรดาผู้มีศรัทธาบางคนจึงรู้สึกแปลกแยก หดหู่ที่พึ่ง แล้ว ขวนขวายสร้างที่พึ่งขึ้นมาใหม่โดยผนวกชื่อ “จตุคามเทพ” กับ “รามเทพ” แล้ว อุปโลกน์เทพองค์ใหม่ชื่อ “จตุคามรามเทพ” ขึ้นมาจากความว่างเปล่า โดยไม่มีหลักฐานใดๆรองรับ

ในเรื่องนี้เห็นจะโทษใครไม่ได้ คนที่คิด จตุคามรามเทพ ขึ้นมา คงจะเป็นคน อนาคตทางการศึกษา ไม่รู้ประวัติศาสตร์ เข้าไม่ถึงเอกสารโบราณ และขาดออกจาก หลักพุทธศาสนานานแท้จนหลงมกมายกับเครื่องอัปมงคลชนิดเรียก“เงินไหลเข้ามา”

ในที่สุด ผมได้แต่โทษระบบสังคมและการศึกษาที่ผูกวัฒนธรรมและความรู้ดีๆ ไว้เป็นสมบัติเฉพาะของชนชั้นผู้ดี แล้วทิ้งประชาชนจำนวนมากเป็นอนาคต ให้ มกมายขวนขวายหาที่พึ่งกับผีตางเทวดาที่ไม่มี(และไม่เคยมี) ในโลกแห่งความเป็นจริง

บางตอนจากคอลัมน์ ฝรั่งมองไทย โดย ไมเคิล ไรท์

มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับที่ ๑๓๙๔

ประจำวันที่ ๔-๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

พลิกพินคืนตำนาน

เฮ็ดินได้แต่คนไทยหัวนี้
นายแต่นหลักยังมีที่ปัญหา
ไคชอนอไคชอลันแกลึงยูแองมา
ไคชเชนมาคนไทยให้ล้มตาย

หลังคลื่นยักษ์ชูโถมเฝ้าเข้าใส่
ชาชน้ำไคยังหลังดินไม่สิ้นสาย
โลกแซ่ซ้องเซียดูอยู่ไม่วาย
คนขวัญหายยังมีหวังกำลังไค

คืนคุณค่าชดชมนาติพิลาสซัก
คืนแหล่งพักพิงพาอยู่อาศัย
คืนความหมายสู่สถานตำนานไทย
คืนดินได้แต่นี่ที่ขุดยีน

และคือเขาเผาไทยโนวันนี้
ล่มศักดิ์ศรีใต้ชวงค์ชงจากพิน
ศักราชดึกดำคึกคึกคองคืน
คงพลิกพินคืนหาชัยสันดินไทยงาม

ชนกนาถ ทักษิณธรรม

โบลาน นาว่าบุญนิยม

โบลาย เกียรติกรวด

เกิดวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๗
เป็นลูกคนที่ ๔ ในจำนวนพี่น้อง ๕
คน พ่อแม่มีอาชีพค้าขาย พ่อ
ศรัทธาศาสนาตามประเพณี แม่
ชอบทำบุญและไปวัด มีแต่ปู่ที่
เป็นโยมอุปฐากของวัด วันพระ
ถือศีล ไปนอนวัด

วัยเด็ก-วัยเรียน

ตอนเล็กๆ เรียนหนังสือที่ โรงเรียนคริสต์ เป็นโรงเรียน
สตรีในจังหวัดลำปาง โรงเรียนไม่ได้บังคับว่านักเรียน
ทุกคนต้องนับถือศาสนาคริสต์ แต่ประเพณีวัฒนธรรม
เป็นแบบคริสต์หมด ทุกวันคริสต์มาส โรงเรียนจะ
เกณฑ์นักเรียนไปเข้าโบสถ์ ที่โบสถ์จะเป็นระเบียบ
เรียบร้อยแล้วก็สงบนิ่ง มีพระเยซูเป็นรูปตุ๊กตาเราก็อชอบ
ชอบเครื่องประดับที่เป็นไม้กางเขนด้วย ก็เลยชอบเข้า
โบสถ์ การกินอยู่ก็มีระเบียบ ก่อนกินข้าวจะมีสวดมนต์
ก่อนเข้าห้องเรียนและก่อนกลับบ้านก็จะสวดมนต์ เราก็
เลยติดนิสัยระเบียบแบบนั้น ชอบประเพณีแบบนั้น
แล้วก็ชอบศาสนาคริสต์ เรียนที่นั่นจนจบ ม.ศ.๓ แล้ว
เรียนต่อ ม.ศ.๔ ม.ศ.๕ แผนกวิทยาศาสตร์ที่โรงเรียนลำ
ปางกัลยาณี เป็นโรงเรียนสหศึกษา

เพราะเป็นลูกคนเล็ก พ่อแม่ก็เลี้ยงแบบคุณหนู
เลยเป็นคนเอาแต่ใจตัวเอง แต่นิสัยคล้ายๆ ผู้ชาย หัวๆ
แฉ่งๆ กระด้างๆ เพราะชอบไปไหนกับพ่อ พ่อชอบพา
ไปดูมวย แล้วก็ชอบฟุตบอล

“

พระอาจารย์ถามว่า
เห็นอะไรไหม
เราก็ไม่เห็นอะไร
สุดท้ายเราก็บอกว่า
เห็นดาวเห็นเดือน
เห็นยิบๆ ยิบๆ
ท่านบอกว่านั้นแหละคือ
ญาณ
เราว่ามันไม่ใช่ญาณ

”

จบ ม.ศ.๕ เข้าเรียน
อนุปริญญาพยาบาล ที่มหา
วิทยาลัยเชียงใหม่จบแล้วทำงาน
อยู่หลายปีที่คณะแพทยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ก่อน
จะเข้าเรียนต่อปริญญาตรี ๒
ปีที่สถาบันเดิม

ทุกวันเสาร์-อาทิตย์จะไป
วัดกับแม่ชอบฟังเทศน์แต่สงสัย
ว่าทำไมท่านไม่ออกมาเทศน์
ท่านจะมีเมตตา จะแจกของ
แล้วลูกศิษย์ลูกหาที่เอามาดี
เป็นหอย เราก็ฉงน รู้สึกว่า
การไปวัดเน้นพิธีกรรมมากไป
รู้สึกว่าศาสนาพุทธมันยุ่งยาก
และม่งาย การไปวัดคือการ
ไปทำบุญแค่นั้นเอง กลับมาก็
มีพฤติกรรมเหมือนเดิม ไม่ได้
เปลี่ยนพฤติกรรมตัวเอง จึง
ไม่ค่อยศรัทธา

เรียนพยาบาลปี ๑๖ ถึง ๑๘
ตอนนั้นได้ร่วมขบวนการนิสิต
คิดสับสนว่าเราจะอยู่ในเมือง
หรือจะออกไปชนบท เพื่อไป
ช่วยเพื่อนที่เขาเข้าป่า ตอนนั้น

เราศรัทธาระบบคอมมูนมากนะ
ต้อง ๓ ย. สะพายย่าม ใส่
กางเกงยีนส์ รองเท้ายาง แล้ว
ไม่แต่งงาน มันตรงกับ
อุดมการณ์ของเรา พอเรียน
จบก็ปฏิเสธลัทธิคอมมิวนิสต์
แล้ว เพราะเห็นว่าคนเข้าป่า พอ
ออกมาจากป่า เขาก็เปลี่ยนไป
เขาไม่อยู่ในอุดมการณ์เหมือนเดิม
จากที่เคยกินอยู่กับชาวบ้าน ต่อ
สู้เพื่อชาวบ้าน เขาก็เปลี่ยนไป

แสวงหาความสงบ

ตอนทำงานเป็นพยาบาล
ป่วยเป็นโรคไต หาสาเหตุไม่
เจอ ทุกคนแม้แต่หมอก็ลง
ความเห็นว่าจะเกิดจาก
ความเครียด เลยต้องหาทาง
ออกให้ตัวเอง ไปวัด นั่งสมาธิ
เขาบอกว่านั่งสมาธิดี ทำให้
จิตสงบ เราก็พยายามหาทางที่
จะให้สงบเพื่อจะได้ไม่เครียด
เขาบอกจะต้องนั่ง ๓ อาทิตย์
ถึงจะรู้เรื่อง เราก็พักร้อนไป ๓
อาทิตย์ อาทิตย์แรกเรารู้ว่าเรา

สงบนะ แต่ว่าทุกเย็นเขาจะต้องไปสวดมนต์ พระอาจารย์ถามว่า เห็นอะไรไหม เราก็อันเห็นอะไร สดท้ายเราก็บอกว่าเห็นดาวเห็นเดือนเห็นยิบๆ ยับๆ ท่านบอกว่ำนั่นแหละคือญาณ เรวามันไม่ใช่ญาณ เราก็อันสวดอีก แล้วไปเจอแม่ชีทะเลาะกัน ความเชื่อของเราว่าการปฏิบัติธรรมต้องสงบนิ่ง เพราะเรามีจิตผูกพันกับคริสต์เ้าจะ ที่เขาสงบ มีระเบียบ เวลาเข้าโบสถ์ เขาจะเจียบมาก เราฟังใจตรงนั้น เพราะฉะนั้นเราก็อันหาศาสนาที่ปฏิบัติธรรมยังเ้าจะเจียบทำยังเ้าจะสงบ

ไปนั่งสมาธิเราสงบได้จริง เราอยู่วัด ๓ อาทิตย์นี้เราสงบจริง แต่พอออกมาทำงาน มันวุ่นวายเหมือนเดิม คิดว่ามันไม่ใช่ทางออกที่ถูกต้อง ก็เลยไปแค่ฟังธรรม ครั้งหนึ่งไปวัดพันอัน เขามีบวชภาคฤดูร้อน มีกลุ่มพยาบาลหลายคนไป

ตรวจสอบสุขภาพเด็กที่จะมาบวช แล้วก็มีการกิจกรรมฟังธรรมทุกวันอาทิตย์ หลังจากนั้นท่านอาจารย์ดวงดีก็นิมนต์พระจากสำนักสันติอโศกไปเทศน์

ตอนนั้นเป็นโรคไตด้วย ต้องทำกับข้าวเอง ลดอาหารเค็ม พอเราทำมังสวิรัต ก็มีการอดดิบเหลือหลังจากออกพรรษา เราเสียดายเลยกินต่อก็อันมังสวิรัตได้ตั้งแต่ปี ๒๘ หลังจากนั้นมาไม่เคยกินยา ไม่เคยไปหาหมอ เป็นหวัดนิดๆ หน่อยๆ แค่นั้น โรคไตก็หาย เลิกกินยารักษาไตตั้งแต่ปี ๓๐

ถือศีลปฏิบัติธรรม

ปี ๓๑ มานานมหาปวารณาครั้งแรก แต่ตอนหลังก็มาสัมผัสสัมพันธ์กับกลุ่มบ่อยๆ มาปฏิบัติธรรมมาฟังธรรม ท่านบอกให้ถือศีล เราก็อันถือศีล พอท่านบอกว่าการไม่ฆ่าสัตว์ หมายถึงไม่กินเนื้อสัตว์ด้วย

เราก็อันชัดเจนเรื่องมังสวิรัต ตอนแรกกินเพื่อสุขภาพ แต่พอปฏิบัติธรรม เราก็อันเพื่อรักษาศีล

เรื่องแฟนนี่ไม่เคยมี ไม่คิดนะ เรียนหนังสือโรงเรียนสตรีตลอด เรียนพยาบาลก็อยู่กับกลุ่มผู้หญิง ไปไหนก็ไปเป็นกลุ่ม แม่สอนว่าเรียนหนังสือให้จบก่อน อย่าเพิ่งมีแฟนนะ เราก็อันฟังใจ พอเรียนจบปั๊บมีงานทำ แมกก็อันถามว่าทำไมไม่คิดจะแต่งงาน อ้าว เรามาปฏิบัติธรรม ชาวอโศกก็สอนว่าอย่าแต่งงานเลยบอกแม่ว่า ตอนเรียนหนังสือแม่ไม่ให้มีแฟน พอเรียนจบแล้วจะไปหาแฟนได้ยังเ้า ไม่รู้จะหาที่ไหน ยิ่งมาฟังเทศน์ฟังธรรมยิ่งมั่นคง เลื่อนฐานตัวเองจากศีล ๕ มาเป็นศีล ๘ กินอาหารมื้อเดียว แต่บางวันเพลียมากก็กินอาหารเสริม ศีล ๘ นี่ไม่ใช่สบู ไม่ใช่แป้ง ไม่ใช่ผ้าหอม

“

พ่อก่านเทศน์ว่า
การรับราชการเป็นหนี้
แม้จะเป็นสัมมาอาชีวะจริง
แต่ก็ถือว่าเรมอบตัวในทาง
ที่ผิด (ลาก||แลก||แลก)

”

เรื่องแต่งตัวนี่ไม่คิด แต่เรื่อง
สบู่เราเป็นพยาบาลนะ มัน
สกปรกจะตาย ต้องทำความสะอาด
ต้องใช้สบู่ ตอนหลัง
ลองใช้ผ้าถูตัว มันก็ใช้ได้ ไม่
มีกลิ่นตัว ยิ่งเราปรับอาหาร
ไม่กินรสจัด กินอย่างธรรมชาติ
ก็ทำให้ศรัทธาและมั่นใจ

นับจากปี ๓๑ เป็นต้นมา
ก็หาเวลามาฟังธรรมทุกงาน
พุทธาภิเษก ปลูกเสกฯ จะ
ต้องจัดสรรเวลามา ประมาณ
ปี๓๖ กลุ่มพยาบาลเรียกว่า
“กลุ่มพิราบขาว” ๗ คนไป
เช่าที่ ตั้งร้านอาหารมังสวิรัตที่
เชียงใหม่ มีคุณเหมือนดิน
เป็นแม่ครัวให้เริ่มแรกเลย
พวกเรารุ่นพี่รุ่นน้องพยาบาล
สลับเวรกันไปทำ ทำอยู่
ประมาณสองหรือสามปี พ่อ
ไฟโรจน์กับแม่พรรณณีบริจาคที่ให้
เราก็เลยย้ายมาอยู่ที่ชมร.เชียง
ใหม่ปัจจุบัน มีผู้เฒ่าผู้แก่มา
มากขึ้น เป็นหมู่กลุ่มโตขึ้น เรา
ทำงานแรมเช้าตอนเย็นก็กลับบ้าน

ช่วยงานที่ร้าน ล้างภาชนะ
ล้างผัก ต้มถั่วให้ ทำอาหาร
ธรรมชาติให้ ช่วยงานเสร็จ
ประมาณ ๒ ชั่วโมงนอนที่ร้าน
ตอนเช้าก็ช่วยล้างผักเตรียม
อาหารเรียบร้อยแล้วถึงไปทำ
งาน

ปี ๔๑ ได้ฟังพ่อท่าน
เทศน์ว่าการรับราชการเป็นหนี้
แม้จะเป็นสัมมาอาชีวะจริง
แต่ก็ถือว่าเรมอบตัวในทางที่
ผิด (ลาก||แลก||แลก) ตอนนั้น
พี่ใบฟ้าลาออกมาก่อน รู้สึก
จะ ๒ ปีมั้ง เขาไปอยู่ราชธานี
อโศก พี่ใบฟ้าเล่าว่ายังขาด
แรงงาน ต้องการคนไปช่วย
ทำงาน

เราก็ถามทางบ้านว่าถ้าเรา
จะออกจากงาน มีปัญหาอะไร
ไหม ตอนนั้นพ่อแม่แข็งแรง
ดีนะ ลูกๆ ที่รับราชการก็มี
ช่วยพ่อแม่ได้ พ่อแม่ไม่ห้าม
ก็เลยออกจากงานมาอยู่ที่บ้าน
ราชปี ๔๑

ชีวิตก็งานบ้านดาสุข

ตอนลาออกจากการมาอยู่วัด เพื่อนๆ ที่ทำงานด้วยกัน ตอนแรกเขาก็ไม่เข้าใจ ทำไมเราเงินเดือนก็ดี ฐานะทางบ้านก็ใช้ได้ ตำแหน่งสุดท้ายก่อนออกงานก็เป็นหัวหน้าพยาบาลห้องตรวจผู้ป่วยนอกและฉุกเฉิน ระดับซี ๖ แล้วทำไมออกมาอย่างนี้เพี้ยนหรือเปล่าแต่พอเขาเห็นเราปฏิบัติจริง เห็นแนวทางปฏิบัติ เห็นรูปธรรมที่ชัดเจน เขาก็รับเราได้และสนใจ ถามว่าปฏิบัติที่ไหน ก็เป็นตัวแบบที่ดีว่า คนเรายังมีฐานะมีตำแหน่งสูงๆ ถ้าปฏิบัติตัวให้ติดดินแล้วใช้ชีวิตเรียบง่าย กินอยู่เรียบง่าย เราก็จะเป็นตัวอย่างให้เด็กๆ ที่กำลังจะก้าวขึ้นมา สามารถใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย ไม่ฟุ้งเฟ้อ ฟุ้งเฟ้อแล้วยิ่งเรามารวมหมู่รวมกลุ่ม ก็ยิ่งทำให้มีพลัง คนอื่นเขาก็จะศรัทธาเรา

มันจุดประกายให้เขาอยากศึกษาว่าทำไมถึงเป็นอย่างนี้ พอเขามาศึกษาจริงๆ เขาก็จะได้เห็นความจริงว่าการปฏิบัติธรรมแบบศาสนาพุทธ ปฏิบัติด้วยการทำงาน เพื่อนที่ทำงานด้วยกันถามว่าไปวัดนะไปทำอะไร นั่งสมาธิไหม เขาคิดว่า การปฏิบัติธรรมคือการนั่งสมาธิ เราก็อธิบายให้ฟังว่าอโศกทำสมาธิขณะทำงานนี้แหละ มีสติไปด้วยว่าขณะทำงาน ใจเราเกิดอะไรขึ้น กำลังโมโหอยู่หรือเปล่า กำลังอิจฉาริษยาคนอื่นหรือเปล่า กำลังโลภหรือเปล่า พอเกิดตรงนี้แล้วเราก็พิจารณาว่าเพราะอะไร แล้วก็ลดอธิบายให้เขาฟังแบบนี้ เขาก็เข้าใจมากขึ้น

รับผิดชอบงานหลายอย่าง มาปลูกผักทำนาเป็นที่บ้านราช ใช้ชีวิตติดดิน สุขภาพแข็งแรงขึ้น แต่ก่อนเวลาออกแดดเราจะปวดหัว มาบ้านราชครั้ง

แรกปวดหัวมากเลย แต่พออยู่ไปสักสามสี่เดือน ร่างกายปรับตัวได้ หลังจากนั้นมาออกแดดสบายมากเลย

งานแรกที่ทำคือพยาบาลประจำชุมชน แล้วก็ไปเป็นครู สัมมาสิกขาลัทธิวัชรชีวิต เป็นครูวิชาการโรงเรียนสัมมาสิกขาด้วย สอนวิทยาศาสตร์กับสุขศึกษา ต่อมาก็ทำงานการเงินอีกหน้าที่หนึ่ง พอมีหน่วยตรวจสอบผลผลิตของชาวอโศก (ตอ.) เพื่อสนับสนุนให้ชุมชนอโศกผลิตสินค้าที่มีคุณภาพมากขึ้นก็ตั้ง ตอ.กลางขึ้นมา แล้วก็รับผิดชอบ ตอ.ชุมชนด้วย ดูแลการผลิตของชุมชน มีพยาบาลอีก ๒ คนช่วยกัน

แต่ก็แบ่งเวลาดูแลสุขภาพตัวเองด้วย เมื่อก่อนก็ฝึกโยคะ ตอนนี้อยากฝึกโยคะ พยายามทำ ส่วนมากอาทิตย์ละครั้ง อย่างน้อยก็ยืดเส้นยืดสาย เวลาทำงานเมื่อยๆ ถ้า

“

เราต้องหาวิธีการว่า
จะดูแลอย่างไร
ไม่ให้จิตวิญญาณพอเสียไป
มันก็เกิดปัญหา
เมื่อก่อนเราฟัง
ก็แค่ผ่านๆ หู
แล้วไม่ได้ทำ

”

ได้ยึดเส้นยึดสายก็จะหาย
เมื่อหายปวด กินอาหารก็
ทำไม่ถึงหาอาหาร และชนิด
อาหาร จะกินหลากหลาย รส
ชาติไม่จัดเกิน แล้วก็ดูตาม
อาการเรา ช่วงไหนหนาวๆ
เราก็กินเผ็ดร้อน ถ้าช่วงไหน
ร้อน ก็กินพวกจืดๆ เย็นๆ
ผักสด ผักลวก แกงจืด เอา
ร่างกายของเราเป็นหลัก เป็น
ตัวเตือนว่าเราควรที่จะกินแบบ
ไหน

รับผิดชอบการทำงานหลาย
ตำแหน่ง ทำให้บางครั้ง
“หลุด” เนื่องจากเราหมกมุ่น
กับงานมากเกินไปจนลืมอ่าน
ใจตัวเองว่า เราทำแบบนี้ใจ
เราเป็นยังไง คิดอะไร โดย
เฉพาะช่วงปีนี้พอท่านเน้นมาก
ให้ดูใจตัวเอง อ่านใจตัวเองว่า
ขณะนี้เป็นอย่างไร กำลังเกิด
เวทนาอะไร ตอนฟังเราก็
เหมือนจะซาโตรี แต่พอลง
สนามจริงๆ ก็เป็นอีกแล้ว
ครั้งสุดท้าย ตอนพอไม่สบาย

ผ่าตัดตาเราก็ไปเป็นพยาบาลดู
แลที่บ้านสองเดือนกว่า เดือน
แรกเป็นช่วงที่พอต้องอาศัยผู้
ดูแล ตอนนั้นเราทำหน้าที่
พยาบาลได้เต็มที่ อาบน้ำอาบ
ทำ ป้อนยา หยอดตาให้อาหาร
ท่านจะเชื่อหมด แต่พอเดือน
ที่สองท่านเริ่มช่วยตัวเองได้
ตอนนี้แหละเราต้องเปลี่ยน
บทบาทใหม่ จากพยาบาล
ประจำตัวมาเป็นลูกที่ต้อง
อ่อนน้อมถ่อมตน เชื่อฟัง
แล้วพอเป็นโรคอัลไซเมอร์ด้วย
ความสามารถบางส่วนของร่าง
กายมันเสื่อมไปตามวัย ทำให้
ท่านรู้สึกสูญเสีย แล้วก็เหงา
ว่าเหว อยู่คนเดียวไม่ได้ เรา
ก็ต้องใช้บทบาทลูก ต้อง
อ่อนน้อมถ่อมตน คอย
พยาบาล ดูแล เป็นเพื่อน
แล้วก็ให้ความมั่นใจว่ามีคนดู
แลนะ แล้วพยายามกระตุ้น
ให้ท่านทำอะไรเองคนเดียวได้
ทำให้ท่านเชื่อมั่นมากขึ้น

ตอนเราอยู่วัด รู้สึก

งานก็ทำๆ ไปอย่างนั้นแหละ อยู่บ้าน เราารู้สึกเลยว่าเราได้ใช้ธรรมะ เราต้องหาทุทวิธีว่าจะดูแลอย่างไร ไม่ให้จิตวิญญานพ้อเสียไป มันก็เกิดปัญญา เมื่อก่อนเราฟังก็แค่ผ่านหูแล้วไม่ได้ทำ พอได้มาใช้เต็มที่ก็เลยเห็นคุณค่าของศาสนาว่าเชี่ยวชาญจิตใจได้ อันนี้เราเห็นผลเลย เราใช้ความอ่อนน้อมถ่อมตน ความเมตตา อยู่ช่วยท่านตลอดจนท่านเชื่อมัน แล้วก็ลดขาลง ตอนนี้อลดยารักษาความแปรปรวนทางจิตได้เลย แล้วพอก็สบายดี กินแต่ยาป้องกันไม่ให้สมองเสื่อมมากขึ้น

พยาบาลแผนใหม่

ทำงานข้างนอกจะมีเวลาทำงานวันละ ๘ ชั่วโมง เราทำงานด้วยระบบเวลา ทำงานเพื่อแลกเงิน เพื่อจะได้เงินเดือน เราก็ทำงานแค่แปดชั่วโมง ถ้าเกินแปดชั่วโมงเราก็

ไม่เอาแล้ว แต่มาอยู่บ้านราชนี่ ๒๔ ชั่วโมง เป็นแบบที่แบบหนึ่ง เรียกได้ตลอดเวลา แต่ไม่ได้ระบุว่าเธอต้องทำอะไร มันเป็นน้ำใจที่ให้แกกัน เป็นการทำงานด้วยใจมากกว่า มีคนป่วยตอนที่เรานอนอยู่ ก็เรียกได้ เราไม่คิดว่าเราเป็นพยาบาลที่จะต้องทำตามเวลา คนป่วยจะต้องมาเวลานี้ ที่เขามาเรียกก็คือเวลาที่เขาป่วย เขาต้องการความช่วยเหลือจริงๆ

เมื่อก่อนนี้เราเน้นแพทย์แผนปัจจุบัน แต่เราเพิ่งศึกษา Homeo Pathy มาได้สักหนึ่งปี เรียนจากคุณราโด ชาวเช็ก โกลโลวาเกีย Homeo คือความเหมือน Pathy คือการรักษา Homeo Pathy เป็นศาสตร์เกี่ยวกับการใช้พลังงาน เน้นการดูแลคนไข้แบบองค์รวม ไม่ได้วินิจฉัยโรคเหมือนแผนปัจจุบัน ใช้ความเหมือนของอาการที่เกิดจากสารซึ่งเรา

สกัดจากสมุนไพร สกัดเป็นพลังงานมาใช้ในการรักษา เพราะเขาเชื่อว่าคนเราเจ็บป่วยไม่จำเป็นจะต้องรักษาหรือกินยาอะไร แค่นอนพัก ให้ความในการเช็ดตัวของร่างกาย พลังงานจะกระตุ้นพลังชีวิต ให้คนป่วยสร้างภูมิคุ้มกัน ทำให้ฟื้นตัวได้เร็ว

พอเรียน Homeo Pathy มา ก็ลดแผนปัจจุบันไป ตอนนี้ก็ทดลองใช้ Homeo Pathy ในหมู่บ้าน การที่เราเรียนแผนปัจจุบันมาแล้วมาศึกษาทางนี้ มันไปด้วยกันได้ ในการวินิจฉัยโรค Homeo Pathy ไม่มีเครื่องมือเครื่องมืออะไรเลย เราจะใช้ภาคปฏิบัติอย่างเดียว คนไข้เป็นคำตอบให้ตัวเองได้ดีที่สุดเลย เพราะจะต้องสังเกตอาการตัวเองว่าเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้าง แล้วยาหรือพลังงานที่เราให้ก็จะให้ตามอาการ การที่เขาบอกอาการเรามา ก็เหมือนกับ

“

เราไม่ได้เน้นการเรียนการสอน
ทางวิชาการ
แต่นับศิลาเด่น เป็นงาน
มากกว่า ส่วนชาญวิชา
ก็ให้ทำรายงาน
ครูก็ตรวจสอบรายงาน
จะให้คำแนะนำบ้าง

”

บอกอาการเรามา ก็เหมือนกับ
เขาสามารถวิเคราะห์
สังเคราะห์ตัวเขาเองแล้วว่า
เขาป่วยเป็นอะไร มีอาการอย่างไร
ถ้าเขาสังเคราะห์ได้ถูกต้อง เราก็
จะให้ยาพลังงานได้ตรงกับโรค
ที่เขาเป็น

เราใช้กับคนไข้ที่เป็นโรค
ปัจจุบันทันด่วนมากกว่าโรค
เรื้อรัง เวลารักษาเราจะถาม
คนป่วยว่าจะใช้ยาแบบไหน
แผนปัจจุบันหรือแผนไทยหรือ
Homeo Pathy ให้เขาเลือก
เอง ไม่บังคับ

มีเด็กคนหนึ่งประสบ
อุบัติเหตุ เขาโดนอัดติดกับ
ผนังข้างรถสิบล้อ มีอาการช็อก
เขามีน้ไปเล็กน้อย แต่รู้สึกตัว
เราให้ยาพลังงานที่เกี่ยวข้องได้
รับอุบัติเหตุใส่ปากเขาไปหนึ่ง
เม็ด เสร็จแล้วก็พาส่งโรง
พยาบาล เราก็ไม่ประมาท ไม่
ได้เชื่อว่าชยานี้อย่างเดียว
แล้วจะหาย พอส่งโรง
พยาบาลตรวจวินิจฉัยตาม

แพทย์แผนปัจจุบันทุกอย่าง
หมอบอกว่ากระดูกไม่หัก เรา
ก็สังเกตอาการ เพราะว่าเด็ก
อยู่ในภาวะช็อก ฉีดยาไม่ออก
เราก็ตกลงให้นอนโรง
พยาบาลหนึ่งคืน หมอให้กิน
ยาแก้ปวด ลักษณะนี้เราเคยมี
ประสบการณ์ ถ้าไม่ได้ให้ยา
Homeo Pathy ไปก่อน แด่
ยาแก้ปวดที่หมอให้เอาไว้ไม่อยู่
หรอก เด็กจะต้องทรมาน
ตลอดทั้งคืน

เราก็ให้ยาตัวนี้ใส่น้ำเขย่า
ให้เขากินทุกสิบห้า นาที
ปรากฏว่าคืนนั้นทั้งคืนเขา
หลับสนิท รุ่งเช้าเขาก็สดชื่น
เหมือนไม่ใช่คนประสบอุบัติเหตุ
แค่รู้สึกบอบช้ำเล็กน้อยเท่านั้น
เอง เหตุการณ์นี้ทำให้เชื่อมั่น
มากขึ้น ต่อจากนั้นก็ใช้รักษา
ผู้ที่เจ็บคอ เป็นหวัดเล็กๆ
น้อยๆ เด็กที่มีอาการเริ่มแรกบ๊ีบ
มาหาเรากายในหนึ่งวันจะหาย
ไว แต่ถ้าสักสองสามวันแล้ว
จะยาก ส่วนโรคเรื้อรังยังไม่มี

เพราะขนาดตัวเองเป็นโรคภูมิแพ้ เวลากินมันก็หายไปช่วงหนึ่ง แต่พอเรายังมีวิถีชีวิตเหมือนเดิม ก็เป็นอีก

ครั้งหนึ่ง เด็กมีไข้สูงก็ให้ HP นี่แหละ ปรากฏว่าสาม สิบวินาทีแรกเขาจะมีไข้สูงขึ้น เราก็ตลึงไข้โดยการเช็ดตัว พยาบาลเหมือนเด็กทั่วไปที่ ให้ยาแผนปัจจุบัน แล้วก็ให้ เขากิน HP ทุกสิบห้านาที ไข้จะลดลงภายในครึ่งชั่วโมง หลังจากนั้นหนึ่งวัน เขา อาการดีขึ้น พอเขาหาย อีก เกือบหกเดือนเขาถึงจะเป็น อีกครั้งหนึ่ง ภูมิต้านทานของ ร่างกายดีขึ้น คิดเชื่อยาก

อีกคนหนึ่งโดนผึ้งต่อย ตอนนั้นเราเพิ่งเรียน ปรากฏ ว่าไม่ให้ตรงกับโรค ถ้าผึ้งต่อย เขาบอกให้เอปีส ถ้ามีอาการ หนาวสั่น เราจะให้เรดัม แต่ ตอนนั้นเขาสอนแค่ตัวเดียวคือ เอปีส เราก็ให้เอปีส ปรากฏ ว่าคนไข้มีอาการเหมือนจะช็อก

วันนี้เราส่งโรงพยาบาลหมดไอน้ำเกลือ แล้วนอนพักหนึ่งคืนก็ดีขึ้น ยานี้มีผลดีไม่มีฤทธิ์ข้างเคียง ถ้าเราให้ยาเยอะไป คน ไข้ไม่สบายมากขึ้น วิธีแก้ก็ แกล้ให้ดมการบูร หรืออะไร หอมๆ ฤทธิ์ก็หายแล้ว พลังงานนี้ก็สูญไปหมดแล้ว ไม่ เป็นอันตรายต่อคนไข้ ก็เลย เชื่อมั่นตรงนี้

ยานี้จะเหมาะสำหรับคน ที่ใกล้ชิดกัน จัดให้กันได้ เพราะเราจะรู้พื้นนิสัยด้วย จีโมโห จังหวะหดหืด ก็จะมีตัว ยาแตกต่างกัน บางที่อาการ คล้ายๆ กัน แต่ถ้าพื้นนิสัย ต่างกันก็ใช้ยาอีกตัวหนึ่ง

การทำงานคือการปฏิบัติธรรม
ส่วนงานสอนก็เป็นครูพี่ เลี้ยง ทำกิจกรรมร่วมกับนิสิต ซึ่งมีทั้งหมด ๕๐ คน แล้วก็ คอยดูแล ปกปักรักษาหรือ ร่วม ประชุมกับสมณะ ลิกขมาตุคฺ แลนินิต เราไม่ได้เน้นการ

เรียนการสอนทางวิชาการ แต่ เน้นศีลเด่น เป็นงาน มากกว่า ส่วนชาลววิชา ก็ให้ทำรายงาน ครูที่ตรวจรายงานจะให้คำ แนะนำบ้าง

นอกจากนี้ยังเป็นครูวิชา การของสัมมาสิกขา สอน ม.๕ วิทยาศาสตร์ ม.๖ สุขศึกษา

อีกงานหนึ่งคืองานการเงิน ช่วยกันกับคุณฝ้าย ฝุ่นธรรม บริหารเงินไม่ค่อยลำบาก เพราะว่ามันไม่มีเงิน บ้านราช นี้กินอยู่ค่าใช้จ่ายก็พอเป็นไปได้ เงินมาจากฐานงานต่างๆ มี ฐานโรงสี โรงแซมพู หม่องคำ ผง น้ำมันงา สมุนไพร ร้าน ปันบุญ ร้านอุทยานบุญนิยม ร้านสหกรณ์ แล้วก็ฝ่ายการ ตลาดที่เอาสินค้าจากฐานต่างๆ เหล่านี้ไปขายที่ขอบคุน พลัง บุญ แต่ชีวิต ที่กรุงเทพฯ แค่กินอยู่ในชุมชนของเราจริงๆ แล้ว เราพออยู่ได้

เราเป็นคนประหยัค จ้เหนียว ตอนนี้ก็ได้นายาวา

“

การมาทำงานที่นี่
มันเป็นเรื่องของส่วนรวม
สังคมเรา
เป็นสังคมบุญนิยม
เพราะฉะนั้นถ้าเราทำงาน
โดยคำนึงส่วนรวม
งานนั้นก็บุญ

”

จีเหนียว ตอนนั้นก็ได้อาจารย์ว่า
“แม่แต่จีก็ไม่ใช่” พี่เดิมก็
ประหยัดอยู่แล้ว ไม่ค่อยจ่าย
เท่าไร โดยเฉพาะการไปซื้อ
ของใช้ส่วนตัว ซื้อไม่เป็น
เมื่อก่อนมีเงินเดือนก็เก็บ
อย่างเดียว ที่ใช้จ่ายเป็นก็คือ
ทองเที่ยว แต่ซื้อกระจุกกระจ
จิกไม่เป็น

การมาอยู่รวมกันก็มี
ความเป็นพี่เป็นน้อง เป็น
สาธุชนโลก มีอะไรก็แบ่งกัน
กินแบ่งกันใช้ ฐานการเงิน
มองแล้วเหมือนจีเหนียว บาง
ทีก็คิดว่า เอ! เรามั่นเหนียว
เสียจนไม่ให้พี่ให้น้องหรือเปล่า
ก็บอกตัวเองว่าเรารักษาผล
ประโยชน์ให้ส่วนกลาง แต่
พอรักษาผลประโยชน์มากๆ
ก็ทำให้คนที่มาเบิกเขาอึดอัด
ไม่สบายใจ เราก็ต้องตรวจตัว
เองว่า เราไปเอาอะไรอะไรต่อ
หรือไม่ แล้วคนที่อยู่กับเรา
เดือดร้อนไหม ต้องเน้นจิต
วิญญูญาณ เราไม่ใช่ทุนนิยมที่

เอาเรื่องเงินเป็นหลัก คนจะ
เป็นจะตายไม่รู้ ฉันเอากฎ
เกณฑ์นี้แหละ ไม่ใช่ กฎก็มี
แต่เราดูสิ่งแวดล้อม สภาพจิต
ใจ และความจำเป็นของเขาด้วย
บางทีก็ต้องเอื้อ ผ่อนปรน
กฎระเบียบบางอย่าง ประเด็นนี้
ก็จะพิจารณาสมณะสิกขมาตุก่อน
ทำว่าอย่างไรก็ตามนั้นเราไม่ได้
ตัดสินใจเอง เราถือว่าเราได้
สร้างกุศล สร้างบารมีที่ได้มาเสีย
สละตรงนี้

ถ้าเราทำงานข้างนอก ตัว
เราเองเป็นหลัก ไม่ต้องคำนึง
ถึงใคร ไม่ต้องคำนึงถึงสังคม
แต่การมาทำงานที่นี่ มันเป็นเรื่อง
ของส่วนรวม สังคมเรา
เป็นสังคมบุญนิยม เพราะ
ฉะนั้นถ้าเราทำงานโดยคำนึง
ส่วนรวม งานนั้นก็บุญ

งานล่าสุดที่เพิ่งรับมอบ
หมายมากคืองานขยะวิทยา
ด้วยหัวใจของบ้านราช ทำ
กิจกรรม ๕ ส ทุกวัน (สะสาง
สะดวก สะอาด สุขลักษณะ

สะอาดสะอาดอ่านน่าอยู่มากขึ้น
ขณะที่ได้จากการทำ ๕ ส ก็
เอามาบริหารจัดการ ส่วนที่
ขายได้ก็เป็นรายรับให้ชุมชน
งานขยะวิทยานี้มีประโยชน์
ต่อสังคมวงกว้างอย่างยิ่ง
เพราะจะช่วยรักษาภาวะ
แวดล้อมของโลกซึ่งกำลัง
ประสบปัญหาใหญ่จากภาวะ
โลกร้อน จึงอยากจะเชิญชวน
ผู้อ่านดอกหญ้าทุกท่านช่วย
กันทำ ๕ ส และแยกขยะที่
บ้านและที่ทำงาน รายได้ที่
เกิดขึ้นอาจจะใช้พัฒนาพื้นที่
ที่บ้านหรือหน่วยงาน หรือ
บริจาคให้องค์กรการกุศลอื่นๆ
ก็ได้ นับว่าเป็นการสร้างบุญ
ทุกประการ

มาฆตานิบาตาทะทำให้ไม่ได้
ญาติให้ชื่อบุคคลอื่นก็ทำทำให้ไม่ได้
ฉะนั้นจึงทำจิตใจให้ตั้งไว้เหมาะสมแล้ว
ปฐเสฐฐิกว

ส.ช่วยตาม

เขียนเขียนจากธรรมบท

คุณแม่...ช่างดุษ

♥ โดย... แม่แจ้ว

“ทำไมแม่ไม่หางานทำบ้าง ?”

คนที่เคยทำงานมากกว่าก่อนชีวิต มีชีวิตที่ต้องปฏิสัมพันธ์กับผู้คนรอบข้าง โดยตลอด ยิ่งเป็นงานที่มีความรับผิดชอบสูงและรักงาน แล้วต้องมาหยุดงานแบบไม่รู้อนาคต ทั้งๆที่ยังไม่ถึงเวลาต้องหยุด มันช่างเหงา เศร้า เคว้งคว้าง เหมือนคนไร้ความหมายและเจ็บปวดใจยิ่งนัก ดิฉันเข้าใจความรู้สึกทั้งมวลได้เป็นอย่างดี เพราะเป็นหนึ่งในคนพวกนั้นเช่นกัน เมื่อคุณพ่อของลูกอยากให้เป็นแม่บ้านดูแลลูก เพราะลูกชายสองคนโตเริ่มเป็นวัยรุ่น

เมื่อต้องปรับตัวกะทันหัน ดิฉันจึงงงๆกับชีวิตแม่บ้าน ทำตัวไม่ถูกไปพักใหญ่ อันที่จริงงานเลี้ยงดูลูกเป็นงานที่ยิ่งใหญ่ของคนเป็นแม่ เพราะต้องทุ่มเททั้งจิตใจและวิญญาณในการดูแลอบรมบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์ของสังคม เพื่อไม่ให้เป็นการละเลยเมื่อเขาโตเป็นผู้ใหญ่ ทั้งๆที่พยายามบอกตนเองอย่างนี้มาโดยตลอด แต่กว่าจะทำใจยอมรับได้ก็ใช้เวลานานพอสมควร ดิฉันพยายามทำงานบ้านและดูแลลูกชายทั้งสามด้วยตนเอง โดยไม่จ้างผู้ช่วย ทั้งๆที่อยู่ในฐานะที่จะมีแม่บ้านและผู้ช่วยได้โดยไม่เดือดร้อน

ในช่วงแรกที่สอนให้ลูกหัดรีดเสื้อผ้าของตนเองนั้นเราย้ายไปอยู่บ้านใหม่ใกล้

โรงเรียน ของลูกชายคนรองและคนเล็ก บ้านใหม่มีบริเวณกว้างขวางขึ้นมีสวน และสนามหญ้า เล็กๆ ที่ต้องดูแลเพิ่มขึ้น ดิฉันยังคงไม่หาผู้ช่วยงานบ้านเช่น เดิมอยากให้ลูกหัดแบ่งเบาภาระ ขณะนั้น **แจ๊ค** ลูกชายคนโตอายุ ๑๕ ปี **โจ๊ก** คน ถัดมาอายุ ๑๓ ปี ดิฉันบอกลูกว่า แม่มีงานบ้านเพิ่มขึ้น เหนื่อยมากขึ้น อยากให้ ลูกหัดรีดเสื้อผ้าของตัวเองแม่จะได้เหนื่อยน้อยลง ลูกก็รับคำ ดิฉันจึงกางโต๊ะรีดผ้า แบบยืนรีด ให้ลูกถือเสื้อมาคนละหนึ่งตัว ดิฉันหยิบเสื้อของคุณพ่อมาสอนรีดให้ดู แล้วให้ลูกลอง รีดของตนเอง ลูกก็ทำตามได้

สองวันต่อมา **โจ๊ก**บอกว่า แม่...โจ๊กรีดเสื้อไม่เรียบ เพื่อนล้อว่าเสื้อยับ แม่รีด ให้หน่อย

“หนูก็รีดให้เรียบ” ดิฉันตอบลูกไปด้วยเสียงเรียบๆ “ก็รีดแล้วแต่มันไม่เรียบ” ลูกตอบมา “ก็พยายามรีดให้เรียบ” ดิฉันยืนยันคำเดิม “งั้นโจ๊กรีด” ลูกชาย เริ่มโกรธ “แล้วแต่...อยากใส่เสื้อยับๆไปโรงเรียนก็ตามใจ เสื้อผ้าของหนูใส่เอง ต้อง รีดเอง” จบคำพูดดิฉันก็เดินเลี่ยงไปทำงานอื่น วันนั้นลูกประชดโดยการไม่รีดเสื้อ ไปโรงเรียน

แต่หลังจากนั้นอีกสองวัน เขาพยายามหัดรีดโดยขอให้ดิฉันสอนให้ใหม่ และ ไม่เคย ร้องขอให้ดิฉันทำให้อีก แถมยังช่วยรีดเสื้อผ้าให้คุณพ่อเป็นบางครั้ง เมื่อลูกเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยและต้องไปอยู่หอพัก ลูกบอกว่า “พวกเพื่อนๆซัก รีดเสื้อผ้าไม่เป็น บางคนก็ให้สอนให้ บางคนก็ต้องจ้างคนอื่น บางคนก็ใส่เสื้อ ยับๆไปเรียน” การสอนลูกให้พึ่งตัวเองตั้งแต่ยังเด็กนั้น ช่วงแรกลูกจะต่อต้านและ รู้สึกเหมือนแม่ใจร้าย คุณ ต้องไม่ใจอ่อน และพยายามคิดไว้เสมอว่า “**ไม้อ่อน ตัดง่าย ถ้าไม่ตัดเสียตอนนี้ เมื่อพวกเขาโตแล้ว เขาจะต้องจนคุณตัดไม่ได้**”

เรื่องการให้เงินลูกก็เช่นกัน เนื่องจากลูกโตแล้วต้องซื้อข้าวกลางวันที่โรงเรียน

ดิฉันจะสอบถามลูกว่า “ค่ารถ ค่าอาหารกลางวัน และค่าขนม ต้องใช้เงินวันละเท่าไร” ดิฉันจะจ่ายตามจริง แล้วบวกเพิ่มเล็กน้อย ในช่วงเวลานั้น (พ.ศ.๒๕๔๓) **แจ๊ค** เรียนชั้น ม.๔ ที่โรงเรียนย่านลาดพร้าว ต้องขึ้นรถสองต่อจึงจะถึงโรงเรียน เขาจะได้เงินไปโรงเรียนวันละ ๖๐ บาท ส่วน**โจ๊ก**เรียนชั้น ม.๒ ที่โรงเรียนใกล้บ้าน ไม่มีค่ารถเพราะขี่จักรยานไปโรงเรียน จึงได้เงินไปวันละ ๔๐ บาท ถ้าลูกจะซื้ออุปกรณ์การเรียนก็มาขอเพิ่ม ดิฉันจะซักถามรายละเอียดถ้าเห็นว่าเป็นเรื่องจำเป็นเพิ่มเงินให้ แต่เรื่องใดไม่จำเป็นทุกทีจะไม่จ่ายเพิ่ม

เหตุการณ์ดำเนินไปตามปกติเป็นเวลาเกือบปี **โจ๊ก**เริ่มเรียกร้องให้จ่ายเงินเพิ่มให้ครึ่งละสิบบาทบ้าง ยี่สิบหรือสามสิบบาทบ้าง ดิฉันถามลูกทุกครั้งที่ขอเพิ่มว่า “จะเอาเงินไปทำอะไร ?” ลูกบอกว่า “เพื่อนได้เงินไปโรงเรียนเยอะกว่าเขา เขาควรจะได้เงินเพิ่ม”

ดิฉันถามเขาว่า “แล้วเงินที่แม่ให้นั่น พอเป็นค่าอาหารหรือเปล่า ?”

เขาบอกว่า “พอ แต่ไม่มีเงินซื้อของอื่น” ดิฉันถามลูกว่า “จะซื้ออะไรบ้าง ?” เขาไม่ยอมตอบ เมื่อไม่มีคำตอบ เขาก็ไม่ได้เงินเพิ่มตามที่เรียกร้อง

เช้าวันหนึ่งเป็นวันเสาร์ **โจ๊ก**จะไปทำรายงานที่บ้านเพื่อน เขาขอให้ดิฉันไปส่ง ดิฉันก็ตามใจลูกเพราะบ้านเพื่อนอยู่ไม่ไกลกันนัก ในขณะที่รถติดไฟแดง ลูกก็พูดขึ้นด้วยเสียงหัวเราะว่า “แม่...ทำไมแม่ไม่หางานทำบ้าง ?”

“อ้าว ! หนูไม่เห็นว่แม่ทำงานหะรอ แม่ก็ทำงานบ้านไง”

“ไม่ใช่ โจ๊กหมายถึงให้แม่หางานทำนอกบ้านเหมือนแม่ของ...ไง” ลูกเอ่ยชื่อเพื่อน

“ทำไมล่ะ ?” ดิฉันถามลูก ชักงงๆว่า อยู่ดีๆทำไมลูกมาพูดเรื่องนี้

“ก็พ่อแม่เพื่อนเขาทำงานทั้งสองคน เลยมีเงินให้ลูกเขาไปโรงเรียนวันละร้อย

บาท แต่แม่ปล่อยให้ไปทำงานคนเดียวบ้านเราเลยจน แม่ถึงมีเงินให้โจ๊กแคว้นละ สี่สิบบาท เวลาโจ๊กอยากได้อะไร โจ๊กก็ไม่มีตั้งค์ซื้อ” ลูกพูดด้วยน้ำเสียงที่ โกรธปนน้อยใจ ดิฉันจึงถามลูกว่า “อ้อ ! พ่อแม่เพื่อนหนูเขาทำงานได้เงินเดือน เท่าไรละ”

ลูกตอบเสียงดังฟังชัดว่า “พ่อเขาทำงานได้เดือนละห้าหมื่น แม่เขาก็ได้เดือน ละห้าหมื่น สองคนรวมกันเป็นแสน เลยมีเงินให้ลูกวันละร้อย แต่บ้านเราไปทำ งานคนเดียว เพราะแม่ไม่ยอมช่วยทำงาน แม่เลยไม่ค่อยมีตั้งค์ให้ลูก”

“ทำไมหนูรู้ล่ะว่า พ่อแม่เพื่อนทำงานได้เงินเดือนละห้าหมื่น พ่อแม่เขาบอก หนูหรือ” ดิฉันซักสงสัย “เปล่า ไ้...บอก เขาบอกว่าพ่อเขาเคยบอกว่า พ่อมีเงิน เยอะเยอะ ใช้ไม่หมด ให้ลูกเอาไปใช้เยอะๆ”

“อ้อ ! แล้วโจ๊กรู้มั๊ยว่า ป้าหนูทำงานได้เดือนละเท่าไร”

“ไม่รู้” ลูกตอบเสียงสะบัดๆ

“งั้นแม่จะบอกให้ ธุรกิจบ้านเราที่ป้าทำอยู่มีรายได้เดือนละสิบล้านบาท” ดิฉัน พูดด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ลูกนิ่ง ดิฉันพูดต่อพร้อมกับเคลื่อนไหวรถเมื่อสัญญาณไฟเขียวขึ้น

“แล้วหนูรู้มั๊ย ตอนที่แม่ทำงานช่วยป้า แม่ได้เงินเท่าไร” ลูกนิ่งไม่ตอบ ดิฉัน จึงพูดต่อไปอย่างช้าๆ และหนักแน่นว่า “ทุกครั้งที่แม่ออกไปติดต่องาน ถ้าคุยงาน กับลูกค้าหนึ่งชั่วโมง แม่จะเซ็นสัญญามาอย่างน้อยครึ่งละหนึ่งล้านบาท แต่ถ้าคุย สองหรือสามชั่วโมง แม่จะได้สามถึงห้าล้านบาท เดือนหนึ่งๆแม่ทำรายได้ให้บริษัท ประมาณเจ็ดถึงแปดล้านบาท ไม่ใช่แค่เดือนละแสนนะลูก”

ดิฉันหยุดพูดไปชั่วคราวเพื่อดูปฏิกิริยาของลูก เห็นว่าลูกนิ่งสงบดีอยู่ จึงพูด ต่อด้วยเสียงที่นุ่มนวลว่า “แล้วลูกรู้มั๊ยว่า ทำไมแม่จึงทิ้งเงินเป็นล้านเพื่อมาเป็นแม่ บ้านธรรมดาคนหนึ่ง เลี้ยงลูกด้วยตัวเองและทำงานบ้านทุกอย่าง เพราะแม่รักลูก

มากไถ่ละ คุณภาพของลูกสำคัญกว่าเงินล้านมากนัก เลี้ยงลูกด้วยเงินนะมันง่ายนะ แค่อำให้เงินตามทีลูกเรียกร้องแม่ก็ให้ได้ พ่อแม่เกือบทุกคนก็ทำอย่างนี้อยู่ และทุกคนก็อ้างว่า ให้เพราะรักลูก และเป็นหน้าที่ แต่สำหรับแม่แล้ว แม่คิดว่า ถ้ารักลูกต้องไม่ตามใจลูกในทางที่ผิด ลูกอายุยังน้อย ยังเรียนหนังสืออยู่ หาเงินใช้เองไม่ได้ จึงควรใช้เงินเท่าที่จำเป็น”

ดิฉันหยุดพูดและขำเลิ่องดูลูกเมื่อเห็นว่าลูกกำลังคิดตามอย่างตั้งใจจึงพูดต่อว่า “แม่ถามจริงๆเถอะ ถ้าหนูได้เงินวันละหนึ่งร้อยบาท หนูจะเอาไปซื้ออะไรบ้าง”

“ก็ซื้อของที่ใจอยากได้” ลูกตอบมาด้วยเสียงเบาๆ

“ก็ซื้ออะไรบ้างล่ะทีหนูอยากได้ ” ลูกนิ่ง ไม่ตอบ ดิฉันจึงกล่าวต่อไปว่า “หนูรู้ใช่ไหมว่า ของทีหนูอยากได้นั้นนะ มันเกินความจำเป็น และไม่มีประโยชน์ แล่มาเป็นของทีเอามาเล่นสนุกอดกันเท่านั้น ถ้าแม่ให้เงินไปซื้อ หนูก็จะสนุกกับมันอยู่สักพักแล้วก็เบื่อ แล่แล้วหนูก็ต้องเอาเงินไปซื้อของอื่นๆทีหนูชอบอีก แล่แล้วก็เบื่ออีก เดี๋ยวกลับบ้าน หนูลองไปเปิดตู้ใส่ของเล่น แล่แล้วเอาออกมาดูซิว่า หนูอยากจะเล่นของชิ้นไหนอีกสักครั้งสองครั้งมัย ถ้าหนูไม่อยากเล่น ให้ถามตัวเองดูว่า ทำไมถึงไม่อยากเล่นอีก เพราะอะไร”

“แหมแม่...ก็ของมันเก่าแล้ว มันน่าเบื่อจะตายไป ใครจะไปอยากเล่น” ลูกพูดสวนมาอย่างลื้มตัว

“ก็นั่นแหละสิ ใครๆก็อยากได้ของใหม่ๆ เพราะของใหม่มันน่าตื่นตื้น ของเก่ามันน่าเบื่อ แล่แล้วหนูคิดว่าของใหม่มันจะทำให้หนูตื่นตื้นนานแค่วัน สิบได้ก็วันสองวัน สามวัน หนึ่งอาทิตย์ หรือหนึ่งเดือน แล่แล้วหลังจากนั้นหนูจะทำยังงัยกับของทีเบื่อแล้ว” ลูกนิ่ง ดิฉันเลยพูดต่อว่า “เอาอย่างนี้นะ แม่จะเปลี่ยนจากการให้เงินค่าอาหารรายวันเป็นรายอาทิตย์ ตอนนีหนูได้วันละสี่สิบบาท อาทิตย์หนึ่งเรียนห้าวัน

ก็ได้เงินสองร้อยบาท ตกลงมัย”

“แม่เพิ่มให้โจ๊กหน้อยลิ เป็นอาทิตย์ละสามร้อยบาทก็ยังดี” ลูกต๋อรอง

“หนูทำความดีอะไรเพิ่มขึ้นละ แม่จึงสมควรให้เพิ่ม” ดิฉันถามยี้มๆ ลูกนึ่ง
อึ่งไปลักครุ่แล้วพูดว่า “ก็โจ๊กริดเสื้อผ้าเอง ล้างซามข้าวเอง บางทีก็ช่วยแม่กวาดถู
บ้าน แม่น่าจะเพิ่มเงินให้โจ๊ก”

“พี่เจ๊คเขาทำทุกอย่างเหมือนหนู แต่เขาไม่ขอเงินแม่เพิ่มเลย เอาอย่างนี้ก็
แล้วกัน ถ้าหนูสอบได้เกรดเกินสองจุดห้า แม่จะเพิ่มให้อีกวันละสิบบาท เป็น
อาทิตย์ละสองร้อยห้าสิบบาท ตกลงมัย”

“ถ้าเกินสองจุดห้า แม่เพิ่มเป็นสามร้อยบาทไม่ได้หรือ” ลูกต๋อรองราวกับ
กำลังซื้อขายของกับแม่

“ถ้าอยากได้สามร้อยก็ต้องได้เกรดสามขึ้น” ดิฉันต๋อรองกลับไปตามวิสัยนัก
ธุรกิจเก่าและคุณแม่เหนียวหนืด

“งั้นโจ๊กเอาสองร้อยห้าสิบบาทก็ได้”

“แต่มีข้อแม้อีกนะ ถ้าหนูสอบเกรดตกจากสองจุดห้า เงินอาทิตย์จะกลับไป
เป็นสองร้อยบาทเหมือนเดิม”

“ไอ้โฮแม่ ! มีอย่างนี้ด้วยหรือ ต้องให้แล้วให้เลยซิ มีการลดเงินด้วย” ลูก
ชายร้องเสียงลั่น

สัปดาห์แรกที่ลูกได้เงินเป็นก้อน ปรากฏว่า ลูกใช้เงินหมดภายในสามวัน
แล้วขอเพิ่มเพราะไม่มีเงินซื้อข้าวกลางวันกินในวันพฤหัสบดีและศุกร์ ดิฉันไม่ถามลูก
ว่าเอาเงินไปซื้ออะไร แต่ไม่ให้เงิน และบอกให้เอาข้าวใส่กล่องไปกินที่โรงเรียน
ลูกว่าอายเพื่อน ทำไม่ได้ ดิฉันบอกลูกว่าถ้าทำไม่ได้ก็ต้องอดข้าวกลางวัน ลูกเข้า
ซื้ออยู่สองสามครั้ง ดิฉันใจแข็งยืนยันทำเดิม ลูกยอมจำนนเอานมกล่องไปกินใน

สองวันที่เหลือ ตั้งแต่นั้นมาลูกไม่เคยมาขอเงินเพิ่มอีก

ภายหลังเมื่อเขาขึ้นเรียนชั้น ม.๔ ดิฉันเปลี่ยนการให้เงินค่าอาหารกลางวัน เป็นรายเดือนแก่เขาทั้งสอง เพื่อฝึกให้รู้จักควบคุมการใช้จ่ายในแต่ละเดือน โดย ปรับจำนวนเงินตามความเหมาะสม การเพิ่มพิเศษก็ยังคงใช้ผลการเรียนเป็นตัวตัดสิน ปรากฏว่าลูกทำได้ดีพอสมควร ได้เกรดค่อนข้างดีทั้งคู่ และไม่เคยขอเงินเพิ่ม เพราะใช้ไม่ชนเดือน แถมบางเดือนยังเหลือเงินไว้หยอดกระปุกอีกด้วย โจ๊กก็ไม่เคยมาบอกให้แม่ไปทำงานทำนอกบ้านอีกเลย

เมื่อลูกเริ่มเรียนมหาวิทยาลัย และต้องอยู่หอพัก ดิฉันจ่ายเงินให้ให้เป็นราย สัปดาห์ ลูกสงสัยว่า “ทำไมแม่ไม่จ่ายเงินเป็นรายเดือนเหมือนตอนอยู่ชั้นมัธยม ทั้งๆ ที่เขาโตพอที่จะรับผิดชอบได้มากขึ้นแล้ว” ดิฉันบอกลูกว่า “เพราะลูกไปอยู่ หอพัก อยู่ไกลพ่อแม่ ถ้าแม่ให้เป็นรายเดือน ลูกก็อาจจะกลับบ้านเดือนละหนึ่ง ครั้ง แต่แม่อยากเห็นหน้าลูกบ่อยๆ เพราะคิดถึง จึงอยากให้ลูกกลับบ้านทุกสัปดาห์ อาทิตย์ พร้อมกับมารับเงินไปด้วย ลูกยอมรับเหตุผล และปฏิบัติตามเงื่อนไข ของแม่โดยไม่มีข้อโต้แย้ง”

รอบบ้านรอบตัว

อุบลรักษ์ ชอบำทำพาน

สิ่งศักดิ์สิทธิ์ สิ่งไม่รู้ไม่ชี้ สิ่งเลือกที่รักมักที่ชัง สิ่งไม่เจียมตัว

กระแส “จิตุคามรามเทพ” ดังไม่แพ้ “โรตียอย” เลยนะครับ แต่น่าจะดังกว่า เพราะเกิดธุรกิจตามมามากมาย และถึงขั้นเหยียบกันตาย

ตื่นว้าวตื่นควายเรื่องเล็กน้อยครับ แต่ตื่นคนนี่ยากจะทัดทาน

และแล้ววัตถุมงคลจากพระพุทธเจ้า จากพระสาวกก็ถูกเบียดออกไปเป็น “ชั้นเทพ” แทน

เรามีรูปเคารพ แต่ลึกๆ เราก็พอรู้คุณธรรมของพระ-คุณเจ้าทั้งหลายผู้บริสุทธิ์ในศีล มีจิรายัตรอันงดงาม มีจิตใจประเสริฐเลิศ

คุณธรรมที่จะถ่ายทอดผ่านวัตถุมงคลจึงเริ่มจืดจางเห็นไม่ชัด เหมือนผ่าน “ร่าเงา” เทพ”

ข่าวน.ส.พ.หน้า ๑ พาดหัว การแก่งแย่งวัตถุมงคลถึงขั้นก่ออาชญากรรม ปล้นชิง แต่เจ้าของปกป้องสำเร็จ โจรตาย !

ผู้ประสบอุบัติเหตุหลายคนโช้ววัตถุมงคลให้ดูอย่างเลื่อมใส

อดคิดไม่ได้นะครับว่าเป็น “ทุกขลาภ” หรือไม่

พอได้มาเหตุร้ายก็เกิดแต่ยังดีที่แคล้วคลาด

หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ท่านสร้างสถานการณ์ให้ประชาชน

เคารพนับถือ

หรือว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ท่านจะดิงภัยร้ายมาใกล้ตัว แต่ท่านก็ทำให้ “แคล้วคลาด”

ตั้งคำถามเพื่อความคิดจะได้แตกกระจายครับ

หลายปีมาแล้ว หมอดูแม่นๆ ดูชะตาให้หญิงไฮโซและทำนายว่าลูกชายจะตายทางน้ำ

หญิงไฮโซแก้ปัญหาด้วยการพาลูกฝึกรว่ายน้ำในโรงแรมแห่งหนึ่ง พอตีครุฝึกเข้าห้องน้ำ เด็กเกิดอุบัติเหตุจมน้ำตาย

ตายเพราะหมอดูหรือเป็นเพราะชะตาลิขิต

“สิ่งศักดิ์สิทธิ์” หมายถึงอะไรสักอย่างที่พิเศษ ที่จะดลบันดาลหรือปกป้องรักษาให้เจ้าของแคล้วคลาด

ถ้าไม่ใช่เจ้าของก็ไม่ช่วยเหลือ !

ดูๆ ไป ความคิดมนุษย์ก็แปลกนะครับ ทำราวกับว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นบอดีการ์ดประจำตัว ที่จงรักภักดีต่อผู้เป็นเจ้าของ

อย่างกับใครได้ดาบอาญาสิทธิ์ของฮ่องเต้ ผู้ใดดาบ ผู้อื่นต้องก้มหัวเคารพ

สิ่งศักดิ์สิทธิ์ท่านเถรตรงมากเลยนะครับ

ผมนึกถึงภาพคนกำลัง

จนน้ำตาย ชุมือสลอน เหล่า
เทพก็พร้อมใจกันช่วยเฉพาะ
คนที่แขวนรูปลักษณ์ของท่าน
ใครไม่มีก็ปล่อยให้ตายไป
คิดแบบนี้ก็ประหลาดอยู่

เคยถามตัวเองมั๊ยครับว่า
เรามีคุณค่าหรือมีความดีมาก
พอจนถึงกับให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์
ช่วยเหลือหรือไม่

ถ้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ “เป็น
ธรรม” ท่านก็คงพิจารณาช่วย
เฉพาะคนดีมากกว่า

หรือว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่มี
สมอง ใครเอาไปครอบครอง
ก็พร้อมจะปกป้องรักษา

พร้อมที่จะจงรักภักดีต่อ
เจ้าของคนใหม่ !

ในสังคมที่ยังมีระบบการ
ปกครองที่ไม่ใช่ประชาธิปไตย
ประชาชนจะมีความคิดรุนแรง
ในเรื่องเหล่านี้น่ามาก

อาจจะเป็นเพราะการ
ศึกษาน้อย

อีกส่วนหนึ่งก็เป็น
เพราะขาดที่พึ่งทางใจ

เมื่อหมดหวังกับอำนาจ
รัฐ หหมดที่พึ่งกับคนรอบข้าง
“สิ่งศักดิ์สิทธิ์” ก็ดูจะปลอบ
ให้มีกำลังใจได้ดีที่สุด

ตราบใดที่ประชาชนยัง
ตื่นเต้นกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ยัง
เชื่อเรื่องการดลบันดาลและ
การปกป้องภัยพิบัติ นั่นก็
เป็นเครื่องสะท้อนความ

อ่อนแอของทั้งภาครัฐและ
ตัวประชาชนเอง

ครับ ! เรื่องเฉพาะหน้า
“ต้องส่งเสริมการศึกษา”

เมื่อ “คิดเป็น” สิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์จะค่อยๆ ลดบทบาท
และเมื่อ “มีอันจะกิน” การ
หวังพึ่งพา ก็จะหายไปเอง

สิ่งศักดิ์สิทธิ์จึงเป็น
เพียงแค่ “ปรากฏการณ์”
ของสังคมที่จะบอกให้รู้ว่า
จุดอ่อนของรัฐอยู่ที่ใด และ
จุดอ่อนของประชาชนอยู่ที่ใด
เพื่อจะได้รับแก้ไขครับ

อย่าโอ้อวดเอง

ความทุกข์ทำให้ฉลาด

ความสุขทำให้โง่เขลา

ความทุกข์ทำให้แข็งแกร่ง

ความสุขทำให้อ่อนแอ

อยากพัฒนาชีวิตจึงต้อง “อย่าโอ้อวดเอง”

เพราะชีวิตเกิดมาไขว่คว้าความสุข
คิดว่า รูป-รส-กลิ่น-เสียง เป็นอาหาร
ของชีวิต จึงต้องกอบโกยแสวงหา

ความล้มเหลวของมนุษยชาติ
ส่วนหนึ่งมาจากขาดความอดทน
เพราะความอดทนเป็นรากฐานของ
การสร้างความดีในทุก ๆ เรื่อง

ความอดทน “เป็นอาภรณ์ที่
สวยงามที่สุดในโลก” พระพุทธองค์
ตรัสไว้นานแล้ว

สังคมสมัยใหม่ สังคมแห่งบริโภค
นิยมที่เจตนาประจบเอาใจायตนะ
ใหญ่น้อย

ด้วยเหตุนี้ กินสูบดื่มเสพย์ สัมผัส
เสียดสีจึงพลัดเปลี่ยนเข้าเวรเป็นนายของเรา
ซึ่งนั่นคือชีวิตที่เริ่มอ่อนแอ

“อย่าโอ้อวดเอง” อย่าตามใจตัว
เอง ชีวิตที่ต้องฝึกหัด ชีวิตที่ต้องฝึก
ฝนคือชีวิตที่มีสาระ

ปล่อยตัวไปตามสายน้ำ เหมือน
ปล่อยใจไปตามยถากรรม

ชีวิตที่ไม่เคยอดทน ย่อมเป็นชีวิต
ที่แสนอ่อนแอ

“อย่าโอ้อวดเอง” เพราะคนมิใช่เกิดมาเพื่อแสวงหาความสุข แต่เพื่อการบำเพ็ญบารมี
ความดี

การตั้งศีลเป็นกฎเกณฑ์ชีวิต

การตั้งกฎระเบียบให้แก่ตัวเอง

นี่คือชีวิตที่น่านับถือ

“อย่าโอ้อวดเอง” เลยนะ เราจะระมัดระวังทุกทวารอินทรีย์ ไม่ตามใจความอยาก

ชีวิตต้องมีความอดกลั้น ระงับยับยั้ง มีกฎระเบียบวินัย

“อย่าโอ้อวดเอง” เราจะควบคุมของกินของใช้ ไม่ใช่อย่างสุรุ่ยสุร่าย

ไม่ควรถือถือยาไปฟิฟิซื้อ

ความสิ้นเปลืองทำให้ชีวิตต้องดิ้นรน เป็นทาสน้ำเงิน ย่อมไม่มีทางที่จะอาจหาญ

อยู่อย่างตระนองอาจดุจพญาราชสีห์ คือ ชีวิตที่เรียบง่าย เป็นไท เป็นอิสระ ไม่มีวัตถุ
เงินทองให้ต้องหอบหิ้วพะรุงพะรัง

“อย่าโอ้อวดเอง” หลักเลี่ยงการตามใจ หักฝืนใจเสีย
บ้าง

เป็นลูกเศรษฐี เป็นลูกนักการเมือง ก็ล้วนเสียคนมากมาย
เหตุเพราะไม่ได้บ่มเพาะต้นไม้แห่งความอดทน

เมื่อ “อยาก” แล้วรีบ “สนอง”

อีกไม่นานเราจะเป็นมนุษย์พันธุ์ใหม่ “พันธุ์อ่อนแอ”

“อย่าโอ้อวดเลยนะ” เพราะชีวิตเกิดมามิใช่แสวงหาความสุข
แต่คือการเรียนรู้และอยู่อย่างง่าย ๆ

ยิ่งมัวเมาวัตถุ จิตใจยิ่งตื้นเขิน นี่แหละชีวิต

อีกไม่นานเราจะเริ่มแปลกแยก “คนเราต้องฝืนใจตัวเองด้วย
หรือ ไม่เข้าใจจริงๆ นะเนีย....”

แล้ววันนั้น วันที่มีติดความคิดเปลี่ยนไป

มนุษย์จะเริ่มบอบบาง อ่อนแอ เอาแต่ได้ ไร้ความอาทร

“อย่าโอ้อวดเอง” เป็นสุภาษิตเตือนตนในโลกยุคกึ่งพุทธกาล

พระสูตรบทแรกที่พระพุทธองค์ทรงสอนเหล่าเวไนยสัตว์ก็เรื่องนี้แหละ “อย่าโอ้อวดเอง”

ความเป็นของร้อน แผลเผา ชีวิตจะเศร้าหมอง

พระพุทธองค์ทรงทำลายโซ่ตรวนแห่งพันธนาการสู่ชีวิตอิสระเสรี เพราะท่านเล็งที่จะ
“โอ้อวดเอง”

โลกยุคดิจิทัลมีความสุขเป็นสรวง เป็นแก่นสารของชีวิต

“อย่าโอ้อวดเอง” จึงคือยาดับพิษที่แสนวิเศษ

๘๘๘ ทวีสาว ASTV ๗

ASTV๗ เป็นสถานีโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และผ่าน internet เพื่อถ่ายทอดพระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชุมชนสันติอโศกมีทั่วประเทศ ผู้เขียนเชื่อว่าไม่ต้องมีสปอนเซอร์ สื่อ ASTV๗ ก็อยู่ได้อย่างไม่เดือดร้อน ไม่ต้องตกอยู่ใต้อิทธิพลของสปอนเซอร์ มีแนวทางโดยให้อาสาสมัครนำขยะมาเพิ่มมูลค่า ไม่ว่าขยะแห้งหรือขยะเปียก เพื่อเป็นเงินมาชำระค่าเช่าสถานีเดือนละหลายล้านบาท นอกจากนี้ยังช่วยลดค่าใช้จ่ายของเทศบาลในการเก็บและกำจัดขยะด้วย

งานเก็บขยะเป็นงานที่สูงส่ง ทำให้ชุมชนสะอาด นอกจากคนสันติอโศกจะจัดขยะจากใจตนแล้ว ก็ออกมาจัดขยะให้บ้านเมืองสะอาดขึ้นอีก

คำสอนขององค์ศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นสัจธรรม เป็นบุญกุศลอยู่ที่ใดที่นั่นก็มีแต่มั่นคงและเจริญจริง

บุคลากรของสันติอโศกเป็นผู้ที่มีระเบียบวินัยสูง ไม่ได้ทั้งความรู้ทางโลก มีคนที่มีความรู้ทางโลกทุกระดับชั้น ตั้งแต่ต่ำกว่าปริญญาตรีไปจนถึงระดับปริญญาเอก ทุกสาขาวิชาชีพ

เรื่องอุตสาหกรรมเป็นเรื่องทุนนิยม สันติอโศกเริ่มเข้ามาสู่สังคมอุตสาหกรรมเช่นกัน แต่เป็นอุตสาหกรรมบุญนิยม ซึ่งแตกต่างจากอุตสาหกรรมทุนนิยมอย่างสิ้นเชิง มีต้นทุนการผลิตที่ต่ำ สามารถขายสินค้าต่ำกว่าทุนอื่นต่างหาก

สันติอโศกมี “โรงงาน” เกษตรกรรมมาตรฐานผลิตสินค้าสมุนไพรใหญ่ที่สุดในประเทศไทย มี “สินค้า” ที่มีคุณภาพและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม หากถือว่าเป็นสินค้า พระธรรมคำสอนของ

พระพุทธเจ้าก็เป็นสินค้าบุญนิยม รวมทั้งมีสินค้าที่เป็นของกินของใช้ที่จำเป็น คุณภาพสูง ราคาต่ำกว่าทุน สามารถนำมาโฆษณาใน ASTV๑ ได้ จะส่งผลให้งานสินค้าและชื่อเสียงของสันติอโศก ขจรขยายไปทุกส่วนของโลกได้กว้างขวางและเร็วขึ้น

กสิกรรมไร้สารพิษ ก้าวหน้ามากในชุมชนสันติอโศก ชุมชนสันติอโศกได้รับรางวัลที่เป็นชุมชนดีเด่นของมูลนิธิเสถียรโกเศศ-นาคะประทีป เมื่อปี ๒๕๔๓

ทุกวันนี้โรงเรียนสัมมาสิกขาของสันติอโศกก็ถูกจัดให้เป็นต้นแบบโรงเรียนวิถีพุทธของกระทรวงศึกษาธิการที่สอนในโรงเรียนสัมมาสิกขาไม่รับเงินเดือน

สมณะโพธิรักษ์ ผู้ก่อตั้งนิคมชุมชนสันติอโศก ประกอบด้วยสัมมาปฏิบัติด้วยกายวาจาใจ ผู้เขียนมีบุญบารมีและความรู้รอบรู้ พิจารณาตามความรู้ของตัวเอง ติดตามผลงานของพ่อท่านมาพอสมควรพบว่า “ไม่เคยหลุด” ไปจากแนวทางธรรมแห่งพระพุทธเจ้า

ท่านเป็นผู้นำคำสอนของ
พระพุทธเจ้ามาถ่ายทอดได้อย่างเหมาะสม
และอย่างมีศิลปะ ทำให้นึกถึงพระ
สารีบุตร พระสารีบุตรเป็นผู้มีปัญญา
เฉียบพลาด สามารถแสดงพระธรรม
จักรกัปปวัตนสูตร และอริยสัจ ๔ ได้
เหมือนพระพุทธองค์ เป็นกำลังสำคัญ
ของพระบรมศาสดาในการประกาศเผย
แผ่พระศาสนา พระพุทธองค์ได้ทรง
ประกาศยกย่องพระสารีบุตรในท่ามกลาง
สงฆ์ ทรงแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง
เอตทัคคะ เป็นผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลาย
ในทางผู้มีปัญญา และทรงแต่งตั้งให้
ดำรงตำแหน่งพระอัครสาวกเบื้องขวา

ไม่ได้เทศน์อย่างเดียว ปฏิบัติ
ได้ด้วย คนทั่วไปอาจจะข้องใจเรื่อง
เศรษฐกิจพอเพียงว่าเป็นอย่างไร
เศรษฐกิจสาธารณสุขโรคีของพระพุทธเจ้า
เป็นความพอเพียงที่เข้มข้นมาก
สามารถดูที่เป็นตัวอย่างได้

อยู่ในสภาพแวดล้อมสันติโอสก
ทำให้นึกว่ากลับไปอยู่ในเวลาของ
พระพุทธเจ้า

ระบบเศรษฐกิจแบบสาธารณสุขโรคี
ของพระพุทธเจ้าเกิดขึ้นที่ชุมชนสันติ
โอสกมาหลายปีแล้ว เกิดขึ้นหลังพุทธกาล
๒๕๕๐ ปี ไม่ใช่เรื่องเพื่อเจ้อหรือเพื่อฝัน
แต่อย่างใด

ผู้คนพากันทิ้งที่คนคนหนึ่งทำงานไม่กี่วันกอบโกยเงินได้ ๓๓,๓๐๐ ล้านบาท เป็นผู้นำของประเทศด้วย และพูดกันด้วยว่าเป็นผู้นำของภูมิภาคอีกต่างหาก เห็นแล้วได้อินแล้วก็ได้แต่ขยะแขยงมากกว่า และสังเวชที่กอบโกยสมบัติไปเป็นของตนอย่างเหลือกินเหลือใช้ แล้วก็นำไปบำรุงกิเลสแห่งตน

ทำงานด้วยความมุ่งมั่น ทำงานด้วยสติ ทำงานด้วยสมาธิ ทำงานด้วยปัญญา มีอาริยมรรคนำทาง เช่น สัมมาอาชีวะ เป็นต้น ไม่ต้องขายเหล้าและเบียร์ ไม่ต้องขายหอยบนดินไต้หวัน ไม่ต้องสนามมั่ว ไม่ต้องขายบุญหรีและสิ่งเสพติดทั้งหลาย

ไม่มีการพนัน ไม่มีขโมย ไม่มีปล้น แต่ก็อยู่ได้อย่างมั่นคง ไม่อดตาย สังคมเช่นนี้ไม่ต้องมีตำรวจ อัยการ และศาลให้เสียความรู้สึก ไม่มีแตกแยก มีแต่สมานฉันท์

ช่วงสึนามิทางสันติอโศกก็ลงไปช่วยงานสังคมด้วย ทำงานที่คนอื่นไม่ทำ ขัดส้วม ล้างห้องน้ำ ทำให้เขตความเสียหายจากสึนามิสะอาดแท้จริง ไม่ได้สะอาดเฉพาะด้านหน้าแต่อย่างเดียว ด้านหลังก็สะอาดด้วย สถานที่สะอาดเป็นจุดเริ่มต้นของจิตวิญญาณที่ใสสะอาด

ไม่มีละคร ไม่มีดารา ไม่มีมอม-เมาด้วยกิเลสอย่างชั่วหน้าและชั่วซาก หากจะมอมเมาก็มอมเมาด้วยบุญมากกว่า

ที่ ASTV๑ มีแต่ชาวบ้านและคนที่ทำ
มาหากินด้วยสัมมารรรคมาออกรายการ
เป็นเรื่องจริงที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ดูของจริง
ดูเรื่องของชาวบ้าน ดูดีกว่าดูละครของ
เทียม หากมีเวลาก็ดูได้ทั้งวันทั้งคืน

ASTV๑ มีสมณะของสันติ
อโศกเป็นพิธีกรเป็นส่วนใหญ่ เป็นการ
เอาธรรมนำหน้า ผู้หญิงคนหนึ่งเป็น
มะเร็งมาออกรายการ ASTV๑ คิดว่า
ตนเองจะตาย ร้องไห้ พิธีกรถามว่า
ร้องไห้ทำไม เขาบอกว่าร้องไห้เป็นห่วงลูก
ว่าลูกสาวอายุ ๔ ขวบ ยังไม่ได้นำมาเข้ามา
เป็นชาวสันติอโศก ยังไม่นำมาเข้า
โรงเรียนสัมมาสิกขาของสันติอโศก

ลูกคือคนที่รักที่สุดของพ่อแม่
แม่คนดังกล่าวนี้จะเอาลูกคนนี้มาเข้า
สันติอโศกทำไม ก็เห็นแล้วว่าสันติอโศก
มีแต่ยากจน แต่แม่ยอมรู้ได้ด้วย
สัญญาอนุญาตว่า สันติอโศกคือแหล่งที่
มันคงและปลอดภัยที่สุดในโลกของลูก
ทั้งคุณภาพทางจิตวิญญาณในตัวลูกและ
สิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวลูก

ไม่ว่าจะอยู่ส่วนใดของโลก
สามารถติดตามและศึกษาระบบบุญนิยม
ได้ที่นี้

- Internet คลิก [http://
www.asoke.info/earth.html](http://www.asoke.info/earth.html)

- จานดาวเทียม สัญญาณ คือ NSS
๖-๕๕ E ๑๑๖๗๖, sr ๒๗ ๕๐๐, Pol H
- ชื่อจานดาวเทียม เอามาติดตั้งได้เอง
ติดต่อโทรศัพท์ ๐๒-๕๑๐-๖๓๓๘, ๐๒-
๕๘๗-๘๐๔๖ ราคา ๒,๕๐๐ บาท ตอนนี้
ไม่ทราบว่าราคาเท่าใดแล้ว (โฆษณาฟรี)

๑๕ เมษายน ๒๕๕๐

สุทธิพงษ์ ปรัชญพฤทธิ
indexthai@yahoo.com

สถาบันขยะวิทยาด้วยหัวใจ (สบจ.) Institute of Ethical Waste Management

ขอความร่วมมือร่วมใจให้ลดของเหลือใช้ ช่วยชีวิตให้สดใส
ในวันสิ่งแวดล้อมโลก (๕ มิถุนายน)
ด้วยการร่วมแรงร่วมใจ งดใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่ทำลายโลก (เช่น โฟม ถุงพลาสติก)
และร่วมบุญโดยการบริจาคของเก่าที่เหลือใช้ ของใหม่ที่เกิดจำเป็น
ได้ที่ เครือข่ายชุมชนชาวอโคตทุกแห่ง ทั่วประเทศ
สนใจติดต่อสอบถามได้ที่ โทร. ๐๘๕-๕๓๓-๒๓๓๓, ๐๘๗-๕๐๗-๕๕๕๖

การเปลี่ยนแปลงที่ไม่ผิดกฎหมาย

ธนอมบุญ - ทิพย์วัลย์ บุญ

วันนี้

อากาศดี ท้องฟ้าใส ไม่มีเมฆ
แต่แต่ก่อนเดียวดวงอาทิตย์ซึ่งทอแสงเรืองรอง
ริมขอบฟ้าฝั่งทิศตะวันออก บอกให้เราทราบว่
วันนี้เราจะมีเวลาอยู่ข้างนอกตลอดวัน และ
จะต้องทำงานหนัก

พวกเราออกันอยู่ที่หน้านิคมเพื่อรอรับข้อมูล
จากนักสำรวจพวกเขาออกไปกันตั้งแต่ฟ้าเริ่มสว่าง
แยกย้ายกันไปคนละทิศละทางเพื่อสำรวจหา
แหล่งที่เราจะเริ่มทำงานกันในวันนี้

เวลาผ่านไปครู่ใหญ่ๆ นักสำรวจก็กลับ

มารายงานให้เราทราบอย่างละเอียดว่า วันนี้มี
งานรอพวกเราอยู่ที่ไหนกันบ้าง ไกลจากนิคม
ของเราไปสักเท่าไร และมีงานมากน้อย
เพียงใด

เมื่อได้รับข้อมูลและเข้าใจทิศทางที่จะ
ไปทำงานกันดีแล้ว เราก็จัดแจงแบ่งหน้าที่
กันด้วยความยุติธรรม ไม่มีการเกี่ยงงอนหรือ
เอารัดเอาเปรียบกัน พวกสาวรุ่นและผู้ใหญ่ที่
แข็งแรงรับอาสาไปทำงานในที่ไกลๆ พวกที่
อายุยังน้อยหรืออ่อนแอหน่อยก็ทำงานใกล้ๆ

นิคมนั่นเอง ส่วนพวกเด็กๆรับหน้าที่ภายใน
นิคม เช่น เลี้ยงน้อง ทำความสะอาดบ้าน
และดูแลอาหารในโกดัง

ฉันดีใจมากที่จะได้มีโอกาสไปทำงาน
ข้างนอกเสียที ก่อนหน้านี้นี้ฉันมีหน้าที่เลี้ยงน้อง
ซ่อมแซมบ้านและป้อนอาหารให้พวกผู้ชาย
พวกเพื่อนๆรุ่นราวคราวเดียวกับฉัน ต่างก็
ตื่นเต้นที่จะได้เห็นโลกภายนอกเป็นครั้งแรก
กันทั้งนั้น เขาอาสาสมัครไปทำงานในที่ไกล
แม้ว่าจะมีงานหนักและเสี่ยงภัยรออยู่ แต่พวก
เขาก็ยอมที่จะไป เพราะจะได้เห็นโลกกว้าง
และเกิดความภูมิใจที่ได้ทำงานสำคัญ

ฉันบินไปตามทิศทางที่ช่างสำรวจบอก
ผ่านป่าไม้ แม่น้ำ ลำธาร บ้านคน จนถึงทุ่ง
หญ้าแห่งหนึ่งซึ่งเต็มไปด้วยดอกไม้สีขาวชนิด
มีดอกไม้สีขาวใหญ่จนลานตาไปหมด แต่ฉัน
ไม่สนใจกับสีสันของมันมากนัก ตั้งแต่ฉัน
เกิดมา ฉันก็มองเห็นแต่สิ่งที่มีสีเหลือง น้ำเงิน
และม่วงเท่านั้น นอกจากนั้นฉันเห็นเป็นสีดำ
กับสีขาวหรือสีเทาไปหมด

หน้าที่ของฉันไม่ใช่ชมดอกไม้ แต่จะ
ต้องดูดอกไม้หาวนและเก็บละอองเกสรจาก
ดอกไม้ทุกๆดอก จนได้น้ำหวานเต็มท้อง
และละอองเกสรเต็มตะกร้า หลังจากนั้นฉัน
จะบินกลับนิคม ไปถายน้ำหวานใส่หีบหอก

เหลื่อมในโกดัง และเอาละอองเกสรให้พวก
พี่เลี้ยงนำไปเลี้ยงน้องๆ ทำผ้าห่อเก็บอาหาร
และหีบหอบของน้องตัวน้อยๆ ฉันจะบินกลับ
มาเก็บน้ำหวานและละอองเกสรดอกไม้อีก
บินกลับไปกลับมาหลายเที่ยวจนดวงตะวัน
ตกดิน

เราทำงานกันหนักมาก กว่าจะได้น้ำผึ้ง
สักหยด เราจะต้องช่วยกันเก็บน้ำหวานจาก
ดอกไม้จนนับดอกไม้ถ้วน เราต้องเอาน้ำ
หวานใส่หีบหอกเหลื่อมให้เต็มทุกหีบ พอ
น้ำระเหยไป น้ำหวานก็กลายเป็นน้ำผึ้ง เจ้าแม่
ของพวกเรา พวกผู้ชายและน้องๆต้องกินน้ำผึ้ง
ในวันที่อากาศไม่ดีหรือฤดูที่ไม่มีดอกไม้
พวกเราทั้งนิคมก็อาศัยน้ำผึ้งที่เราสะสมไว้
เป็นอาหาร

ในฤดูที่ดอกไม้บานและฤดูร้อน เรายัง
ต้องทำงานกันหนักมากขึ้นเพราะมีดอกไม้ให้
เก็บมากมาย และช่วงกลางวันมีระยะเวลาที่
ยาวกว่ากลางคืนหลายชั่วโมง เมื่อพ้นฤดูนี้ไป
แล้วจะไม่มีดอกไม้ให้เราเก็บน้ำหวานและ
ละอองเกสรไปอีกนาน เรายังต้องรีบสะสม
เสบียงไว้ในขณะที่ดอกไม้กำลังบาน รุ่นพี่
ของฉันทำงานจนตัวตายคาดอกไม้ก็มี

นิคมหรือครอบครัวของเรามีสมาชิก
มากมาย สักห้าหรือหกหมื่นเห็นจะได้ ถ้า

เสบียงอาหารไม่เพียงพอเราจะลำบาก ยิ่งถ้าอากาศหนาวมาก เรายิ่งลำบากใหญ่ อากาศหนาวทำให้เราเคลื่อนไหวไม่ได้ และถ้าเราไม่เคลื่อนไหวหรือไม่ได้บิน เราจะเป็ นอัมพาต

ในหน้าหนาวเราต้องเฉลี่ยอาหารการกิน แต่ละตัวกินแต่น้อยพอให้มีชีวิตอยู่ วันที่อากาศหนาวมาก เราจะเบียดตัวจนชิดติดกัน เพื่อให้ความร้อนจากตัวของเราทำให้นิคมอบอุ่นพออยู่ได้ แต่หากไฟริจูโจมเข้ามาในขณะนั้น เราก็ต้องปล่อยให้เขาทำอะไรตามอำเภอใจ เพราะทหารของเราไม่มีกำลังจะต่อสู้

อย่างไรก็ตาม สมาชิกบางรายยอมอดจนตายก่อนที่จะอาหารจะขาดแคลน ส่วนมากพวกผู้ชายจะยอมตายก่อนโดยไม่ยอมกินอาหาร หรือบางครั้งพี่เลี้ยงก็ทะเลาะ ไม่ป้อนอาหารให้พวกผู้ชาย ฉันลืมนแล้วว่าพวกผู้ชายไม่มีลั นเหมือนพวกเรา เขาคุ ดอาหารกินเองไม่ได้ ถ้าไม่มีใครป้อนอาหารให้ เขาก็ต้องอดจนตายไปเอง

เจ้าแม่ของเราจะไม่ออกไปถ้าอาหารไม่เพียงพอ ถ้าเจ้าแม่ไม่ออกไป ประชากรในนิคมของเราก็จะลดลง นิคมจะไม่มีแรงงานพอไม่มีทหารคอยต่อสู้ศัตรูที่มารุกราน พวกเราก็ต้องตายกันหมด

ศัตรูของเรามีมากมาย เช่น หมี่ สกั้งค์มด ตัวต่อ แมลงปอ ผีเสื้อกลางคืน และคนสัตว์เหล่านี้บางตัวชอบกินน้ำผึ้ง บางตัวกินทั้งน้ำผึ้งและขี้ผึ้งที่เราใช้ทำบ้านและโกดังเก็บอาหาร เขาจะจูโจมบุกรุกแย่งอาหารของเราไปซึ่งๆหน้า ทั้งๆที่เราหามันมาด้วยความลำบาก นอกจากปล้นอาหารเขายังฆ่าเราฆ่าเจ้าแม่และลูกเล็กเด็กแดงพี่น้องของเราอย่างไม่ปราณี เขาจะทำลายทั้งชีวิตและนิคมของเรา จึงเป็นหน้าที่ของเราก็ต้องต่อสู้เพื่อรักษาชีวิต นิคมและเผ่าพันธุ์ เป็นการต่อสู้เพื่อป้องกันตัว

พวกเราทุกคนนอกจากผู้ชายมีเหล็กในอยู่ที่ก้น ที่ปลายเหล็กในมีตะขอสำหรับเกี่ยวให้ติดอยู่ในเนื้อเมื่อแทงเข้าไปที่ปลายเหล็กในอีกด้านหนึ่งซึ่งอยู่ในท้องของเรามีกระเปาะยาพิษ ถ้าเราต่อยใคร กระเปาะยาพิษจะหลุดติดออกไปกับเหล็กในด้วยเพื่อเข้าไปทำอันตรายคู่ต่อสู้ ความจริงถ้าไม่มีการป้องกันนิคมหรือตัวเจ้าแม่ เราจะไม่ต่อยใครเพราะถ้าเหล็กในและกระเปาะยาพิษหลุดออกไปจากท้องของเรา เราก็ต้องตายด้วยเหมือนกัน

ฉันไม่เข้าใจว่าสัตว์บางตัวเช่นคน ต้องปล้น แย่งอาหารและฆ่าเราทั้งๆที่เขาเองก็สามารถหาอาหารได้ ฉันเคยเห็นคนเอาน้ำ

“

ฉันไม่เข้าใจว่าสัตว์บางตัวเช่นคน ต้องปล้น

แย่งอาหารและฆ่าเรา

ทั้งๆที่เขาเองก็สามารถหาอาหารได้

”

หวานจากอ้อย เมเปิด ข้าวโพด บีทรูต ไป
ทำน้ำตาลมันมีรสหวานยิ่งกว่าน้ำผึ้งของเรา
เสียอีก ฉันเคยเอาน้ำตาลและน้ำหวานที่คน
โยนทิ้งมาแยกแยะ และพบว่ามันมีสารเช่น
เดียวกับน้ำผึ้งของเรา

นอกจากปล้นอาหารซึ่งๆหน้า คนยัง
รู้จักเอารัดเอาเปรียบพวกเรามากหลายประการ
เขาจะหลอกให้เราทำงานโดยไม่ให้อะไรตอบ
แทน ในฤดูที่ดอกไม้บานเขาจะยกบ้านของ
เราไปวางไว้กลางทุ่งหรือในสวน เพื่อให้เรา
ออกไปหาน้ำหวานจากดอกไม้ เขารู้ว่า
ละอองเกสรดอกไม้ที่ติดไปกับขาหรือตะกร้า
ของเราระจะหล่นลงในเกสรตัวเมีย ทำให้ต้น
ข้าวในนาหรือต้นไม้อื่นๆของเขาติดดอก
ออกผล เท่านั้นยังไม่พอ เวลาเราเก็บน้ำ
หวานได้มากๆเขาจะมาปล้นบ้านเอาอาหาร
ของเราไปเสียด้วย

วันหนึ่งฉันเห็นกับตา วันนั้นเป็นวัน
มหาวิปโยคในชีวิตของฉัน มันเป็นตอนบ่าย
ของฤดูที่ใบไม้เปลี่ยนสี ระยะนี้ดวงอาทิตย์
ตกดินเร็วขึ้น ช่วงกลางวันสั้นกว่ากลางคืนมาก
ดอกไม้ที่เคยบานสะพรั่งอยู่ก็เริ่มหายไป เรา
ต้องไปหาดอกไม้ที่ไกลๆ บางทีเราก็คงต้องไป
หาอาหารในที่หลายแห่ง เราต้องระมัดระวัง
อันตรายเพราะดอกไม้บางดอกมีเชื้อราและ
ยาฆ่าแมลงด้วย

วันนั้นฉันเที่ยวหาน้ำหวานทั้งวัน ได้
มานิดหน่อยยังไม่ถึงครึ่งท้องฉันก็ต้องรีบกลับ
เพราะเห็นควันไฟพวยพุ่งขึ้นเหนือนิคมของเรา
ฉันรู้ว่าจะต้องเกิดอะไรไม่ดีขึ้นที่นิคมของเรา
แน่ๆ

ฉันเห็นคนใส่เสื้อผ้าสีขาวถือท่อยาวๆ
มีควันไฟพวยพุ่งออกมาจากปากท่อ เขาเอา
ปากท่อจ่อเข้าที่นิคมของเรา แล้วบีบควันไฟ

ให้พุ่งเข้าใส่ฉนิคม พวกเราโดนควันไฟจนหายใจไม่ออก หมดสติ หลับพลื้อย ร่วงหล่นลงกองอยู่กับพื้น บางตัวพื้นขึ้นมาแต่กลับโดนควันไฟรมจนสลบต่อไปอีก พวกทหารทั้งกองทัพบายามป้องกันฉนิคมโดยเอาชีวิตเข้าแลก เขาต่อสู้โดยเอาเหล็กในทิ่มแทงเข้าไปตามเสื้อผ้าและใบหน้าของมนุษย์ใจร้ายคนนั้น แต่ทหารของเราทำอะไรเขาไม่ได้ เขาสวมเสื้อผ้าหนาและเอาตาข่ายคลุมหัวตลอดถึงคอ ยิ่งกว่านั้นเขายังมีอาวุธวิเศษ เขาเป่าควันไฟใส่ทหารของเราจนล้มตายเป็นกองกอง

เขารมควันจนพวกเราตายกันหมดทั้งฉนิคม เขาเปิดฝ้าบ้านของเราออก ค่อยๆดึงเอาโกดังเก็บอาหารของเราไปที่ละหลัง ดึงไปจนเกลี้ยง แล้วเอาโกดังเปล่าที่ไม่มีอาหารมาใส่แทน ก่อนที่จะปิดฝ้าบ้านไว้ดังเดิม เขาหยุดรมควันแล้วหัวถึงที่ใส่โกดังน้ำผึ้งของเราไป

ฉนิคมมองดูฉนิคมของเราด้วยความสลดใจ ไม่เคยคิดว่าพวกเราจะถูกทำลายอย่างราบคาบถึงเพียงนี้ ฉนิคมของเราที่เคยมีประชากรถึงห้าหรือหกหมื่น เดียวนี้แทบจะไม่มีใครเหลือรอด ทหารที่เคยเก่งกล้าสามารถ ต่อสู้ข้าศึกศัตรูมามากและไม่เคยแพ้ใคร บัดนี้นอนตายเกลื่อนกลาดอยู่กับพื้น ไม่มีวีแววว่าใครจะรอด ฉนิคมไม่ได้เข้าไปในฉนิคมเพราะ

ยังมีควันไฟอยู่ แต่คิดว่าเขาคงตายกันหมดทั้งเจ้าแม่ พี่เลี้ยง ลูกเล็กเด็กแดงคงตายเกลี้ยงเพราะพิษควันไฟ ถึงแม้ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ก็คงต้องตายในไม่ช้าเพราะไม่มีอาหารมนุษย์ใจร้ายคนนั้นกวาดน้ำผึ้งของเราไปหมด

ถ้าไม่มีเจ้าแม่ ไม่มีญาติพี่น้อง ไม่มีฉนิคม ฉนิคมจะอยู่ได้อย่างไร ฉนิคมจะไปเพื่อใคร ฉนิคมจะตายเสียดีกว่า แต่ฉนิคมยังคิดหาวิธีตายไม่ได้

ฉนิคมไปตามมนุษย์ใจร้ายคนนั้นเข้าไปในบ้านของเขา เกาะแขนเขา ไม่ใช่จะต่อยเขาด้วยเหล็กในซึ่งฉนิคมสามารถทำได้ แต่จะมีประโยชน์อะไรในเมื่อเจ้าแม่ก็ตายแล้ว ญาติพี่น้องของฉนิคมถูกฆ่าตายหมดแล้ว ฉนิคมไม่มีอะไรที่จะคอยปกป้อง ชีวิตของฉนิคมไม่มีความหมาย ฉนิคมขอร้องให้ชายคนนั้นฆ่าฉนิคม แต่เขาคงไม่เข้าใจ เขาเอามืออีกข้างหนึ่งปิดฉนิคมลงไปกองอยู่กับพื้น

“เอ๊ะ ผีตัวนี้หาที่ตาย” ชายคนนั้นกล่าว

ฉนิคมยินดีที่ได้ยินคำว่า “หาที่ตาย” เพราะฉนิคมพร้อมแล้วที่จะตาย ฉนิคมรวบรวมกำลังที่มีอยู่บินขึ้นสู่อากาศอีกครั้งหนึ่ง แล้วไปเกาะบนแขนของชายคนนั้น พลังคิดว่านี่เป็นวาระสุดท้ายของฉนิคมแล้ว

ชายคนนั้นค่อยๆยกแขนที่ฉันทกำลัง
เกาะอยู่ขึ้นมา จ้องดูตาดัน ฉันเห็นหน้าเขา
เต็มตانب้างจนพินหน้า เขาลุกขึ้นเดินไป
เปิดประตูขณะที่ฉันกำลังเกาะแขนเขาอยู่
เพื่อรอความตาย

“เอ็งรีบบินกลับรังก่อนดวงตะวันจะ
ตกดิน เดี่ยวหาทางไปไม่ถูก” เขาอ้าปากเป่า
ด้วยลมแรงจนตัวฉันหลุดกระเด็นจากแขน
ของเขา ฉันรีบกางปีกออกเพื่อทรงตัวในอากาศ

“ปีหน้าทำน้ำผึ้งให้ข้าเยอะๆนะ” เขา
หัวเราะแล้วเดินเข้าประตูบ้าน

ฉันซังกะตายบินกลับนิคม และต้อง
ประหลาดใจที่เห็นทหารลุกขึ้นกระพือปีก ยึด
เส้นยึดสายยังกะเพิงตีนนอน ฉันรีบคลาน
เข้าไปในนิคมเพื่อดูว่าเจ้าแม่มังกรมีชีวิตอยู่หรือ
เปล่า แล้วก็ประหลาดใจเป็นครั้งที่สองที่เห็น
เจ้าแม่และผึ้งตัวอื่นกำลังง่วนเจียลุกขึ้นมา แต่
ฉันรู้สึกหดหู่เมื่อหันไปดูโกดังเก็บอาหาร มัน
เว้งว่างเปล่า ไม่มีน้ำผึ้งแม้แต่หยดเดียว !

ฉันสำรวจน้ำหวานที่เก็บมาได้นิด
หน่อย แล้วค่อยบรรจุหยดลงบนลิ้นของเจ้าแม่
ทำนรับประทานด้วยความเอร็ดอร่อยและพอใจ
“มา เรามาเริ่มต้นสร้างรังและสะสม
น้ำผึ้งกันใหม่” เจ้าแม่พูด

“ให้เขาปล้นเราอีก” ฉันถามด้วย

ความรู้สึกเหน็ดเหนื่อย

“ลูกจ๋า เราไม่มีทางเลือก.... เราต้อง
สร้างรังและสะสมอาหารเพื่อรักษาเผ่าพันธุ์
ของเรา พวกเรากินอาหารที่เราไม่ต้องปล้น
หรือฆ่าใคร ยิ่งกว่านั้นเรายังทำให้พันธุ์ไม่มี
ผลซึ่งจะเป็นอาหารของคนและสัตว์อื่นๆอีก
ด้วย ส่วนเรื่องการปล้นเอาน้ำผึ้งของเรานั้น
เห็นจะต้องปล่อยไปให้เขาปล้นเราต่อไป
จนกว่าพวกเขาจะรู้สึกผิดชอบชั่วดี”

หนึ่งใน “เรื่องสั้นต่างแดน” โดย
อนอมบุญ - ทิพวัลย์ บุน
ขอขอบคุณมา ณ ที่นี้

กระดูก

รับเชิญ

อัครา วัชรประยูร

มนุษย์ – สัตว์ หรือสิ่งก่อสร้าง อาศัยโครงสร้างเป็น “ปัจจัย” เพื่อแสดงรูปแบบสวยงาม กะทัดรัด หรือเทอะทะ ไม่ทันสมัย

โครงสร้างต้องแข็งแรง ทนทาน มีส่วนประกอบเกาะเกี่ยวกันตามหลักวิชา

“เหล็ก” หรือแร่เหล็ก คือโครงสร้างของตึกสูงร้อยๆ ชั้น ตามหลักวิชาสถาปัตย์

“กระดูก” คือโครงสร้างมนุษย์ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ กำหนด

“เหล็ก” ไม่ผุ เมื่ออยู่กับซีเมนต์หนาที่บดไว้ใต้อากาศ

“กระดูก” ผุ เมื่ออยู่ในโครงสร้างที่มีเลือด น้ำเหลือง ออกซิเจนในร่างกาย

วิทยาศาสตร์การแพทย์ บอกว่า “กระดูก” มีชีวิต

ชีวิตที่มีการเปลี่ยนแปลง ซ้ำ ซ้ำกว่าส่วนอื่นของร่างกาย กระดูกมีองค์ประกอบคือ

“เคลือบ” ไม่พว เมื่ออยู่กับเซเมนต์จนทึบไร้อากาศ

“กระดูก” พว เมื่อปูนโครบสลับที่มีเลือด น้ำเหลือง ออกซิเจนในร่างกาย

“แคลเซียม”

หากสูญเสียเพิ่มเติมหรือเสริมได้ กระดูกแข็งแรงเสมอถ้ารู้จักใช้และดูแลอย่างดี

การสร้างกระดูกใหม่ วิทยาศาสตร์การแพทย์บอกว่า เป็นกระบวนการซับซ้อนอย่างยิ่งของชีวเคมีในร่างกายมนุษย์

มนุษย์ชายหญิงที่สูบบุหรี่ ดื่มสุรา มีอารมณ์แปรปรวน คุชสันามีเป็นอาจิม ไม่ออกกำลังกาย ออกๆหยุดๆ โปรดอาหารเนื้อวัว เนื้อหมู เนื้อไก่ เนื้อแพะ และอีกมากมายหลายเนื้อ ไม่กินข้าวกล้อง ไม่โปรดน้ำตาลทรายแดงอันทรงคุณค่า จะบอกให้ใน 100 กรัม มีแคลอรี 388 กิโลแคลอรีคาร์โบไฮเดรต 96 กรัมแคลเซียม 61 มก.โปแตสเซียม 192 มก.โซเดียม 18 มก.

เหล็ก 1 มก.
แมกนีเซียม 51 มก.

ผลิตผลนี้ไม่ปรุงแต่งรสกลั่น สี และวัตถุกันเสียผลิตแถว จ.ขอนแก่น มีขายทั่วประเทศ ข้างถุงบรรจุน้ำตาลบอกคุณค่าดังกล่าวไว้ (น้ำหนัก 500 กรัม)

น้ำตาลทรายขาว ไม่กล่าว่ามีคุณค่าอะไรบ้างหวานอย่างเดียวเท่านั้น ?

นอกจากกินอาหารเนื้อแล้ว ยังไม่ชอบกินผัก ผลไม้ โดยเฉพาะผลไม้รสเปรี้ยว

การไม่ใส่ใจต่อเครื่องดื่มและอาหารที่ถูกต้อง จะทำให้แคลเซียมออกจากโครงกระดูกโดยง่าย

แคลเซียมออกจากกระดูกแล้วไม่ไปไหนหรอก ฟิรฟ์ฟิร่วร่วมใจกันเกาะตามเนื้อเยื่ออ่อน ตามกล้ามเนื้อและอวัยวะต่างๆไป

กระดูกเสื่อมแน่ โดยเฉพาะผู้สูงอายุ มากน้อยอยู่

ที่การปฏิบัติวิ

แคลเซียมกับฟอสฟอรัส
เกลือแร่ ๒ ชนิดนี้ เป็น
ส่วนประกอบของกระดูก

คนไม่ทำบุญทำทานเรา
เรียกว่า “กระดูก” เหมือนกัน
ทั้งที่มีส่วนประกอบเงินทอง
มากมาย

เกลือแร่ ๒ ชนิดนี้ร้าย
กายไม่ผลิตขึ้น อาศัยอาหาร
อย่างเดียวเจ้าสองตัวนี้จึงเกียจ
ไม่ชอบทำงาน คอยเพื่อน
คือวิตามินดี

พอมาร่วมใจปั๊บดังปลา
กระดูกได้น้ำมันนัวเข้าฟุงเข้า
สู่กระดูก บำรุงดูแลให้อย่าง
ดีเยี่ยม

จะรู้ได้อย่างไรว่ากระดูก
กำลังอ่อนแอ หมัดแรงข้าวต้ม
กระดูกล้าออบบอให้เรารู้
ดังนี้

๑. มีหินปูนเกิดขึ้นและ
เกาะพันที่เขยสวงามมาก
ผิดปกติ

๒. เหงือกกรัน เคยเกาะ

ตรงนี้เห็นอยู่ทุกวัน ไหง
เลื่อนมาเกาะต่ำลง ผิดสังเกต

๓. ข้อต่อต่างๆ เกิด
อาการปวดบวม

๔. เกิดตะคริวที่น่อง
เวลานอน

ย่อมา ๔ ข้อ มันต้องมี
สาเหตุแน่ สาเหตุของมันคือ

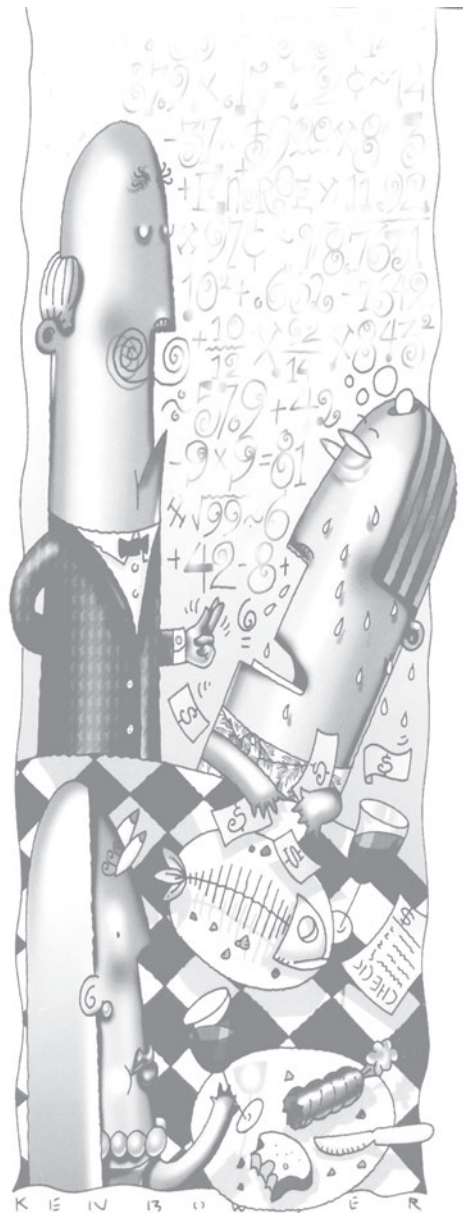
๑. ชีวิตสบายมาก นั่งๆ
นอนๆ ไม่ออกกำลังกาย

๒. รักษาผิว ไม่ยอมถูก
แดด กระดูกต้องการแสง
แดดเพื่อทำปฏิกิริยากับผิวเนื้อ
ผิวหนังให้เกิด “แคลเซียม”

๓. กินอาหารมีแคล-
เซียมน้อย

๔. สอริโมนในผู้สูงอายุ
เปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติ
เพื่อไขว่ว่า “แก่” นั่งโอย
ลุกโอย ลีลาการเดินผิดไป
จากตอนหนุ่มสาว

โดยเฉพาะสตรี กระดูก
เสื่อมเริ่มตอนหมดประจำเดือน
เนื่องจากสอริโมนเพศลดลง
ถ้าสตรีท่านนั้นอ่อนแออยู่

ด้วยแล้ว กระดูกงูเกิดขึ้นเร็ว
กว่าสตรีที่มีความแข็งแรง

โรคกระดูกเกิดขึ้นใน
ตัวคนเหมือน ๆ กัน แต่
อาการหนักเบาไม่เท่ากัน

คนเป็นโรคเบาหวาน
คนอดอาหาร กินอาหารไม่
เป็นเวลา ถ้าร่างกายพูดได้
มันจะทวงถาม ทำไมปล่อยให้
หิวจนน้ำย่อยออกมา
เตรียมพร้อม รวมทั้งคนที่ไม
ค่อยปล่อยวาง เครียดเข้าขั้น
คำ เป็นโรคกระดูกง่ายจะ
บอกให้

ตามหลักคณิตศาสตร์
สมมติให้กระดูกมี ๑๐๐%

เสื่อมเสีย ๓๐% เหลือ
กระดูกที่สมบูรณ์ ๗๐%

ปัญหาจะเกิดขึ้นใน
๗๐% ที่เหลือ แต่กว่าจะ
เสื่อมถึง ๓๐% ต้องดำเนิน
ต่อเนื่องอยู่อีกกี่ปี ?

ตอบ หลายปีทีเดียว
(คณิตศาสตร์ข้อนี้ง่ายแต่
ปฏิบัติยาก)

กระดูกคือแคลเซียม
ชอบฟอสฟอรัส แบบทำสิบ
ห้าสิบมาร่วมกันทำงานให้
ร่างกาย

เจ้าของกระดูกกินแต่
เนื้อๆ นานาเนื้อซึ่งมีแคลเซียม
๑ ส่วน มีฟอสฟอรัสมาถึง
๓๐ ส่วน แม้แต่น้ำอัดลมก็
นำฟอสฟอรัสผสมเพื่อลดกรด
จะทำลายฟัน ผู้ดื่มก็ตก
๑,๕๐๐-๑,๗๐๐ มิลลิกรัม
แต่มีแคลเซียมเพียง ๘๐๐
มิลลิกรัม ขาดความสมดุลแล้ว

จึงกินเนื้อให้น้อยลง
กินน้ำอัดลมอาทิตย์ละขวด
สองขวด (เลิกได้ก็ดี) เปลี่ยน
เป็นน้ำผลไม้ หรือน้ำเปล่าที่
เรียกว่าน้ำแร่ก็ได้ (แพงนะ)

จึงหันมาสนใจนมเปรี้ยว
โยเกิร์ต ผัก ผลไม้ เมล็ดพืช
หรือแคลเซียมเม็ดในขนาด
๑,๐๐๐ มิลลิกรัมต่อวันเสริมไว้

วิตามินอีกชนิดหนึ่ง
ช่วยสร้างกระดูกอ่อน ถ้า
ขาดวิตามินตัวนี้การสร้าง

กระดูกอ่อนจะไม่สมบูรณ์คือ
วิตามินซี ยังสร้างเนื้อเยื่อ
เกี่ยวพันไม่ให้เบคที่เรียเข้าสู่
เนื้อเยื่ออ่อนในเหงือก โรค
เหงือกก็จะไม่เกิดขึ้น เป็น
ผลพลอยได้

ก่อนจบ บอกของดี
ส่งท้ายคือวิตามินดี จะเป็น
ตัวช่วยดูดซึมแคลเซียมจาก
ลำไส้ส่วนที่ได้จากแสงแดด
ก็จะถูกเปลี่ยนโดยไตและตับ
ให้เป็นในรูปฮอร์โมน เพื่อ
แคลเซียมจะใช้นั้นได้อย่าง
ถูกต้องสมใจหมาย

จงรัก “กระดูก” ซึ่งเป็น
โครงสร้างโครงเดียวของเราที่
มีมาแต่เกิด

เปลี่ยนกระดูกคนลำบาก
ไม่เหมือนเปลี่ยนโครงกระดูก
ว่าที่ทำจากไม้ไฟ เปลี่ยน
เมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น ง่ายดี ลม
ว่ามาแล้ว จุฬาลงกรณ์ไปหา
“ปึกเป่า” สักหน่อย สวัสดิ์
กระดูก

เก็บตก

อาหารนรก

ในสังคมปัจจุบัน เราเคยได้ยินข่าวที่มีแต่ความโหดร้าย ทารุณ ค่ำทะเลาะกัน-ฆ่า-ยิง-ฟัน-ทุบหัว-แทงกัน เป็นประจำในหน้าหนังสือพิมพ์ และในหนัง ละครน้ำเน่า รวมทั้งการเล่นเกมคอมพิวเตอร์ที่ไล่ยิงกันสนั่นหวั่นไหว เห็นเป็นเรื่องธรรมดาของเด็กๆ จนคิดว่าเมืองไทยจะกลายเป็นนรกอยู่แล้ว แต่ท่านเคยได้ยินความโหดร้ายทารุณในร้านอาหารบ้างหรือเปล่า ? เป็นเรื่องของความโหดร้ายทารุณต่อสัตว์ กับการบริโภคของคน ที่เห็นได้จากอาหารนรก ที่โหดร้ายทารุณอย่างชัดเจนเด็ดขาดเพื่อรสชาติแปลกๆ ที่ปลายลิ้นของลูกค้าที่มาซื้อกิน !

ท่านเคยได้ยินชื่อเมนูอาหาร ผมจะนำอาหารตัวอย่างต่อไปนี้ และที่มาของมันมาให้ท่านรับทราบไว้ และพิจารณาว่าอาหารนรกมันอาจมีส่วนเกี่ยวข้องและเป็นที่มาของข่าวโหดร้ายทารุณในหน้า น.ส.พ.ดังกล่าวก็ได้

๑. ไก่กะทิ

๒. ไก่กระบอก

๓. แกงส้มปลากระดูก

๔. วุ้นนรก

๕. กุ้งเต้น

วิธีทำ

๑. ไก่กะทิ มีวิธีทำคือ เราจะเลือกไก่ตัวอ้วนๆ นำมาเป็นๆ แล้วฝังลงในทรายไม่ให้ไก่กระดูกกระดิก ไก่อยู่ในทรายก็จะเริ่มร้อน ไก่จะอ้าปากระบายความร้อน ต่อจากนั้นเราจะเอากะทิมาป้อนให้ไก่กิน ป้อนไปเรื่อยๆ ประมาณ ๒-๓ สัปดาห์ ในตัวไก่ก็จะชุ่มด้วยกะทิ แล้วนำมาปรุงอาหารที่คนคิดรสชาติไก่กะทิรับประทานกันนั้นแหละ ฟังดูแล้วก็สมเพชคนกิน และเวทนาไก่ที่ตายอย่างทารุณและโหดร้ายจริงๆ !!

๒. ไก่กระบอก เริ่มจากนำลูกเจี๊ยบตัวเล็กๆ มาเลี้ยงในกระบอกไม้ไผ่ นำอาหารและน้ำมาป้อนตามปกติ แต่ไม่ให้ไก่ออกไปไหนเลย เราจะได้ไก่ตัวยาวๆ ขาสั้นๆ เดินไม่ได้ ภายในตัวไก่ก็จะเปื้อนกระดูกอ่อน เมื่อไก่โตพอสมควรก็นำกระบอกมาปิ้งหรือย่างกันสดๆ เลยละ ทั้งน่าสมเพชเวทนา และโหดร้ายเหลือเกิน !!

๓. แกงส้มปลาช่อนลูกครอก ทำโดยนำลูกปลาช่อนตัวเล็กๆ นี่แหละ เขาเรียกว่าปลากระดูกมาใส่ในน้ำต้มเดือด ปลาจะว่ายน้ำไปมา กระสับกระส่าย แต่ยังไม่ตาย

หลังจากนั้นก็เอาผักบุ้งใส่ตามลงไป (ภายใน
ปลีผักบุ้งจะกลวง) นั่นแหละ! ลูกปลาจะ
ว่ายหนีความร้อนเข้าไปในผักบุ้ง พอแกงสุก
ก็จะได้รับประทานแกงส้มผักบุ้งที่มีลูกปลา
อยู่ภายใน ลองนึกภาพลูกปลาครอกที่ตาย
ร้อนทั้งเป็นอย่างน่าเวทนาสงสารและโหดร้าย
ยิ่งนัก

๔. วันนรก ยิ่งน่ากลัวมาก เขานำวัว
มามัดขาแยกไว้ ๔ หลัก ไม่ให้เดินไปไหน
จากนั้นนำเหล้าเพียวๆ ใส่เข็มฉีดยามาฉีดเข้า
เส้นในหัวไปเรื่อยๆ ให้วัวกินอาหารบ้างเล็กน้อย
แต่จะหนักไปทางฉีดเหล้าให้ วัวจะมีมึนงงด้วย
ฤทธิ์เหล้า ไม่รับรู้ พอจะปรุงก็จับวัวมัดไว้
แล้วอย่างสดๆ วัวจะทรมานทุกข์มาก ว่ากันว่า
ถ้าจะรับประทานให้อร่อย ต้องเล่นเนื้อตอนที่
วัวยังไม่ตาย แล้วก็เล่นไปเรื่อยๆ จนวิญญาณ
มันออกจากร่างและตายไปเองอย่างเวทนา
สงสารยิ่งนัก

๕. กุ้งเต้น เขาซ้อนเอากุ้งน้ำจืดตัวเล็กๆ
ที่ยังเป็นๆ สดๆ อยู่มาวางกองในหม้อ แล้ว
บีบน้ำมะนาวที่ผสมเสร็จแล้ว มีพริกขี้หนูหั่น
กระเทียม หัวหอม ผงชูรส ราดลงไปบนตัวกุ้งใน
หม้อดังกล่าว กุ้งจะโดนน้ำกรดมะนาวและ

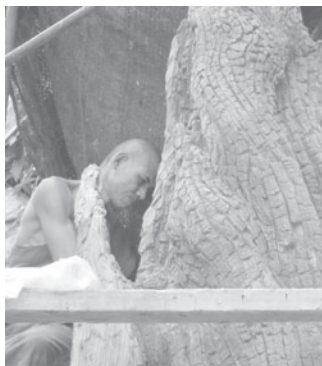
น้ำพริก มันก็แสบร้อน เต้นเร่ๆ กระโดดไป
มาอยู่ในหม้ออย่างน่าเวทนาสงสารยิ่ง คนทำ
ก็รีบเอาฝามาครอบปิดปากหม้อไว้ จะได้ยิน
เสียงเปาะๆ เปาะๆ ชัดเจน ว่ากุ้งยังกระโดด
อยู่หรือตายไปบ้างก็มี รอเวลาสักครู่ จนเสียง
เปาะเปาะในหม้อหายไป เขาก็เปิดฝาหม้อดู
กุ้งสงบเงียบ อาจกระดิกกระเด๋ๆ อยู่บ้าง
โดยไม่ต้องรอให้กุ้งตายอย่างสงบ ให้ผู้
กระหายความเลียดหรืออาหารนรกแบบนี้ดัก
ไปใส่จานตนเอง

มีงานวิจัยพบว่า คนที่กินอาหารที่มี
กลิ่นคาวเลือดสัตว์เป็นประจำ จะได้รับฮอร์โมน
แห่งความเครียดที่ตกค้างก่อนสัตว์ตาย ทำให้
จิตใจคนกินเปลี่ยนแปลงไปทางมีอารมณ์ร้าย
ก้าวร้าว หงุดหงิดง่าย ทำร้ายผู้อื่นง่าย
ผู้บริโภคที่มาจากอาหารนรกอย่างนี้แล้ว
ท่านทั้งหลายยังจะส่งเสริมหรือยังกระหาย
อยากกินอาหารเนื้อสัตว์ที่มีกลิ่นคาวเลือด
สดๆ หรือรับประทาน“อาหารนรกมหาโหด”
ดังกล่าวได้ลงคอหรือสะใจอีกหรือครับ ?

เก็บมาจากอินเทอร์เน็ต

เมื่อแรง

คนไทยมีความรู้สึกเกี่ยวกับสัตว์ปีกที่เรียกว่า “แรง” ในแง่ไม่ค่อยดีนัก เพราะสัตว์ประเภทนี้ไม่กินของดี จะกินแต่สัตว์ที่ตายแล้วเท่านั้น ถ้ายังไม่ตายหรือบาดเจ็บอยู่ก็จะพากันบินรอ หรือยืนรออย่างมีระเบียบด้วยความใจเย็น เมื่อถึงเวลาจึงพากันเลี้ยวโตะใหญ่ ดังที่เรียกกันว่า “แรงลง” แต่ก็ไม่ก่อนที่พญาแรงซึ่งเป็นหัวหน้าจะได้ลิ้มรสอาหารนั้นเป็นตัวแรกนับว่าเป็นสัตว์ที่มีมารยาทและวัฒนธรรมพอสมควร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แรงเป็นสัตว์ที่ไม่ทำร้ายใคร

ว่ากันว่าแรงเป็นสัตว์ที่บินสูงที่สุดในหมู่สัตว์ปีกทั้งหลาย แต่ก็ไม่วายที่มนุษย์จะพยายามตั้งข้อรังเกียจดูหมิ่นเหยียดหยามอยู่ตลอดเวลา โดยมักจะเปรียบเทียบอุปมาอุปไมยอยู่เสมอว่าเป็นสัตว์ชั้นต่ำ โดยลืมนึกไปว่าถ้าไม่ใช่เพราะพวกมันเหล่านี้ โลกของเราคงจะมีกลิ่นตลบอบอวลมากไปกว่าที่เป็นอยู่ เพราะไม่มีเทศกิจ-เทศบาลไปช่วยจัดของเนาของเสียตามป่าตามเขาต่างๆ

สมณะโพธิรักษ์ ผู้นำชาวโคกได้เปรียบตัวท่านเองว่าเป็นดั่งแรง เพราะดูเหมือนจะถูกสังคมรังเกียจ และกีดกันในเรื่องการเผยแพร่ธรรมะหรือค่านิยมค้ำสอนของท่านเสมอ ซึ่งท่านก็ยืนหยัดยืนมั่นในความเป็นศิลปินเดี่ยวตลอดเวลา ใครศึกษาหรือเรียนรู้เกี่ยวกับทฤษฎีบุญนิยมของท่านก็จะทราบว่าคุณไม่ธรรมดา ถึงแม้ท่านจะเปรียบตัวท่านเองเป็นแรงก็คงไม่ใช่แรงทั่วไป ระดับนี้มันต้องพญาแรง

อพงาด

๑๖ ธันวาคม ๒๕๖๑

ขณะนี้ชาวอโศกมีหมู่บ้านบุญนิยมหลายแห่งทั่วประเทศ ชาวบ้านในหมู่บ้านทุกแห่งถือศีลห้าเป็นอย่างต่ำ มีการดูแลรักษาตัวเองครบวงจร ตอนนี้มีสถานีโทรทัศน์เป็นของตัวเองแล้วด้วย ชื่อสถานีเพื่อแผ่นดิน (For the Earth) เพื่อออกรายการที่ว่ากันว่ายิ่งกว่าเรียลลิตี้โชว์ (reality show) ทุกอย่างทวนกระแสตามสไตล์ของสมณะโพธิรักษ์ เพราะมีแต่ของจริง ไม่มีการปลอมแปลงใด ๆ ทั้งสิ้น

วันหนึ่งท่านดำริว่าเราต้องยกรูปปั้นพญาแรงที่ *คุณแสงศิลป์ เดือนหงาย* ศิลปินชาวอโศกปั้นและหล่อทองเหลืองขึ้นไปวางบนต้นไม้หน้าพุทธสถาน เพื่อมองความเป็นไปและต้อนรับผู้มาเยือน เหล่าสาธุศิษย์และทางเครื่องทั้งหลายก็เริ่มเตรียมงานระดับแรงขึ้น โดยท่าน *สมณะคมคิด* ผู้มีความเชี่ยวชาญในการสร้างต้นไม้ (ที่เหมือนต้นไม้จริงจนกระทั่งนกหัวขวานพยายามเจาะหาตัวหนอน) ถูกเรียกตัวมาจากราชธานีอโศก พร้อมมานพหนุ่มลูกศิษย์ก้นกุฏินาม “*มนตรี*” ช่วยกันเเริมติดตั้งไม้ใหญ่ให้พญาแรงขึ้นเกาะ โดยใช้เวลาประมาณ ๑ วัน !

ถ้าท่านผู้ใดมือเกาเสี้ยนพุทธสถานสันตติอโศกตอนนี้ ก็จะเห็นซากต้นไม้ใหญ่ที่ถูกไฟไหม้บางส่วน ยืนตระหง่านตรงหน้าทางเข้าบนตอด้านบนคือพญาแรงยืนขยับปีก ได้ลมฝนทำทลายลมร้อนและแสงแดดอยู่ ก็ขอให้ช่วยกันจับตามองว่า อะไรจะเกิดขึ้นต่อไปเมื่อแรงพงาด !

๐ แลมีสัตว์ตฤนุขลัณ
ไม่ตลณณณณณณณณณ
ไม่ว่ากิลลลลลลลล
ฉิตไม่ยอชัณณณ.

จิตไม่ยอชัณ
(อณณจิตตชานก)

มี

กุลบุตรชาวนครสาวัดีคนหนึ่ง ได้ฟังธรรมเทศนาของพระศาสดาแล้ว ด้วยจิตศรัทธาจึงบวชอยู่ในพระพุทธศาสนาบำเพ็ญวัตร(ข้อปฏิบัติ)ต่างๆ ศึกษาพระปาฏิโมกข์(ธรรมและวินัยข้อห้ามประพฤติกิเลส)จนแคล้วคล่อง

กระทั่งได้ ๕ พรรษาแล้ว จึงขอลาอุปัชฌาย์และอาจารย์ จาริก(เดินทาง)ไปถึงบ้านป่าชายแดนตำบลหนึ่ง ผู้คนในถิ่นนั้นศรัทธา พวกกันสร้างบรรณศาลา(ศาลามุงด้วยใบไม้กิ่งไม้)ถวายท่านจึงเข้าพรรษาอยู่ ณ ที่นั้น เจริญกรรมฐาน(ปฏิบัติลดละกิเลสอย่างเหมาะสมกับฐานะ)ปรารภความเพียรตลอด ๓ เดือน แต่ไม่สามารถเกิดอริยคุณได้เลย จึงเกิดจิตย่อท้อว่า

“ในบุคค ๔ จำพวกที่พระศาสดาทรงแสดงไว้ เราคงเป็นบุคคจจำพวกปทปรมะ คือได้ฟังพระพุทธพจน์ก็มาก กล่าวก็มาก ทรงจำไว้ก็มาก บอกสอนก็มาก แต่ไม่มีการบรรลุมรรคผลเลย ฉะนั้นเราจะเพียรอยู่ที่ป่าชายแดนนี้ทำไม ไปพระเชตวันมหาวิหาร เข้าเฝ้าพระศาสดา สดับธรรมเทศนาอันไพเราะจะดีกว่า”

ภิกษุ นั้นจึงละทิ้งความเพียรของตน กลับคืนสู่ นครสาวัดี ครั้นมาถึงเชตวันมหาวิหารแล้ว อุปัชฌาย์และอาจารย์ได้ทราบเรื่องราว นั้น จึงติเตียนแล้วนำตัวไปเข้าเฝ้าพระศาสดา

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ภิกษุนี้มีจิตย่อท้อ ทอดทิ้งความเพียรมา พระเจ้าข้า”

พระศาสดาทรงสดับอย่างนั้น จึงตรัสถามว่า

“ดูก่อนภิกษุ เธอคลายความเพียรจริงหรือ”

“จริงพระเจ้าข้า”

“ดูก่อนภิกษุ เมื่อกาลก่อนเธอเคยได้ทำความเพียร กระทั่งยึดเอาราชสมบัติในกรุงพาราณสีได้ และถวายแด่ราชกุมารมาแล้ว ก็เหตุใดในบัดนี้ เธอได้บวชอยู่ในพระศาสนาของเรา จึงมาคลายความเพียรเสียเล่า”

แล้วทรงนำเรื่องราว นั้นมาตรัสเล่า

ไฉ

อดีตกาล มีหมู่บ้านช่างไม้แห่งหนึ่งอยู่ไม่ห่างจากกรุงพาราณสี พวกช่างไม้ ๕๐๐ คนอาศัยอยู่ ปกติพวกเขาจะเดินเรือขึ้นไปเหนือน้ำ เข้าไปในป่าเพื่อตัดต้นไม้เอามาทำเครื่องเรือน ทำเสาและปราสาท โดยชนไม้บรรทุกเรือล่องไปถึงพระนคร ผู้ใดต้องการเรือนชนิดใด ก็ปลุกสร้างเรือนชนิดนั้นแก่เขา แล้วรับเอาทรัพย์ค่าจ้างมา เลี้ยงชีวิตอยู่อย่างนี้

มีอยู่คราวหนึ่ง เมื่อพวกเขาตั้งค่ายตัดไม้อยู่ในป่า ได้พบช้างตัวหนึ่งเหยียบตตะเกียนเข้าตอแพงเท้าช้างได้รับความเจ็บปวดอย่างยิ่ง เท้าบวมกลัดหนอง ทุกขเวทนาแสนสาหัส ช้างเดินกะโผลกกะเผลกเข้าไปหาพวกช่างไม้ หมอบลงใกล้ๆ ด้วยหัวใจให้ช่วยเหลือ

พวกช่างไม้เห็นช้างเท้าบวม ตรวจดูก็พบตอคำอยู่ที่เท้าช้าง จึงใช้มีดที่คมกริครอบตอ ใช้เชือกมัดตอดึงออกมา แล้วบีบหนองทิ้ง เอน้ำอุ่นชะแผล ไม่นานนักก็รักษาแผลด้วยยาจนหาย ช้างจึงคิดว่า

“เรารอดตายพ้นจากความเจ็บปวดทรมาน ก็เพราะอาศัยช่างไม้เหล่านี้ เราควรตอบแทนคุณของเขา”

ตั้งแต่นั้นมา ช้างก็ช่วยช่างไม้พวกนั้นทำงาน ช่วยพลิกไม้ให้เวลาที่เขาถากไม้ ช่วยส่งเครื่องมือให้ ไช้วงจับปลายเชือกสายบรรทัดช่วยตีเส้นไม้ ร่วมกันทำงานเป็นอย่างดี พอถึงเวลากินอาหาร พวกช่างไม้ก็จะแบ่งก้อนข้าวแก่ช้างคนละป้อน ได้ถึง ๕๐๐ ป้อน เลี้ยงดูช้างนั้นให้เป็นสุขตลอดมา

ช้างตัวนั้นมีลูกช้างอยู่ตัวหนึ่ง ลักษณะขาวปลอดทั้งตัว เป็นลูกช้างอาชาไนย (พันธุ์ดีได้ฝึกหัดมาดีแล้ว) นับวันก็เจริญเติบโตขึ้น ส่วนช้างนั้นนับวันก็อายุมากขึ้นใกล้วันตาย จึงคิดว่า

“เวลานี้เราก็แก่เฒ่ามากแล้ว ควรที่จะให้ลูกของเราแก่ชางไม้เหล่านี้ไว้ เพื่อทำงานแทนเราต่อไป”

ดังนั้นจึงจูงลูกน้อยของตนไปหาชางไม้ แล้วกล่าวว่า

“พวกท่านได้ช่วยชีวิตของข้าพเจ้าไว้ จึงขอมอบลูกชางนี้แก่พวกท่าน ตั้งแต่นี้ไป ลูกของข้าพเจ้าจะทำงานให้แก่พวกท่านแทนตัวข้าพเจ้า”

แล้วหันไปสอนลูกว่า

“ลูกเอ๋ย เจ้าจงทำงานทดแทนบุญคุณ แทนพ่อด้วยเถิด”

พอมอบลูกชางแก่พวกชางไม้แล้ว ตัวเองก็กลับเข้าไป

ตั้งแต่นั้นมา ลูกชางก็ทำตามคำสั่งของพวกชางไม้ เป็นสัตว์ที่ว่อนอนสอนง่าย วันใดเสร็จจากงานแล้ว ก็จะไปลงแม่น้ำอาบเล่น พวกเด็ก ๆ ลูกชางไม้ก็จะพากันจับวงลูกชางเล่นน้ำด้วยกัน แต่มีนิสัยขรึมอย่างหนึ่งของชาตืออาชาไนยทั้งหลาย ก็คือจะไม่ถ่ายทอดภาระหรือปัสสาวะ ลงในน้ำ เพราะฉะนั้นลูกชางจึงถ่ายไว้ที่ริมฝั่งแม่น้ำเสมอ

อยู่มาวันหนึ่ง ฝนตกลงมาที่ต้นแม่น้ำ ได้พาเอาอุจจาระแห่งของลูกชางลอยลงสู่แม่น้ำ แล้วไปติดอยู่ที่พุ่มไม้แห่งหนึ่งของท่าน้ำกรุงพาราณสี

ครั้งนั้นพวกควาญชางของพระเจ้ากรุงพาราณสี นำชาง ๕๐๐ เชือกจะเอาไปอาบน้ำที่ท่าน้ำนั้น แต่ชางทั้งหมดพอได้กลิ่นอุจจาระของชางอาชาไนยแล้ว ก็ไม่กล้าลงไปในแม่น้ำแม้แต่สักตัวเดียว พากันชูหางเดินหนีไปหมดสิ้น พวกควาญชางจึงแจ้งเรื่องนี้แก่นายหัตถาจารย์(ผู้ฝึกหัดชาง) ตอนแรกพวกเขาคิดว่า

“ในน้ำคงจะต้องมีอันตรายอยู่”

จึงไปที่ท่าน้ำตรวจตราดูแถบบริเวณนั้น ครั้นพอได้เห็นอุจจาระชางอาชาไนยที่ติดอยู่ตามพุ่มไม้ จึงรู้สาเหตุของเรื่องนี้ ก็แก้ไขโดยนำถาดใส่น้ำมา แล้วขยำอุจจาระของชางอาชาไนยลงในถาด จากนั้นนำไปรดให้ทั่วตัวชางทั้งหลาย

เมื่อชางทั้งหลายมีกลิ่นตัวเช่นเดียวกันกับชางอาชาไนยจึงยอมลงอาบน้ำที่ท่าน้ำนั้น ซึ่งเรื่องทั้งหมดนี้นายหัตถาจารย์ได้ทูลเล่าแด่พระราชแล้วยังเสริมอีกว่า

“ขอเดชะ พระองค์ควรสืบหาชางอาชาไนยนั้นนำมาเถิด พระเจ้าข้า”

พระราชวังเสด็จสู่แม่น้ำสายนั้นโดยทางเรือ แล่นเรือขึ้นสู่ต้นน้ำไปเรื่อย จนกระทั่งถึงที่อยู่ของพวกช่างไม้ ได้ทอดพระเนตรลูกช่างอาชาไนยยืนอยู่กับพวกช่างไม้ พวกเขาพากันต้อนรับพระราชฯ แล้วกราบทูลว่า

“ขอเดชะ หากพระองค์มีพระประสงค์ด้วยไม้ เหตุไรต้องเสด็จมาเองเล่า ทรงส่งคนให้ขนไปไม่ควรกว่าหรือ พระเจ้าข้า”

“นี่แน่พนาย(คำที่ขุนนางผู้ใหญ่เรียกผู้ดีซึ่งอยู่ในบังคับของตน) เราไม่ได้ต้องการไม้ แต่ปรารถนาลูกช่างเชือกนั้น”

พวกช่างไม้ได้ยินอย่างนั้น หันไปมองหน้าปรึกษากัน แล้วจึงกราบทูล

“ขอเดชะ โปรดให้จับไปเถิด พระเจ้าข้า”

แต่ช่วยกันฉุดอย่างไร ลูกช่างก็ไม่ยอมก้าวเดินไป พระราชฯจึงรับสั่งถาม

“ลูกช่างต้องการจะให้ทำอะไรเล่า พนาย”

“ขอเดชะ ลูกช่างจะให้พระราชทานค่าเลี้ยงดูแก่ช่างไม้ พระเจ้าข้า”

พระราชฯทรงให้วางทรัพย์ไว้ที่เท้าช่างทั้ง ๔ ที่วังและที่ทางแห่งละ ๑๐๐,๐๐๐ กหาปณะ (รวม ๖๐๐,๐๐๐ บาท) แต่ลูกช่างก็ยังไม่ยอมไป

คราวนี้พระราชฯจึงพระราชทานผ้าคู่แก่ช่างไม้ทั้งหมดและผ้าถุงห่มแก่ภรรยาช่างไม้ด้วย แต่ลูกช่างก็ยังไม่ยอมไป

ต่อเมื่อพระราชทานของเล่นของใช้แก่พวกเด็กๆลูกช่างไม้นั้นแหละ ลูกช่างจึงหันมรดูพวกช่างไม้กับภรรยาและเด็กทั้งหลายที่เคยเล่นด้วยกัน แล้วจึงยอมเดินไปกับพระราชฯ

พอเสด็จถึงพระนคร รับสั่งให้ประดับพระนครและโรงช้าง มีการเฉลิมฉลอง ทรงอภิเษกยกช่างอาชาไนยเป็นราชพาหนะ แต่งตั้งไว้ในฐานะเป็นสหายของพระองค์ พระราชทานราชสมบัติให้กึ่งหนึ่ง ทรงให้การเลี้ยงดูเสมอด้วยพระองค์

นับตั้งแต่ทรงได้ช่างอาชาไนยนี้มา ราชสมบัติในชมพูทวีปทั้งสิ้น ก็ตกอยู่เงื้อมพระหัตถ์ของพระราชฯทั้งหมด

กาลเวลาผ่านไป เมื่อพระอัศรมเหสีทรงพระครรภ์แก่แล้ว พระราชฯเสด็จสวรรคตไปเสียก่อน ขวั้นพวกคนเลี้ยงช้างพากันปกปิดไว้ ไม่ให้พญาช้างได้รับรู้ เพราะเกรงว่าจิตใจของพญา

ช่างจะเศร้าโศกเกินไปจนใจแหลกสลาย

ทางด้านพระเจ้ากรุงโกศล ซึ่งมีพระราชอาณัติจักรไกล่กัน พอรู้ว่าพระเจ้ากรุงพาราณสีสวรรคตแล้ว ก็มีใ้รื้อข้าว รับประทานทพิใหญ่มาล้อมกรุงพาราณสีไว้

พวกเสนาอำมาตย์ของกรุงพาราณสี จึงได้ส่งสาส์นสวดถวายพระเจ้ากรุงโกศลว่า

“บัดนี้พระอักรมเหสีของพระราชาทรงพระครรภ์แก่มากรแล้ว พวกโหรทำนายว่า จะประสูติพระโอรสในอีก ๗ วันข้างหน้า เมื่อทรงประสูติพระโอรสแล้ว พวกเราก็จะรบกันในวันที่ ๗ นับจากนี้เถิด”

พระเจ้ากรุงโกศลก็ทรงตอบรับตามนั้น ครั้นพระโอรสประสูติแล้ว มหาชนได้ขนานพระนามถวายว่า อลินจิตตราชกุมาร(อลินจิต=จิตไม่ย่อท้อ) เพราะพระโอรสทรงบันดาลให้จิตที่ย่อท้อของมหาชนนั้น กลับมีขวัญกำลังใจดีขึ้น พร้อมใจกันออกไป

สู้รบกับข้าศึก แต่เพราะขาดผู้นำที่มีความสามารถ แม้มีกำลังต่อสู้มากมายเพียงใด ก็ค่อยๆถอยกำลังลงทีละน้อยๆ พวกอำมาตย์จึงกราบทูลพระอักรมเหสีว่า

“ข้าแต่พระแม่เจ้า หากกำลังของพวกเราลดถอยลงอย่างนี้ เกรงว่าจะแพ้สงครามเป็นแน่แท้ มีแต่ต้องให้มั่งกลหัตถิ์สหายของพระราชา ได้รับรู้เรื่องราวทั้งหมดแล้วมาช่วยทำสงคราม พระเจ้าข้า”

พระอักรมเหสีจึงตัดสินพระทัยทันที

“ดีละ คงต้องทำอย่างนั้น”

ทรงนำพระโอรสไว้ที่พระอุ(เปด) เสด็จพร้อมหมู่ขุนนางอำมาตย์ พอถึงโรงช้างก็ให้พระโอรสบรรทมอยู่ใกล้ๆ พญาช้าง แล้วรับสั่งว่า

“ดูก่อนพญามงคลหัตถี บัดนี้จงทราบไว้เถิด พระราชาผู้เป็นพระสหายของท่านได้สวรรคตเสียแล้ว แต่พวกเรามิได้แจ้งบอกแก่ท่านเพราะเกรงว่าท่านจะเศร้าโศกเสียใจเกินไปแล้วนี่คือพระราชโอรสแห่งสหายของท่านแต่ขณะนี้พระเจ้าโกศลได้มาล้อมพระนครไว้พวกไพร่พลยกทัพออกไปสู้มีแต่อ่อนกำลังลงฉะนั้นท่านอย่าปล่อยให้พระโอรสต้องตายอยู่ในที่นี่เลยจงรักษาราชสมบัติถวายแก่พระโอรสเถิด”

ฟังเรื่องราวแล้วพญามงคลหัตถีก็ไขว่ดวงลู่ไปไล่พระโอรสแล้วยกขึ้นไว้เหนือกระพอง(ส่วนที่นูนเป็นปุ่มสองข้างศีรษะข้าง)ของตน ส่งเสียงคร่ำครวญอยู่ สักครู่ก็วางพระโอรสให้บรรทมบนพระหัตถ์ของพระอัक्रमเหสี แล้วออกจากโรงช้างไป มุ่งหมายไปต่อสู้กับพระเจ้ากรุงโกศล

บรรดาอำมาตย์จึงช่วยกันสวมเกราะให้พญาช้าง ด้วยเครื่องทรงออกศึก แล้วเปิดประตูพระนคร ไพร่พลพากันห้อมล้อมพญาช้างออกไปทำศึก เพียงแค่พญามงคลหัตถีแผดเสียงโกญจนาท(การบันลือเสียงดังกึกก้องของช้าง)เท่านั้น ทำให้เหล่าข้าศึกสะดุ้งหวาดกลัว พากันหนีระส่ำระสาย พญาช้างก็เข้าบุกทำลายค่ายข้าศึกพังพินาศ ครว้าเอาพระเมาลี(ผมจุก)ของพระเจ้ากรุงโกศลไว้ได้ แล้วนำตัวมาให้หมอบลงที่แทบเท้าของพระโอรสอย่างง่ายดาย

พวกหมู่ทหารของพระโอรสเห็นอย่างนั้น ก็เข้ารุมล้อมหมายจะฆ่าพระเจ้ากรุงโกศลเสีย แต่พญาช้างห้ามไว้ แล้วถวายโอวาทแก่พระเจ้ากรุงโกศลว่า

“ตั้งแต่นี้ไป พระองค์จงอย่าประมาทอีก อย่าสำคัญว่าพระกุมารนี้ยังเป็นเด็กทารกเล็กนัก ก็จะมาย่ำยีได้”

จากนั้นจึงปล่อยตัวพระเจ้ากรุงโกศลไป แล้วนับตั้งแต่นั้นมา ราชสมบัติทั่วชมพูทวีป ก็ตกอยู่ในเงื้อมพระหัตถ์ของพระโอรส ขึ้นชื่อว่าข้าศึกศัตรูอื่นๆมิได้มีเลย

พระโอรสจึงได้รับการอภิเษก เมื่อพระชนมได้ ๗ พรรษา ทรงพระนามว่า อสินิจิตราช ทรงปกครองราชสมบัติโดยธรรม ทรงบำเพ็ญทางสวรรค์(ทางของผู้มีจิตใจสูง) จนวาระสุดท้ายของพระชนมชีพ

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงจบชาดกนี้แล้วตรัสว่า

“พญาช้างที่ช่วยพระโอรสให้ไ้ราชสมบัติในครั้งนั้น ได้มาเป็น
ภิกษุผู้คลายความเพียรรูปนี้ บิดาของพญาช้างได้มาเป็นพระสารี
บุตรในบัดนี้ ส่วนอลีนจิตตราชกุมาร ได้มาเป็นเรตถาคตเอง”

แล้วทรงสรุปสารธรรมว่า

“พญาช้างและหมูเสนา

อำมาตย์ อาศัยอลีนจิตตราช(จิต
ไม่ย่อท้อเป็นใหญ่) มีใจเร่รริง
ได้จับเป็นพระเจ้าโกศล ผู้ไม่
ทรงอิมในราชสมบัติ ฉนั้นใด

ภิกษุผู้สมบูรณ์ด้วย
กัลยาณมิตรเป็นที่พึ่งอาศัย
ย่อมปรารภความเพียร เจริญ

กุศลธรรม เพื่อบรรลุนิพพานอันเกษมจากโยคะ (กิเลสที่ผูกใจให้ติดอยู่ในกาม-ภพ-ทิฏฐิ-
อวิชชา) พึงบรรลุดุธรรมเป็นที่สิ้นไปแห่งสังโยชน์ (กิเลสที่ผูกมัดใจไว้กับทุกข์)ทั้งปวงโดยลำดับก็
ฉนั้น”

พระศาสดาทรงรวมยอดพระธรรมเทศนาแห่งอมตมหานิพพานอย่างนี้แล้ว จึงประกาศ
สังขธรรมให้ยิ่งๆ ขึ้นไปอีก เมื่อจบสังขธรรมนั้น ภิกษุผู้คลายความเพียรได้น้อมใจไปในการฟัง
ธรรมอย่างตั้งใจ ก็ได้บรรลุดุธรรมเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งแล้ว

๐ ฌวมพุทฺธ

จันทร์ ๒๓ เม.ย. ๒๕๕๐

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๖๑

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๓๔)

กองคุ้มครองและดูแลผลประโยชน์คนไทยในต่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ ได้ส่งข่าวสารที่มีความสำคัญและรายละเอียดต่างๆ ในเรื่องต่างๆไป ซึ่งเป็นประโยชน์มากสำหรับคนไทยที่ต้องการเดินทางไปหรืออยู่ต่างประเทศ เพราะเป็นห่วงในเรื่องของความเป็นอยู่และความปลอดภัย กองบก.ดอกหญ้าของแสดงความขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วยค่ะ

ลักลอบนำยาเสพติดเข้าประเทศจีนมีโทษหนักถึงขั้นประหารชีวิต

สถานกงสุลใหญ่ ณ นครกวางโจว รายงานกรณีคนไทยจำนวน ๘ ราย ถูกจับดำเนินคดีในข้อหาลักลอบนำยาเสพติดเข้าประเทศจีน โดยใช้วิธีซุกซ่อนในร่างกายด้วยการกลืนลงท้อง เนื่องจากการได้รับการชักชวนจากกลุ่มมิจาซีฟ ให้ขนยาเสพติดจากประเทศอินเดีย โดยสัญญาว่าจะจ่ายค่าจ้างให้เป็นเงินจำนวนมาก เมื่อเดินทางกลับประเทศไทย ปัจจุบันมีแนวโน้มว่าคนไทยจะถูกหลอกลวงให้รับจ้างขนยาเสพติดมากขึ้น

ขณะนี้ ด้านศุลกากรจีนที่ทำอากาศยานนครกวางโจวได้เพิ่มความเข้มงวด การตรวจจับผู้โดยสารที่เดินทางมาจากต่างประเทศมากขึ้น โดยเฉพาะผู้โดยสารที่เดินทางมาจากอินเดียและคูไบ โดยผ่านประเทศที่สามหรือเปลี่ยนเครื่องที่ประเทศไทยก่อนเดินทางเข้ากวางโจว การลักลอบนำยาเสพติดเข้าประเทศจีนมีระวางโทษหนักถึงขั้นประหารชีวิต (๕ ม.ก. ๕๐)

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงปักกิ่ง รายงานว่าในช่วงครึ่งปีหลังของปี ๒๕๔๕ มีคนไทยถูกจับด้วยข้อหาเกี่ยวกับยาเสพติดในจีนถึง ๒๒ คน (ข้อหาผลิตยาเสพติดจำนวน ๒ คน และข้อหาลักลอบลำเลียงยาเสพติดเข้าประเทศจีนจำนวน ๒๐ คน) ผู้ถูกจับส่วนใหญ่จะลำเลียงยาเสพติดเข้าประเทศจีน ด้วยการกลืนเข้าร่างกายเพื่อขบถ่ายภายหลัง นับตั้งแต่เดือนสิงหาคม

๒๕๔๕ ทางกรีนได้จับกุมผู้ที่ลักลอบขนเฮโรอีนเข้าประเทศโดยซุกซ่อนในร่างกายได้แล้ว ๗๐ คน ซึ่งปัจจุบันนี้มีแนวโน้มว่าคนไทยจะถูกหลอกลวงให้รับจ้างขนยาเสพติดมากขึ้น โดยเฉพาะผู้หญิง หญิงมีครรภ์ และเด็ก (๕ ก.พ. ๕๐)

ต่อไปก็เป็นข่าวเกี่ยวกับหญิงไทยที่ถูกหลอกล่อค้าประเวณี

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงลอนดอน รายงานว่า ปัจจุบันมีขบวนการหลอกลวงหญิงไทย โดยการชักชวนให้ไปทำงานในสถานนวดแผนโบราณ ที่สหราชอาณาจักรและอ้างว่า จะมีรายได้ปีละ ๓-๔ ล้านบาท โดยเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการเป็นเงินถึง ๒๕,๐๐๐ ปอนด์ หรือประมาณ ๑,๗๕๐,๐๐๐ บาท แต่เมื่อเดินทางไปถึงก็กลับถูกบังคับให้ค้าประเวณี และถูกหักก่านายหน้าจากค่าบริการถึงร้อยละ ๔๐ ของเงินรายได้ ทำให้หญิงไทยเหล่านี้ ต้องหลบหนีจากสถานบริการไปขอความช่วยเหลือจากสถานเอกอัครราชทูต เพื่อให้ส่งกลับประเทศไทยต่อไป

การทำงานนวดแผนโบราณในสหราชอาณาจักร จะต้องมีการใบอนุญาตทำงาน ซึ่งเจ้าของสถานที่บริการในสหราชอาณาจักรเป็นผู้จัดหาให้ และขอรับการตรวจลงตราจากสถานเอกอัครราชทูตสหราชอาณาจักรประจำประเทศไทย ให้สามารถไปทำงานในสหราชอาณาจักรได้

จึงขอเตือนหญิงไทยที่มีผู้ชักชวนไปทำงานนวดแผนโบราณในต่างประเทศ อย่าหลงเชื่อเพราะเมื่อไปถึงแล้วท่านอาจถูกหลอกล่อไปค้าประเวณีในต่างประเทศ โปรดตรวจสอบให้แน่ชัดก่อนตัดสินใจ (๕ ม.ค. ๕๐)

ออสเตรเลียห้ามนำเข้าเครื่องสำอางขึ้นเครื่องบิน

หนังสือพิมพ์ไทย - ออส รายงานข่าวว่า นับตั้งแต่วันที่ ๓๑ มี.ค. ๒๕๕๐ เป็นต้นไป สนามบินนานาชาติทั่วออสเตรเลียได้ออกมาตรการห้ามนำของเหลว เจล หรืออากาศอัดกระป๋องที่มีปริมาณเกินกว่า ๑๐๐ มิลลิลิตรขึ้นเครื่องบิน นอกจากนั้นผู้โดยสารจะต้องใส่สิ่งของใช้จำเป็นในช่องพลาสติกใสแบบมีซิปรูด ที่มีความจุไม่เกิน ๑ ลิตร และบรรจุสิ่งของอื่น

ที่ต้องตรวจเช็ค มาตรการดังกล่าวเป็นมาตรการเดียวที่ใช้ตามสนามบินนานาชาติในสหรัฐ และ สหราชอาณาจักร สิ่งที่ถูกห้ามขึ้นเครื่องรวมถึงขวดน้ำดื่ม เครื่องดื่มกระป๋อง ยาสีฟันหลอดใหญ่ ยากำจัดกลิ่นตัว น้ำหอม มัสคารา สเปรย์แต่งผม ครีมทาหน้า ครีมและของเหลวบรรจุหลอด อื่นๆ รวมถึงสิ่งของต้องรับประทาน เช่น แสม ซอส โยเกิร์ต ชุป สตู หรือแกงเผ็ด เป็นต้น ทั้งนี้ ผู้โดยสารสามารถซื้อสินค้าเหล่านี้ได้หลังจากผ่านด่านเอ็กซเรย์

ดังนั้น จึงขอให้คนไทยที่มีภารกิจหรือจำเป็นต้องเดินทางไปยังสนามบินนานาชาติออสเตรเลีย โปรดปฏิบัติตามมาตรการดังกล่าวด้วย เพื่อความสะดวกในการเดินทาง (๕ เม.ย. ๕๐)

มาตรการตรวจจับคนต่างด้าวในฝรั่งเศสที่เข้มงวดและรุนแรง

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงปารีส รายงานข่าว น.ส.พ.เลอโมังก์ ของฝรั่งเศส ฉบับวันที่ ๒๔ มี.ค. ๒๕๕๐ ว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจฝรั่งเศสที่เริ่มใช้ความรุนแรงในการตรวจจับคนต่างด้าวที่ไม่มีเอกสารถูกต้อง อาทิ ไม่มีบัตรประจำตัวคนต่างด้าวและบัตรอนุญาตให้พำนัก และทำงานได้ในฝรั่งเศสอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และเมื่อถูกจับกุมก็จะถูกส่งตัวกลับประเทศของตน หลังจากการตรวจสอบพิสูจน์สัญชาติแล้ว ชาวต่างด้าวที่ไม่มีเอกสารประจำตัวดังกล่าว มีอยู่เป็นจำนวนมาก ส่วนใหญ่เป็นชาวแอฟริกัน ชาวยุโรปตะวันออก และชาวจีน ซึ่งมีคนไทยรวมอยู่ด้วยส่วนหนึ่ง โดยมีรายงานจากเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า มีการจับกุมคนไทยอยู่เป็นระยะๆ ทุกสัปดาห์ ๆ ละ ๒-๔ คน โดยประมาณ

ขอเตือนคนไทยอย่าลักลอบทำงานและพำนักในฝรั่งเศสอย่างผิดกฎหมาย เนื่องจากไม่ใช่วิถีทางที่ถูกต้อง เพราะมีความเสี่ยงสูง ไม่มีหลักประกันใดๆในชีวิต ไม่คุ้มกับการดำรงตนอยู่ในสภาพดังกล่าว แม้ว่าจะช่วยให้พอหารายได้เลี้ยงชีพและส่งเงินกลับไปจุนเจือครอบครัวในประเทศไทยได้บ้างก็ตาม

มาตรการของทางกาบบาห์เรนที่ควรรู้

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงมานามา ได้รายงานเกี่ยวกับคำสั่งของทางการบาห์เรนที่ห้ามการแสดงดนตรีแบบ live band ในภัตตาคาร ร้านอาหาร และโรงแรมระดับ ๑-๓ ดาว และคำสั่งว่าด้วยการปิดโรงแรม ที่ตั้งอยู่ในย่านที่พักอาศัย หรือในบริเวณใกล้เคียง สุเหร่า โรงเรียน และห้ามขายสุรา รวมถึงห้ามมีธุรกิจสถานบันเทิงประเภทดีสโก้ ซึ่งจะเริ่มมีผลบังคับใช้ในวันที่ ๑ พ.ค. ๕๐ ทำให้ทางการบาห์เรนตรวจสอบสถานที่ประกอบการต่างๆ อย่างเข้มงวด และมีการกวาดจับผู้กระทำความผิด ซึ่งมีแนวโน้มจะมีการดำเนินการที่เด็ดขาดยิ่งขึ้น ย่อมส่งผลกระทบต่อคนไทยที่ยังคงลักลอบซ่อนตัว และประกอบอาชีพที่ผิดกฎหมาย และผิดศีลธรรมในบาห์เรน โดยเฉพาะหญิงไทยที่ยังคงลักลอบค้าประเวณี เพราะการตรวจจับของทางการบาห์เรนจะเข้มงวด และมีการกวาดจับบ่อยขึ้น ซึ่งจะทำให้การหลบหนียากลำบาก เพราะหญิงโสเภณีไม่สามารถเช่าห้องพักอาศัยอยู่โดยลำพังในอพาร์ทเมนต์ได้อีกต่อไป

ขอให้คนไทยศึกษากฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบ และกฎเกณฑ์ต่างๆ ก่อนออกเดินทาง และปฏิบัติตามมาตรการดังกล่าวด้วย อย่าลักลอบประกอบอาชีพผิดกฎหมาย ไม่งั้นท่านจะต้องถูกดำเนินคดีและได้รับโทษ (๒๕ เม.ย. ๕๐)

คู่มือสำหรับชีวิต

หายนะวัฒนธรรม อันธพาล

ฉาภาดาวัฒน์

Yob Culture

ผู้คนในอังกฤษขณะนี้กำลังพูดกันถึง “Yob Culture dominant in Britain today” วัฒนธรรมแก๊งค์ก๊วนเมืองครอบครองบ้านเมืองอังกฤษอยู่ในทุกวันนี้

เป็นเรื่องที่ค่อนข้างแปลกเมื่อประเทศที่ถูกขนานนามว่าเป็นผู้ดีและเป็นชาติที่มีอารมณืขันมากที่สุดในโลก มีปัญหาในเรื่องอันธพาลครองเมือง ถึงขนาดเป็นปัญหาใหญ่ที่นายกรัฐมนตรีโทนี่ แบลร์ ออกมาพูด และออกกฎระเบียบข้อบังคับใหม่ขึ้น ชื่อ ASBO (Anti - Social Behaviour Order) โดยวัยรุ่นหรือใครก็ตามที่สร้างปัญหาในสังคม หรือถูกร้องเรียนจากเพื่อนบ้านว่าเป็นตัวก่อกวนในซอย ถ้าสอบสวนแล้วพบว่า

เป็นความจริง ก็จะถูกลงโทษ ด้วยการถูกแบนไม่ให้เข้าในสถานที่บางแห่ง ต้องกลับบ้านให้เป็นเวลา หรือแม้แต่ห้ามพูดจาหยาบคาย ที่รุนแรงมากๆ ก็อาจถูกย้ายออกจากพื้นที่ไปเลย บางรายก็เหมารวมไปถึงผู้ปกครองด้วย ถ้ามีอาการหนักมากแบบเป็นทั้งบ้าน

เท่าที่ผ่านมา การลงโทษดูเหมือนจะไม่ค่อยได้ผลเท่าไร ในขณะเดียวกันกลับถือเป็นเรื่องเท่ และไม่ให้ความสำคัญกับการถูกลงโทษแต่กลับล้อเลียนด้วยซ้ำ

แฟนที่เป็นที่นิยมในหมู่ของชนกลุ่มนี้ มักจะลอกเลียนแบบมาจากวัยรุ่นผิวดำอเมริกัน โดยใส่หมวกแก๊ปกลับหลัง หรือไม่ก็ใส่เสื้อเสิร์ฟเตอร์ที่มีฮู้ด จุดประสงค์เพื่อให้ดูเท่หรือพรางตาไม่ให้คนจำหน้าได้ ซึ่งก็เป็นเหตุให้ศูนย์การค้าหลายแห่งในอังกฤษ ห้ามผู้ที่ใส่เสื้อฮู้ดขึ้นเข้าสู่ศูนย์การค้าแห่งนั้น

เด็กวัยรุ่นอังกฤษในปัจจุบัน ต่างกับเด็กวัยรุ่นอังกฤษที่ดิฉันรู้จักเมื่อสิบปีที่แล้วมาก ความเป็นผู้ดีที่เราชาวไทยให้ค่าในความเป็นคนอังกฤษนั้น หาแทบไม่ได้ในเมืองใหญ่ๆ เช่นลอนดอน อย่าง

ดีก็เปิดประตูให้ผู้หญิง หรือให้ผู้หญิงเดินหรือผ่านไปก่อนเท่านั้น มีอะไรปลีกย่อยเล็กน้อยซึ่งผู้ปฏิบัติส่วนมากเป็นวัยกลางคนหรือไม่ก็ผู้สูงอายุ เช่น ประเพณีการถอดหมวกวางไว้บนนอกเมื่อขบวนศพแห่ผ่าน หรือเอามือแตะที่หมวกเมื่อเดินผ่านสุภาพสตรี ฯลฯ ก็แทบจะไม่มีแล้ว โดยเฉพาะการทักทายปราศรัยที่เต็มไปด้วยความสุภาพและเป็นกันเอง

พฤติกรรมของแฟนฟุตบอลชาวอังกฤษกลุ่มหนึ่ง ที่เรียกว่า Hooligan ได้สร้างข่าวดังไปทั่วโลก ในความเป็นอันธพาลและไม่มีน้ำใจเป็นนักกีฬา ซึ่งแม้แต่วาอังกฤษด้วยกันเองยังเอือมระอา และพยายามหาบทลงโทษที่รุนแรงเพื่อหยุดกระแสความป่าเถื่อนนี้ เด็กวัยรุ่นก็เช่นกัน ไม่เพียงแค่วัยรุ่นที่อยู่ในเมืองหลวงเท่านั้น แต่พฤติกรรมหยาบคายและไม่สุภาพได้ขยายไปทั่ว เพียงแต่ว่าจะมีมากกว่าในเมืองใหญ่ๆ ตัวอย่างที่ดิฉันได้เห็นบ่อยๆ ก็คือ เวลาเด็กวัยรุ่นเกาะกลุ่มกัน จะชวนกันปีนปายไปทั่ว ไม่ว่ากำแพงตึกที่ทำงานหรือรั้วบ้านที่อยู่อาศัย ไม่เพียงแต่ความไม่งามและร่อยร่องเท่านั้นสกปรกที่ทิ้งเอาไว้เท่านั้น แต่ความปลอดภัยของพวกเขา ก็

ทำให้ผู้ใหญ่ไม่ได้ที่จะว่ากล่าวตักเตือน ด้วยความเป็นห่วง ซึ่งบางครั้งเด็กเหล่านี้ ก็จะด่าว่ากลับทันที และอวดอ้างว่ารู้จัก กฎหมายดีว่า แต่ต้องทำอะไรพวกเขา ไม่ได้

ไม่ได้หมายความว่าเด็กวัยรุ่นอังกฤษส่วนใหญ่เป็นแบบนี้ เพียงแต่ดูเหมือนจะมีมากขึ้นเรื่อยๆเท่านั้น

เคยคุยกับผู้สูงอายุชาวอังกฤษเกี่ยวกับเรื่องนี้ หลายคนเห็นพ้องต้องกันว่าการศึกษาอังกฤษมีพฤติกรรมก้าวร้าวและมีความเชื่อมั่นตัวเองสูงในทุกวันนี้ เพราะอิทธิพลจากมีเดียที่แฝงอยู่ในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งคำนิยมในความคิดสมัยใหม่เกี่ยวกับความเสมอภาค โดยที่เด็กไม่จำเป็นต้องเชื่อฟังผู้ใหญ่ แต่มีสิทธิออกความเห็นและแสดงออก ซึ่งความเปลี่ยนแปลงนี้เริ่มก่อตัวเมื่อหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ประมาณปี ค.ศ. ๑๙๕๐-๖๐ มีหนังสือที่สร้างออกมาล้อเลียนความเป็นผู้สูงอายุ และมองไม่เห็นความสำคัญในการเคารพผู้ใหญ่

Lynne Truss นักเขียนชาวอังกฤษที่เขียน Grammar Book ซึ่งเป็นหนังสือที่มีชื่อเสียงมาก เกี่ยวกับการร

ณรงค์ให้ผู้คนกลับไปพูดและใช้ภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง เธอเพิ่งออกหนังสือเล่มใหม่ชื่อ **Talk to the Hand : The Utter Bloody Rudeness of the World Today** เกี่ยวกับความคิดของคนสมัยใหม่ในการวางตัว เธอไม่เข้าใจเลยว่าในปัจจุบันทำไมคนอังกฤษถึงมีความหยาบคายกันมาก ไม่ค่อยจะมีใครพูด “ขอขอบคุณ” แก่กัน ทำไมช่างก่อสร้างจึงต้องแสดงท่าทางไม่สุภาพต่อเจ้าของบ้าน ทำไมเราไม่สามารถสั่งสอนเด็กๆได้เหมือนเมื่อก่อน โดยไม่มีปัญหาการถูกด่ากลับหรือบางครั้งก็เกิด ความรุนแรงเป็นการตอบแทน

“This is an age of lazy moral relativism combined with aggressive social insolence”

นี่คือยุคของความขี้เกียจ เมื่อผู้คนไม่มีความเชื่อในการทำดีหรือทำชั่ว และเมื่อคนใช้ความหยาบคาย ความก้าวร้าวต่อกัน เธอยังออกความเห็นว่ารากฐานที่แท้จริงอาจมาจากเจตนาที่ดี

ตัวอย่างเช่นความคิดที่ว่าพ่อแม่และครูควรมีความเมตตาต่อเด็กเล็กๆ ไม่จำเป็นต้องอยู่ในระเบียบกฎข้อบังคับมากเกินไป อีกทั้งป้องกันไม่ให้เกิดความรู้สึกที่น่าละอายหรือหวาดกลัวในวัยที่กำลังเจริญเติบโต

การฝึกกลับเป็นว่า เป็นความหวังดีที่มากเกินไปหรือไ้ไม่ทราบ เพราะคนรุ่นใหม่มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูงจนแม้การว่ากล่าวตักเตือนก็กลายเป็นเรื่องตลกและไร้สาระบางครั้งก็สะท้อนออกมาเป็นความรุนแรง เนื่องจากศีลธรรมก็ไม่มีโอกาสเข้าไปมีบทบาทในช่วงต้นๆของชีวิต

ก็ต้องขอยกคำพังเพยของอังกฤษที่ว่า “*Throwing baby out with the bath water*” เพราะต้องการจะกำจัดความคิดเก่าๆ แต่กลายเป็นว่าได้กำจัดสิ่งที่ดีๆออกไปด้วย เหมือนการเทน้ำในอ่างทิ้ง แทนที่จะเทแต่น้ำ

กลับเทไปทั้งอ่างซึ่งมีเบบี้อยู่ด้วย

จากการพูดคุยกับครูชาวอังกฤษคนหนึ่ง เขาเล่าให้ฟังว่าในความเป็นจริงพวกครูถูกบอกให้สอนในแนวที่นักเรียนต้องรู้สึกว่าเป็นการเรียนต่างๆ ตามใจพวกเขา ถ้ามีใครเบื่อเรียนหรือไม่ให้ความร่วมมือ ครูต้องรับผิดชอบ เพราะเป็นความผิดของครู ผู้ต้องให้ความเพลิดเพลินแก่นักเรียนด้วย และต้องหาวิธีการสอนที่เด็กนักเรียนชอบหรือถูกใจ แต่ผลที่เกิดขึ้นที่แท้จริงนั้น นักเรียนก็ไม่ต้องการฟังหรือเคารพครู เพราะคิดว่า

ตัวเองมีความสำคัญ Truss บอกว่า
เด็กๆ และวัยรุ่นมีความเชื่อมั่น
และเคารพในตัวเองสูงจริง แต่ไม่มี
ความเคารพในบุคคลอื่นเลย แม้
แต่ผู้ปกครองของพวกเขาเอง

Truss ยังอ้างว่าเทคโนโลยี
สมัยใหม่ ที่กระตุ้นในความเป็นตัว
ของตัวเอง (อยู่กับตัวเอง) อย่างเช่น
Ipod และ *Computer games* รวม
ถึงเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนตัวต่างๆ
อันไม่ก่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์กับ
ผู้คนรอบๆ ข้างนั้น ก็เป็นสาเหตุ
หนึ่งที่ทำให้คนรุ่นใหม่มองไม่เห็น
ความสำคัญของผู้อื่นนอกจากตัวเอง
และนี่คือจุดเริ่มต้นของ **Yob
Culture** !

ดิฉันมีความรู้สึกว่าสิ่งที่
กล่าวมาทั้งหมดนี้กำลังเกิดขึ้นที่
เมืองไทย จะเป็นเพราะจิตวิญญาณ
คนไทยเปลี่ยนแปลงไป หรือสื่อต่างๆ
ที่แพร่อย่างรวดเร็วในยุคไฮเทคนี้
ทำให้ความตื่นตัวในการเป็นคน
ทันสมัย ทันโลก! ของคนไทย
ระบาคไปทั่วอย่างรวดเร็ว

ข่าวอาชญากรรมในหน้า

เด็กมี
ความ
เชื่อมั่นใน
ตัวเองสูง
แต่ไม่มี
ความ
เคารพ
ในบุคคล
อื่นเลย

หนังสือพิมพ์ไทยทุกวันนี้ ดู
เหมือนจะเพิ่มขึ้นทุกวัน มีเรื่อง
อะไรกันนิดหน่อยก็ตดสั่นกันถึงตาย
ทำธุรกิจก็ต้องเสียค่าหัวคิว ค่าผ่าน
ทาง แท้ก็ทำก่อกว่นหรือช่องสุ่ม
ร่วมหัวกันทำมิชชันนารีนั้น บาง
กลุ่มมีหัวหน้าอายุไม่ถึง ๑๕ ปี
ด้วยซ้ำ ข้าราชการที่หาผลประโยชน์
เหลือเชื่อในความโหดร้ายที่เห็น
ทางทีวีหรือหนังสือพิมพ์ ไม่มีที่ท่า
ว่าจะลดลงเลย ทั้งๆที่มีโฆษณา
จากรัฐบาลเสมอว่า เราเป็นชาว
พุทธ ต้องเมตตาและช่วยเหลือซึ่ง
กันและกัน

ทุกวันนี้มีแต่คนบ่นว่าเด็ก
สมัยนี้ไม่เหมือนเมื่อก่อน (จำได้
ว่าคนๆเดียวกันพูดแบบนี้เมื่อยี่สิบ
ปีที่แล้วด้วย) ซึ่งก็คงหมายถึงแง่
ของความประพฤติและศีลธรรม
จรรยา ก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่า
เด็กสมัยนี้แย่กว่าเด็กสมัยก่อนยังไ
ในเมื่อต้นเหตุหรือสื่อต่างๆที่แพร่
หลายในขณะเป็นฝีมือของผู้ใหญ่
ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นค่านิยม ความ
ฟุ้งเฟ้อ สิ่งมอมเมาหลายรูปแบบที่

ผ่านทั้งทางทีวี หนังสือพิมพ์ นิตยสาร โดยกลบเกลื่อนว่าต้อง ก้าวให้ทันโลก (เพื่อการกอบโกย จะได้ผลเร็วยิ่งขึ้น ?) หรือเด็กที่ว่าแย่ๆเมื่อก่อนโตมาเป็นผู้ใหญ่ในวันนี้ เรื่องเศร้าก็เลยเกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ ? หรือการที่เราโน้มรับเอาวัฒนธรรมจากประเทศที่ได้ชื่อว่าเจริญแล้วมามากเกินไป หรือเราต่างตกเป็นทาสของความมั่งมี มีเงินก็นับเป็นน้อง มีทองก็นับเป็นพี่ อย่างไม่ลืมหูลืมตา ??!

ไม่ว่าจะเป็นด้วยเหตุใดก็ตาม หน้าที่ที่เราพลเมืองไทยน่าจะกระทำก็คือ ทำอย่างไรที่จะไม่ให้สถานการณ์เลวร้ายไปกว่านี้ โดยเราต้องมีความแว่วไวพอที่จะป้องกันสิ่งใหม่ๆ ที่กำลังจะติดตามมาด้วย คงยากที่จะพยายามหยุดไม่ให้แนวคิดหรือค่านิยม (Attitude) ที่ขัดแย้งกับศีลธรรม หรือความเป็นอยู่ของคนไทยไหลเข้ามา ก็คงได้แต่ระวัง ดักเตือนคนที่เรารัก ไม่เช่นนั้นเมืองไทยเราจะถูกครอบงำโดยไม่รู้ตัว เพียงแต่คราวนี้ ปัญหาไม่ได้เกิดจากยุทธศาสตร์การเมืองต่าง

ประเทศ แต่เป็นการครอบงำด้านความคิด ซึ่งมาจากประเทศที่เราเองยอมรับมาด้วยความสมัครใจ

นี่คงไม่ใช่เรื่องความหวาดกลัวเกินเหตุ เพราะตอนนี้ที่อังกฤษไม่ได้มีปัญหาเฉพาะอันธพาลกวนเมืองเท่านั้น แต่ยังมีปัญหาเรื่องเด็กผู้หญิงตั้งครรภ์ก่อนวัยอันสมควรกันมาก โดยตัวเลขยังคงเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีคุณแม่เด็กที่สุดในยุโรป (ประมาณ ๑๒-๑๓ ปี) ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่น่าภูมิใจเลยเมื่อนึกถึงคุณภาพของเด็กน้อยที่จะเติบโตใหญ่

ขึ้นมาโดยน้ำมือของแม่ที่ก็ยังเป็นเด็กอายุมากกว่ากันไม่กี่ปี ไม่ต้องกล่าวถึงคนเป็นพ่อ เพราะก็คงเด็กเหมือนกันเท่าที่ดิฉันได้ข่าวมา ก็มีเพียงเด็กผู้หญิงเท่านั้นที่เลี้ยงลูก เรียกว่า Single Mother บางคนก็เอาลูกไปเรียนหนังสือด้วย จนดูเป็นเรื่องปกติในทุกวันนี้ แม้คนอังกฤษส่วนใหญ่จะไม่ค่อยพอใจแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะนี่คือก้าวใหม่ของสิทธิมนุษยชนในโลกของคนรุ่นใหม่

และนี่คือสิ่งที่ดิฉันกำลังผวาว่า สักวันหนึ่ง ถ้าสาวน้อยในเมืองไทยเกิดมีความต้องการเลียนแบบบ้าง อะไรจะเกิดขึ้น เพราะทุกวันนี้ความรักนวลสงวนตัวของสาวไทย ก็เริ่มจะเป็นเรื่องล้าสมัยไปแล้ว ก็ขอภาวนาว่าวัฒนธรรมไทยยังจะเหนียวแน่นและฝังลึกในจิตใจของหญิงไทยที่จะใช้ความเป็นเพศแม่ในทางที่ถูกตรง และในเวลาที่เหมาะสม

เริ่มต้นเป็นเรื่องของจิกกะโด้ ก็ขอจบด้วยเรื่องของจิกก็ก็แล้วกันเพื่อความเสมอภาค เพราะทุกวันนี้ถ้าใครไม่พูดถึงสิทธิมนุษยชนก็จะเป็นคนเซยเอามากๆ

YOB TOON

ธรรมะกับการเกษตร

สภานะเสียวดี

“

ข เขยติ สขุขปรกุกโม ษุฉิ
 ญุฐุฉิตวามบากบั้นและฉริบฉับ ย่อมไม่ตกต่ำ

”

เล่มที่แล้ว ผู้เขียนได้วิเคราะห์ถึงสาเหตุที่ทำให้เกษตรกรต้องยากจนมาแล้ว ๓ ข้อ คราวนี้จึงขอต่อดำข้อที่ ๔ ซึ่งได้แก่การไม่รู้จักรับผลผลิตและเมล็ดพันธุ์พืชได้ทำให้เกิดคำพูดที่ว่า “ชาวนาขายข้าวถูก ซื้อข้าวแพงกิน” ตอนที่ข้าวยังอยู่ในมือชาวนา ช่วงระยะเก็บเกี่ยวราคาจะถูก ชาวนาก็ต้องรีบขายเพราะไม่มีที่เก็บ แม้รัฐจะประกันราคาข้าวแต่ก็ถูกหักโน่นเก็บนี่ปลาตะเจอรระบบที่ยุงยากชาวนาจึงต้องขายให้พ่อค้าโรงสีซึ่งไปปรับซื้อถึงที่ แต่กตรราคาจนชาวนาแทบไม่เหลืออะไรเลย

ถ้าชาวนารวมกลุ่มกันได้ มีผู้ฉางของกลุ่มหรือของตัวเองก็ยังมีอำนาจต่อรองกับนายทุนได้ อย่างน้อยเราก็มีย้าวกิน มีผักมีพริกเราก็อยู่รอด แต่คนไม่ทำนาเขาอยู่ไม่ได้ เดียวราคาก็ดีขึ้นเอง เพราะคนต้องกินอีกเป็นจำนวนมาก

ปัจจุบันสินค้าอื่นๆ ขึ้นราคาได้หมด แต่ราคาข้าวไม่ได้ขึ้นกับเขา ชาวไร่ชาวนาก็อยู่ลำบาก คนรุ่นใหม่ไม่ยอมทำไร่ทำนาอีกแล้ว ไปขายแรงงานแออัดกันอยู่ในเมืองหรือต่างประเทศ พื้นที่ที่เคยอุดมสมบูรณ์ก็เริ่มเสื่อมเพราะปุ๋ยเคมี พันธุ์พืชพื้นเมืองที่เคยแข็งแรงต้านโรคก็ไม่เก็บไว้ หลงแต่พันธุ์ลูกผสมที่เขาโฆษณา ปลุกที่ก็ต้องซื้อที่ เก็บพันธุ์ไว้ปลูกต่อไปไม่ได้ และแพงขึ้นไปเรื่อยๆ

กะน้ำ กวางตุ้ง ผักบุ้ง ผักชี เมล็ดพันธุ์ดั้งเดิมนับวันจะสูญพันธุ์ไปเรื่อยๆ เพราะเกษตรกรไม่นิยมปลูกและไม่นิยมเก็บพันธุ์ อ้างว่าราคาไม่ดี ผลผลิตสู้พันธุ์ลูกผสมไม่ได้ พันธุ์ลูกผสมราคาแพง ต้องใส่ปุ๋ยเคมี ต้องฉีดยาฆ่าแมลง ชาวบ้านกลับนิยม ทั้งพริก ฟัก แฟง แตงกวา ห่าพันธุ์ดั้งเดิมได้ยากขึ้นทุกที กว่าเกษตรกรจะสำนึกได้ก็คงสายไปเสียแล้ว เพราะเมล็ดพันธุ์พื้นเมืองสูญพันธุ์หมดแล้ว

ที่จริงแล้วพืชพันธุ์พื้นเมืองดีๆ ยังมีมาก เช่น ข้าวปิ่นแก้วที่เคยได้รับรางวัลที่ ๑ ของโลก เดียวนี้มีที่ไหน หาไม่ได้อีกแล้ว

พริกกะเหรี่ยงทั้งเผ็ดทั้งหอม ราคาดี แข็งแรง ต้านทานโรค ทางชมรมเพื่อนช่วยเพื่อนกำลังขยายพันธุ์เก็บไว้ เกรงว่าจะสูญพันธุ์เสียก่อน และยังมีพันธุ์พืชอีกหลายชนิดที่เราพยายามเก็บขยายพันธุ์ไว้ โดยให้เกษตรกรช่วยกันปลูก และขยายพันธุ์ต่อไปให้ลูกหลาน

สาเหตุที่ ๕ ชาวไร่ชาวนารู้ดีว่าอาชีพนี้ไม่ก้าวหน้า ยิ่งทำยิ่งจนและเป็นงานที่ยากลำบาก เลยส่งสารลูกหลาน ไม่อยากให้รับมรดกอาชีพนี้ต่อไป ก็เลยพยายามส่งเสริมให้เล่าเรียนสูงๆ จะ

ได้เป็นเจ้าของคน ไม่ต้องลำบากยากจนอย่างพ่อแม่ ยอมเสียเงินเสียทอง ขายที่ไร่นาส่งให้ลูกเรียน

บางรายถึงกับหมดตัว ลูกหลานเรียนจบบ้างไม่จบบ้าง บางรายต้องกลับมาอยู่บ้าน แล้วก็ทำอะไรไม่เป็นเพราะไปรับค่านิยมบรรลัษที่ว่า เรียนสูงแล้วทำงานต่ำไม่ได้ เสียเกียรติ กลายเป็นภาระให้ทางบ้านต่อ กว่าจะหางานได้ก็ต้องเสียเงินวิ่งเต้นเข้าทำงานอีก ทุกข์ของชาวนาหนักในเรื่องส่งลูกหลานให้เรียนมาก และในที่สุดคนไทยก็ต้องทิ้งแผ่นดิน กลายเป็นทาสที่ต้องทำนาให้คนอื่น คือเช่านาเขาทำและทำนาให้เขาไปทุกปีๆ

ตัวอย่างเช่นนี้มีอยู่มากมายดาษดื่น ส่วนคือปัญหาที่น่าจะคิดแก้ปรับปรุงให้ลูกหลานสืบทอดเรื่องการทำมาหากิน ช่วยงานบ้าน ช่วยพ่อแม่ต่อไป ในเมื่อเรามีทุนน้อยและกำลังปัญญาของลูกหลานก็มีไม่พอที่จะไปแข่งขัน และเสี่ยงไปสู่กับคนที่เขามีโอกาสมากกว่าอีกเป็นจำนวนมาก

การศึกษาเดี๋ยวนี้ก็เชื่อว่าสร้างคนให้เป็นคนดีได้ ส่วนมากจะกลับเลวกว่าเดิมด้วยซ้ำ เพราะเน้นแต่ให้คนเป็นคนเก่งมากกว่าให้เป็นคนดี ผู้ชายไปเรียนแล้วกลายเป็นนักเลง ผู้หญิงก็ต้องไปเสียตัวตามค่านิยมเลวๆของสังคมยุคนี้ ช่วยงานทำงานกับพ่อแม่ อยู่กับครอบครัวจะปลอดภัยกว่า แม้จะดูไม่ก้าวหน้าแต่ก็มั่นคง

เมื่อรู้เท่าทันสาเหตุแห่งความยากจนแล้ว ก็ไม่ยากที่จะอุดรูรั่วทั้งหลาย หันมาดำเนินชีวิตตามแนวพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียง ด้วยการพึ่งตนให้มาก ซึ่งเรายินดีที่จะถ่ายทอดประสบการณ์ต่างๆ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อเกษตรกร ดังต่อไปนี้

วิธีการนำหมักชีวภาพอย่างง่ายที่สุด

โดยไม่ต้องใช้กากน้ำตาลหรือโมลาส

ส่วนผสม

เศษอาหาร (แต่ละวันอย่าทิ้งไว้จนเน่า)	๖๐ %
ผักก้ามปูหรือน้ำฉาหรือจามจุรี (สด)	๒๐%
ผลไม้ที่มีรสหวานหรือเปลือกสับปะรด	๑๐ %
รำละเอียด	๕ %

หั่วเชื้ออย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสามอย่างคือ

๑. น้ำจุลินทรีย์ที่หมักไว้แล้ว

๒. พด.๒ จากกรมพัฒนาที่ดิน

๓. ดินระเบิด (ทำเอง)

ทั้งสามอย่างนี้ อย่างละห้าเปอร์เซ็นต์ ถ้ามีก็จะดีมาก ถ้าไม่มีไม่ต้องใช้ก็ได้

วิธีทำ นำส่วนผสมทั้งหมดมาผสมรวมกัน หมักด้วยน้ำสะอาด ใช้น้ำประมาณ ๒ เท่าของส่วนผสมทั้งหมด หรือใส่น้ำพอท่วม หมักทิ้งไว้ในร่มประมาณ ๓ เดือน จึงกรองน้ำมาใช้กับ ดินไม้

วิธีใช้ กรองน้ำที่หมักได้มาใช้โดยผสมน้ำ ๓-๕ ช้อนต่อน้ำ ๑ ปี ฉีดพ่นไปที่ใบหรือที่โคนต้น ๒-๓ วันต่อครั้ง ดินไม้จะงอกงาม ศัตรูพืชจะไม่รบกวน (สูตรของชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน)

การทำปุ๋ยหมัก

แบบประโยชน์ ประหยัดสุด

วัตถุดิบที่ใช้

ฟางข้าวหรือหญ้าแห้ง	๘๐ % วางไว้ล่างสุด
ขยะจากเศษอาหาร	๑๐ %
มูลสัตว์	๑๐ %

วิธีทำ กองวัตถุดิบเป็นชั้นๆตามลำดับ คือฟางข้าวหรือหญ้าแห้ง รดน้ำหมักชีวภาพผสมน้ำพอสมควร รดให้ชุ่ม ขึ้นไปเหยียบได้เลย จากนั้นก็เศษอาหารและมูลสัตว์ไว้ข้างบน แล้วกลบกองปุ๋ยด้วยดินธรรมดาให้มิดกอง รดน้ำหมักชีวภาพให้ชุ่มอีกครั้ง จากนั้นก็คลุมด้วยกระสอบปุ๋ยเย็บต่อกัน ครอบกองไว้ได้ร่มไม้จะดี กองใหญ่หรือเล็กแล้วแต่วัตถุดิบที่มี ทั้งไว้ประมาณ ๑ เดือน กลับกองและรดน้ำหมักชีวภาพอีกครั้ง คลุมด้วยกระสอบปุ๋ยอย่างเดิม ดูจนกว่ากองปุ๋ยจะเย็นและไม่เหม็น ฟางจะเปื่อยเป็นปุ๋ย นำไปใส่ต้นไม้ได้ทุกชนิด มากน้อยดูตามความเหมาะสม

การเพาะถั่วงอกตัดรากไร้สารพิษ

(จากหนังสือคู่มือการทำเกษตรอินทรีย์จากประสบการณ์)

วัสดุอุปกรณ์

๑. เมล็ดถั่วงอก ควรเป็นเมล็ดที่ใหม่ สะอาด ไม่ควรใช้เมล็ดที่เก็บนานเกิน ๖ เดือนถึง ๑ ปี
๒. ภาชนะที่ใช้เพาะ ต้องเป็นภาชนะทึบแสง มีรูปทรงตรง มีระบายน้ำได้ดี และไม่ทำให้เกิดเชื้อราได้ง่าย
๓. ตะแกรงพลาสติกขนาดรูประมาณ ๑ มม. ตัดให้มีขนาดเท่ากับภาชนะเพาะ
๔. กระสอบป่าน ตัดให้มีขนาดเท่ากับภาชนะเพาะ และใช้จักรเย็บขอบโดยรอบ
๕. น้ำ ต้องเป็นน้ำสะอาด เช่น น้ำจากแหล่งน้ำธรรมชาติ น้ำบาดาล น้ำประปาที่มีอุณหภูมิไม่สูงเกินไป

ขั้นตอนการเพาะถั่วงอก

๑. นำถั่วเขียวมาคัดเมล็ดที่ไม่สมบูรณ์ออก แล้วชามน้ำ ล้างให้สะอาดสัก ๓ ครั้ง
๒. แช่ถั่วเขียวในน้ำสะอาด ๘-๑๐ ชั่วโมง หรือแช่ในน้ำอุ่นอุณหภูมิ ๕๐ -๖๐ องศาเซลเซียส จะช่วยฆ่าเชื้อโรคและทำให้ถั่วงอกได้เร็วขึ้น
๓. นำเมล็ดถั่วที่แช่แล้วมาล้างให้สะอาดอีกครั้งหนึ่ง แล้วใช้กระสอบป่านที่ตัดไว้ปูลงในภาชนะเพาะ วางตะแกรงพลาสติกบนกระสอบป่าน นำเมล็ดถั่วมาเรียงบนตะแกรงให้เสมอกัน ให้มีความหนาประมาณ ๒ เมล็ดซ้อน ทำเช่นนี้ประมาณ ๔-๕ ชั้น ขึ้นกับความสูงของภาชนะเพาะ ชั้นบนสุดปิดด้วยกระสอบป่าน ๒ ชั้น
๔. รดน้ำทุก ๒-๓ ชั่วโมง เพื่อระบายความร้อนและเพิ่มความชุ่มชื้นให้เมล็ดถั่วอย่างทั่วถึง
๕. หลังจากรดน้ำติดต่อกัน ๒ วันแล้ว ยกแผงถั่วขึ้นใช้มีดบางตัดระหว่างโคนถั่วกับตะแกรงพลาสติก ใส่ถั่วในกะละมังที่ใส่น้ำแล้วใช้ตะแกรงพลาสติกกรองขนาด ๕ มม. ร่อนเอาเปลือกถั่วออก จะได้ถั่วงอกที่ขาวน่ารับประทาน (ถั่วเขียว ๑ กก. ทำถั่วงอกได้ ๕-๖ กก.)

น้ำปรุงรส (ใช้แทนน้ำปลา ซีอิ๊ว และซอสต่างๆ)

ใช้วัตถุดิบในท้องถิ่นที่หาได้ง่ายๆคือ ผลไม้รสเปรี้ยว นำมารวมกันหรืออย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ เช่น มะเฟืองเปรี้ยว มะดัน มะยม ตะลิงปลิง ฯลฯ ล้างให้สะอาด ผึ่งให้แห้ง ชั่งให้ได้ ๖ กิโลกรัม น้ำตาลทรายแดง ๒ กิโลกรัม และเกลือทะเลหรือเกลือแกงเม็ดใหญ่ ๑ กิโลกรัม ใบหม่อน ใบเตยหอม ใบผักเสี้ยน อย่างใดอย่างหนึ่ง ประมาณ ๒ กำมือ ถั่วเหลืองต้มสุก ๑ กิโลกรัม

วิธีทำ นำถั่วเหลืองที่ต้มสุก ๑ กิโลกรัม ใส่โหลปากกว้าง ทรงตั้ง ไว้ล้างสุด หั่นมะเฟืองหรือผลไม้รสเปรี้ยว ๖ กิโลกรัม ใส่ทับลงบนถั่วเหลืองต้ม หั่นใบหม่อนหรือใบเตยหรือใบไม้อย่างใดอย่างหนึ่งที่ใช้คงได้ประมาณ ๒ กำมือ ใส่ลงบนมะเฟืองเปรี้ยว จากนั้นใส่น้ำตาลทรายแดง ๒ กิโลกรัม ทับบนใบหม่อนให้มิด สุดท้ายใส่เกลือแกงเม็ดใหญ่ ๑ กิโลกรัม อยู่ชั้นบนสุด เคลี่ยให้เรียบอย่าให้ใบหม่อนโผล่ขึ้นมาได้ น้ำตาลและเกลือจะป้องกันเชื้อราได้อย่างดี

เมื่อใส่ทุกส่วนอย่างเรียบร้อยแล้ว ปิดฝา หรือใช้จานปิดด้านบน คลุมด้วยพลาสติก ใ้ยางรัดให้เรียบร้อย ทิ้งไว้ ๒-๓ เดือน ค่อยกรองเอาน้ำมาใช้ปรุงรส ใส่ถ้วยเดียว กับข้าวได้ทุกชนิด ปรุงรสตามชอบ ส่วนกากที่อยู่ในโหลไม่ต้องทิ้ง หมักต่อไป โดยใช้วิธีเดิมคือใส่ถั่วเหลือง มะเฟือง ใบหม่อน น้ำตาล เกลือ เป็นชั้นๆ ตามสูตรเดิมทับลงไป แล้วหมักทิ้งไว้อีก ๒-๓ เดือน กริรน้ำมาใช้ปรุงรสได้อีก

การทำน้ำผึ้งจากผลไม้

เราสามารถผลิตน้ำผึ้งจากผลไม้ โดยไม่ต้องไปเบียดเบียนผึ้ง ทั้งรสและกลิ่นแทบไม่แตกต่างไปจากน้ำผึ้งเลย เราเรียกว่าน้ำผึ้งพา สามารถนำมาทำขนมหรือของหวานได้โดยไม่ต้องใช้น้ำตาล แต่ต้องเลือกผลไม้ที่มีรสหวาน เช่น กล้วย ลำไย ขนุน เงาะ เป็นต้น ใช้ผลไม้ whichever จะมิกลิ่นอย่างนั้น

ตัวอย่างการทำน้ำผึ้งจากกล้วยน้ำว้าด้วยวิธีการง่ายๆ

ตัดเครือกล้วยที่แก่เต็มที่มาแขวนไว้ในบ้านให้กล้วยสุกและหล่นจากเครือเองแล้วปอกกล้วยทั้งหมดลงในหม้อ ใส่น้ำสะอาดให้ท่วมเนื้อกล้วย นำไปต้มให้เดือด เกี้ยวให้เหลือ ๑/๒ หรือ ๑/๔ ของเนื้อกล้วย เนื้อกล้วยจะมีสีแดงเข้ม น้ำต้มกล้วยก็จะแดงเข้มขึ้นและหวานมาก นำน้ำหวานที่ได้ไปทำขนมหรือใช้หมักผักผลไม้อื่นๆ ทำน้ำสกัดชีวภาพแทนโมลาสหรือกากน้ำตาลเพื่อไปใช้บำรุงดินพืชต้นไม้ได้อีก

ถ้าไม่ขยันต้มกล้วยบ่อยๆ ก็นำน้ำต้มกล้วยเข้มข้นไปหมักกล้วยที่สุกเต็มที่ ปอกเปลือกใส่โหลแก้ว โดยใช้สูตร ๑:๑ เช่น กล้วย ๕ กก. ก็ใช้น้ำหวานกล้วย ๕ กก. หมักนาน ๑-๓ เดือน ก็สามารถนำน้ำต้มกล้วยไปใช้ประโยชน์ได้สารพัด หรือถ้าจะให้ดี นำน้ำหวานที่ได้มาเคี่ยวไล่ น้ำ ไล่แอลกอฮอล์ เดิมเกลือประมาณหยิบมือเดียว จะช่วยให้รสชาติดีขึ้นและเก็บไว้ได้นานๆ เราสามารถนำน้ำหวานกล้วยมาใช้ทำอาหาร หรือขนมแทนน้ำตาลได้ หรือจะนำไปหมักกล้วยต่อก็จะได้น้ำผึ้งจากกล้วยไว้ใช้ได้ตลอดไป โดยไม่ต้องซื้อน้ำตาลอีกเลย

ถ้าต้องการเร็วหรือง่ายกว่านี้ก็ใช้วิธีปักเปลือกกล้วยสุกใส่โหลแก้ว แล้วใส่น้ำตาลปิดข้างบน อัตราส่วน ๑:๑ หมักไว้ ๑-๓ เดือน กรองเอาน้ำมาตั้งไฟ กวนไล่ฟองแล้วใส่แอลกอฮอล์จนข้นเหนียว ใส่เกลือหยิบมือหนึ่งเพื่อให้รสกลมกล่อม จากนั้นนำบรรจุขวดสะอาด เก็บไว้ใช้ได้นาน ส่วนเนื้อกล้วยนำมาควั่นใส่กะทิเล็กน้อย เป็นขนมรับประทานได้อีก

สนใจ...ข้อมูลการทำเกษตรอินทรีย์

และวิธีการพึ่งตนเองแบบเศรษฐกิจพอเพียง

สามารถรับชมภาพ VCD กิจกรรมต่างๆ ของชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน

และการถ่ายทอดวิทยุของสมณะเสียงศีล ชาตวโร

ได้ทาง Internet เปิดไปที่ www.asoke.info

<http://streaming.bunnaiyom.com>

- ชม VCD คลิกไปที่โทรทัศน์ออนไลน์

- ฟังวิทยุคลิกไปที่วิทยุออนไลน์

ในเมนู สมณะเสียงศีล ชาตวโร กลสิกรรมไร้สารพิษ ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน

วิทยุชุมชน สามารถเลือกถ่ายทอดออกอากาศได้ตลอด ๒๔ ชั่วโมง

และเปิดวิทยุกระจายเสียงเพื่อการเกษตร AM ๑๓๘๖ kHz.

ฟังรายการวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง ได้ทุกวัน เวลา ๑๖:๐๐-๑๘:๐๐ น.

ติดต่อขอรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน

โทร. ๐๓๔-๓๐๖-๒๒๔-๕, ๐๘๑-๘๓๕-๖๑๐๘

๐๘๑-๕๕๖-๒๘๘๓, ๐๘๑-๕๔๑-๕๐๓๐

ตู้ ปณ.๖๓ ปณจ.นครปฐม ๓๓๐๐๐

ในหุบเขา The Valley

เอกอภิมหา

K.D. Lang

I live in the hills
You live in the valley
And all that you know
Are these blackbirds
You rise every morning
Wondering what in the world
Will the world bring today
Will it bring you joy
Or will it take it away?
And every step you take is guided by
The love of the light on the land
And the blackbird's cry
You will walk in good company

The valley is dark
The burgeoning holding
The stillness obscured by their judging
You walk through the shadows
Uncertain and surely hurting
Deserted by the blackbirds
And the staccato of the staff
And though you trust the light
Towards which you wend your way
Sometimes you feel all that you wanted
Has been taken away
You will walk in good company

I love the best of you
You love the best of me

Though it is not always easy
Lovely? Lonely?
We will walk in good company
The shepherd upright and flowing
You see.....

ผู้เขียนได้รับแรงดลใจอย่างมาก ที่จะลุกขึ้นมาต่อสู้อีกครั้ง หลังจากผ่านการล้มลุกคลุกคลานอย่างหนักหน่วง (เป็นเรื่องการลองของกับชะตากรรม) เมื่อได้ฟังเพลง “ในหุบเขา” เพลงที่ Jane Siberry เป็นผู้แต่งข้างต้นนี้

เพลงนี้ขับร้องโดย K.D. Lang อยู่ในอัลบั้มชุด K.D. Lang of the 49th parallel ซึ่งออกมาได้ประมาณสองปีแล้ว หลายเพลงในชุดนี้มีความหมายเกี่ยวกับจิตวิญญาณอย่างมาก เช่น Hallelujah ผู้เขียนเองฟังแล้วฟังอีก ไม่เบื่อ แต่ตอนนี้ขอยุถึงความประทับใจที่ผู้เขียนมีต่อ The Valley ก่อน

ฉันอยู่ที่เนินเขา
คุณอยู่ในหุบเขา
และสิ่งเดียวที่คุณรู้จัก
ก็คือเหล่าพวกคุณเหว่า
ทุกเช้าที่ตื่นขึ้นมา
คุณอยากรู้ว่า
โลกจะนำอะไรมาให้ในวันนี้
มันจะนำความสุขมาให้
หรือพรากความสุขไปจากคุณ
และทุกอย่างก้าวที่คุณเดินถูกนำโดย
ความรักในแสงสว่างบนแผ่นดินที่ส่องมา
และเสียงร้องของนกคุณเหว่า
คุณเองจะเดินไปกับเพื่อนดี สหายดี

ในหุบเขาที่มีดมัว
ความอึมครึมยังครอบงำไปทั่ว
ความสงบถูกรบกวนโดยคำพิพากษาจากสาธารณชน
คุณเดินผ่านเงามืด อุปสรรคต่างๆ
ไม่แน่ใจ แต่เจ็บปวดแน่นอน
นึกดูเหว่abinลับไปแล้ว
และเสียงไม้เท้าของคนเลี้ยงแกะกระทบพื้นก็หายไป
แม้ว่าคุณจะเชื่อมั่นในแสงสว่าง
ซึ่งส่องทางที่คุณเลือกเดิน
และบางครั้งคุณรู้สึกว่าทุกสิ่งที่คุณต้องการ
ถูกขยี้แย่งไป
คุณก็ยังเดินไปในกลุ่มของมิตรดี สหายดี

ฉันรักสิ่งที่ดีๆในตัวคุณ
คุณรักสิ่งที่ดีๆในตัวฉัน
ถึงแม้ว่ามันจะไม่มีอะไรที่ง่ายๆตลอดเวลา
ความงดงาม ? ความโดดเดี่ยว ?
เราก็จะเดินไปกับมิตรดี สหายดี
คนเลี้ยงแกะ (จีซัส ?) ยังยื่นผองาดและยังมาเรื่อยๆ
คุณเห็นไหม.....

ถ้าจะมองถึงความไพเราะของคำร้องและทำนองในเพลงนี้ จะไม่ผิดหวังเลย แต่การฟังเพลงอย่างมีสติและเห็นสาระที่แท้จริง นั่นคือสิ่งที่เราชาวพุทธสามารถฉวยเอาจากสิ่งนี้ได้ การมีอารมณ์ร่วมในศิลปะแขนงนี้ไม่ใช่เรื่องยาก ในความรู้สึกส่วนตัวผู้เขียน ฟังเพลงก็เหมือนฟังเทศน์ เวลาพระท่านกล่าวถึงศีลหรือความไม่ดีต่างๆเราก็จะสะดุ้งทุกครั้งนึกแต่ว่า ดูหรือเปล่า (วะ) ? จากนั้นอารมณ์จะเปลี่ยนเป็นหลุดหรือรำเริงก็จะตามมา แล้วแต่ความหนักเบาของคำเทศน์ ใคร

ไม่มีอารมณ์แบบนี้ ขอเหมาเอาว่าคุณไม่ได้ตั้งใจฟังพระเทศน์ หรือไม่ก็นั่งหลับ

การฟังเพลงนอกจากเพื่อความบันเทิงแล้ว บางคนยังใช้เป็นเครื่องมือปลดปล่อยอารมณ์ความรู้สึก เช่น คนอกหัก หรือคนที่กำลังมีความรัก อันนี้ก็คือการเสพยौบายมุขระดับต้นๆ

ผู้เขียนไม่ได้พยายามจะอวดอุตริมนุชธรรมว่า หลุดพ้นแล้วในเรื่องการฟังเพลง ตรงกันข้าม ขอสารภาพบาปว่า ตัวเองตกเป็นทาสอารมณ์บันเทิงในด้านนี้มาหลายสิบปี ทุกครั้งที่สะดุดความรู้สึก สิ่งทีวั้งเข้าหาเพื่อคลี่คลายความเจ็บปวดก็คือฟังเพลง จากนั้นก็ให้นึกเวทนาตัวเอง เพราะที่เพลงที่ฟังก็เหมือนรู้ใจดูทั้งนั้น เป็นความสมเพชที่มีต่อตัวเองบ่อยๆ

เมื่อได้มาศึกษาธรรมะกับพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ก็ใช้ว่าจะยอมรับ หรือพยายามล้างอย่างจริงจัง ขณะเดียวกันก็อ้างว่าเป็นเครื่องช่วยกระตุ้น ช่วยปลดปล่อยและให้กำลังใจในการปฏิบัติธรรมไปพร้อมๆกัน!!! นั่นคือยังไม่เก่งพอที่จะยืนด้วยลำแข้งของตัวเองได้ อย่างน้อยเสียงเพลงก็เป็นสิ่งที่ช่วยพยุงความรู้สึกขาดๆหายๆไปได้บ้าง

ทีนี้เรามาดูความหมายของเพลงนี้กัน I live in the hills, You live in the valleys
บ้านฉันอยู่ตีนเขา บ้านเธออยู่ในเขาหรือหุบเขา ไกลแต่ไกล !

And all that you know, are these blackbirds *สิ่งเดียวที่เธอรู้จักดีก็คือนกคุเหว่า*
ซึ่งเป็นนกที่แตกต่างจากอีกาบ้านเรา ความหมายก็คือหนุ่มก็ไม่ค่อยรู้จักอะไรมาก นอกจากนกที่บินอยู่บนท้องฟ้าแต่ก็เป็นสิ่งที่ทำให้เขามีแรงบันดาลใจและยึดถือหรือเป็นเครื่องหมายของธรรมชาติ

You rise every morning

Wondering what in the world

Will the world bring today

Will it bring you joy

Or will it take it away?

แต่เขาก็ยังมีคำถามให้ตัวเองเหมือนกันเพราะทุกเช้าที่เธอตื่นนอน เธอก็สงสัยว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นไหมวันนี้ หรือคำถามที่ฟังเหมือนเซนก็คือ โลกจะนำวันนี้มาให้ไหม แล้วจะทำให้ฉันมีความสุขหรือเปล่า หรือจะถูกยื้อแย่งกลับไปอีก ถ้าจะอธิบายภาษาอังกฤษเป็นภาษาอังกฤษก็คือ
Perhaps a soul is at peace with himself and the world. He is ready for whatever the

day will bring.

บางทีจิตวิญญาณที่มีความสงบ ที่มีในตัวเขาและโลกนี้ ทำให้เขาพร้อมจะเผชิญกับทุกสิ่งทุกอย่างที่จะเกิดขึ้น ตัวดิฉันเองคิดถึงบทสวดมนต์ที่ชาวคริสต์สวดถึงพระเจ้าว่า “Thy will be done” – Whatever you decide for me today, Lord let it be. “ท่านคือผู้กำหนดและจัดการ (ทุกอย่างอยู่ในกำมือท่าน)” ดังนั้นไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ก็คือสิ่งที่พระเจ้ากำหนดแล้ว ก็ขอให้มันเกิดขึ้นเถิด

And every step you take is guided by

The love of the light on the land

And the blackbird’s cry

You will walk in good company

และทุกอย่างก้าวที่เดิน ก็เหมือนกับถูกกำหนดโดยธรรมชาติ ด้วยความรักในแสงสว่างที่ทอดลงบนผืนดิน ซึ่งเขาจะเดินไปในที่ๆเขาต้องการหรือในที่ๆมีแสงส่อง และมีเสียงร้องของนกคูเหว่า จากเนื้อร้องช่วงนี้ ดีความได้ว่า *Wherever you go, you are led by your joy in nature – its beautiful sights and sounds.* อันนี้ตัวผู้เขียนเองอยากจะแปลเป็นอุปมาอุปไมยว่า ไม่ว่าคุณจะไปไหนก็ตาม แสงที่ส่องให้เห็นทาง เป็นแสงธรรมชาติให้มาเหมือนแสงธรรมที่เรามีสิทธิ์จะเลือกเดินตาม เป็นความสวยงามทั้งรูปและเสียง เพราะเราอยู่ในสังคมของ มิตรดี สหายดี

The valley is dark

The burgeoning holding

The stillness obscured by their judging

ในหุบเขามีแสงสลัวๆ เกือบมืดมิด ก็ยังมีบางสิ่งบางอย่างโอบเข้าสู่ในสี่ส้นและชีวิต บางทีความสงบในหัวใจเขาก็ถูกก่อกวนให้ยุ่งยากลำบากใจ หรืออาจจะถูกทำลายไปเพราะคำนิินทาหรือคำพิพากษาของผู้คน (โลกธรรม)

You walk through the shadows

Uncertain and surely hurting

Deserted by the blackbirds
And the staccato of the staff
And though you trust the light

Towards which you wend your way

คุณเดินผ่านเงาหรือความมืดมิดต่างๆ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือชีวิตที่พบกับความอึดครึ้ม ไม่
สมหวัง ไม่แน่ใจว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่ที่แน่ๆ ก็คือความเจ็บปวด ถูกทอดทิ้งจากนกคุเหว่า และ
แม้แต่เสียงเดินของคนเลี้ยงแกะ เป็นภาษาอธิบายง่าย ๆ ก็คือ *Even though you feel deserted,
lonely, suffering, that you have lost everything. Perhaps even though you have
doubts about your faith (deserted by the sound of the shepherd's (Jesus) staff).* ถึงแม้
จะรู้สึกเหมือนถูกทอดทิ้ง รู้สึกโดดเดี่ยวและทรมานเพราะสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง หรือบางครั้ง
สงสัยในความศรัทธาของตัวเอง ซึ่งแม้แต่เสียงของคนเลี้ยงแกะเดินก็ไม่ได้ยิน (เสียงไม้เท้านำ
แกะกระทบกับพื้น กุก...กุก...)

แต่คุณยังให้ความเชื่อมั่นกับความสว่างที่เห็น ซึ่งเป็นทางที่คุณเลือกเดิน ก็รู้ว่าคุณ
ทางนี้นะดี มั่นใจว่าทางนี้แหละเป็นทางที่ถูกตรงแล้ว

Sometimes you feel all that you wanted

Has been taken away

You will walk in good company

แต่ในบางครั้งก็รู้สึกเหมือนว่าทุกสิ่งที่เราต้องการ ได้พรากจากไป ก็ไม่ค่อยสมหวังนะ แต่
ถ้ามองให้ดีๆ ประโยคสุดท้ายบอกว่า *คุณ* จะร่วมเดินไปกับ มิตรดี สหายดี นี่คือจุดที่ตัวผู้เขียนเองมอง
ว่าสิ่งที่เขาถูกแย่งออกไปหรือถูกพรากออกไปคือกิเลสที่เขาต้องการเก็บเอาไว้หรือพยายามไขว่คว้าอยู่
แต่สุดท้ายความพลอดรักและอบอุ่นก็ยังมิได้อยู่ เพราะเขาอยู่ท่ามกลาง มิตรดี สหายดี

I love the best of you

You love the best of me

Though it is not always easy

ฉันรักสิ่งดีๆ ในตัวคุณ หรือฉันรักที่คุณเป็นคนดี คุณเองก็รักฉันด้วยความหมายเดียวกัน

ถึงแม้ว่ามันจะไม่ใช่วางง่าย อันนี้ต้องเข้าใจก่อนว่า เรากำลังมองความหมายของเพลงนี้แฝงนัยของธรรมะ ถ้าเรามองเป็นเรื่องของกาม มันก็เป็นกาม แต่ถ้าพยายามปรับความรู้สึกเพื่อให้ตัวเองสูงขึ้น (ในเรื่องของการปฏิบัติธรรม) ก็มองได้ว่าความรักที่เรามีต่อกันนั้น คือรักที่เราเผื่อแผ่ไปทั่ว รักและปรารถนาดีโดยมีธรรมะเป็นเครื่องกำกับประกัน และเราจะเดินไปบนทางสายนี้ด้วยกัน เพราะเราคือมิตรดี สหายดี

Lovely? Lonely?

We will walk in good company

The shepherd upright and flowing

You see.....

มันเป็นความงดงาม ? หรือความโดดเดี่ยว ? ถึงอย่างไรก็ตามเราก็จะเดินไปพร้อมกับมิตรดี สหายดี คนเลี้ยงแกะยังยืนผงาด และจะพากันเพิ่มอีกขึ้นเรื่อยๆ คุณเห็นไหม... ความหมายของคนเลี้ยงแกะอีกนัยหนึ่งก็คือจี๊ซัส หรือพระเยซูที่เชื่อกันว่าเป็นบุตรของพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความเมตตา และต้องการช่วยเหลือคนที่ยังมีความทุกข์ คนดีๆ แบบนี้จะไม่มีวันสูญหายไปง่ายๆ ยังจะมีมาเรื่อยๆ นี่เป็นเพียงตัวอย่างที่มองให้เห็นว่า คุณก็อาจจะเป็นหนึ่งในนั้น และเราต้องช่วยกันประคับประคอง ให้ง่ายใจซึ่งกันและกัน ขอเขียนเป็น **English Expression** ว่า

Nevertheless do not despair. You are on the right path. And you will have the joy of fellowship with other good souls in this life or the next (going towards the light).

ถึงอย่างไรก็ตามอย่าเพิ่งสิ้นหวัง คุณกำลังเดินอยู่บนทางที่ถูกตรงแล้ว และจะเปล็ดเปล็นไปกับมิตรภาพของผู้ร่วมทาง กับจิตวิญญาณที่ดีๆ ทั้งในภพนี้และภพหน้า คือก้าวเดินไปสู่แสงสว่างนั่นเอง

ก็หวังว่าท่านผู้อ่านจะเห็นด้วยในเรื่องเนื้อหาของเพลงนี้ว่า มีสาระอยู่พอสมควร ถึงแม้ว่าถ้าฟังจริงๆ แล้วออกจะโรแมนติกอยู่นิดๆ ก็เอาเป็นว่าเด็กน้อยอ่อนหัด (ในทางธรรม) กำลังจะเริ่มเดิน ก็ขอเพียงเครื่องช่วยหรือมือที่มั่นคงมาช่วยพยุงหน่อยเท่านั้น

ติดตามหนังสือ

ธารกุลนaylor

trakulyang@myself.com

เหนือคำพิพากษาอาญาชีวิต

Judging Amy (เหนือคำพิพากษา อาญาชีวิต) เป็นเรื่องราวชีวิตการทำงานที่สร้างสรรค์ของผู้พิพากษาศาลเยาวชนชื่อเอมี และแม่ของเธอซึ่งเป็นนักสังคมสงเคราะห์ผู้อุทิศชีวิตเพื่อช่วยเหลือเด็กๆ ด้วยหัวใจ คู่มือเรื่องนี้แล้วอยากจะเปลี่ยนชีวิตตัวเองไปเป็นนักกฎหมายหรือนักสังคมสงเคราะห์บ้างเพราะจะได้ช่วยคนตอนที่เขาลำบากและกำลังต้องการความช่วยเหลือจริงๆ ละครเรื่องนี้มีตัวละครหลัก ๒ คน คือ เอมีกับแม่ของเธอชื่อแมกซีน ตัวรองลงมาคือวินเซนต์ ลอเรน บรูซ และดอนน่า

เอมีจบกฎหมายจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดและเป็นทนายความมานาน ๑๑ ปี ก่อนเพื่อนๆ ของเธอจะเสนอชื่อให้เป็นผู้พิพากษาศาลเยาวชน และเธอก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้พิพากษาศาลเยาวชนเมืองฮาร์ฟฟอร์ด เอมีหย่ากับสามีด้วยเหตุใด เธอไม่ได้บอกใคร แต่เธอปรารถนา

แม่ตั้งแต่วันแต่งงานว่าไมเคิลไม่ได้มองเธอ
อย่างที่เธอเป็น แต่มองอย่างที่เขา “อยาก”
ให้เป็น แม่ชวนให้เอมีพาลูกกลับบ้านอยู่บ้าน
ที่ฮาร์ทฟอร์ด เอมีพาลูกสาวคนเดียวชื่อลอเรน
อายุ ๖ ปี มาอยู่กับแม่ด้วย

เอมีมีพี่ชาย ๒ คน คนโตชื่อปีเตอร์
เป็นนักธุรกิจ ภรรยาชื่อจิลเลียน ปีเตอร์กับ
จิลเลียนแยกครอบครัวออกไปแล้ว คนรอง
ซึ่งสนิทกับเอมีมากชื่อวินเซนต์ยังอยู่บ้านแม่
เขาจบการศึกษาด้านวรรณกรรมเปรียบเทียบ
ทำงานเขียนหนังสือเป็นหลัก แต่ไม่มีรายได้
แน่นอน จึงร่วมลงทุนกับเพื่อนเปิดบริการ
อาบน้ำและตัดขนสุนัข โดยจ้างรถตู้ไปให้
บริการถึงบ้านลูกค้า

แม่ของเอมีชื่อแมกซีน เป็นนักสังคม
สงเคราะห์ที่มีชื่อเสียงในเมืองฮาร์ทฟอร์ด
เธอเกษียณแล้ว แต่ยังคงทำงานให้กรมสวัสดิ
-ภาพเด็กและครอบครัว ดูเหมือนลูกๆ ทุก
คนจะมีเรื่องได้ยุ่งกับแม่ ตามความเห็นของ
เอมี แม่อยากบงการชีวิตลูกๆ แต่เอมีก็ยอม
รับว่าเธอได้จัดวิญญาณในการทำงานมาจากแม่
เธอขอคำแนะนำว่าทำอะไรจะเป็นผู้พิพากษา
ที่ดี แมกซีนตอบว่า “อย่าหาสูตรสำเร็จ
เพราะมันไม่มี ขอให้เชื่อสัญชาตญาณของ
ตัวเอง งานของผู้พิพากษาเป็นงานสำคัญ

บรรยากาศในห้องพิจารณาคดี

และถ้าแม่คิดว่าลูกทำไม่ได้ แม่คงบอกลูกแล้ว
“ไม่ยอมให้ลูกทำตัวเองขายหน้าหรอก”

เจ้าหน้าที่ศาลของเอมีมี ๒ คน คือ
บรูซ และ ดอนน่า บรูซเป็นหนุ่มผิวดำที่
จริงจังกับชีวิต มีประวัติที่น่าสนใจเช่นเดียว
กับดอนน่า สาวผิวดำที่คิดต่างจากคนทั่วไป
จนดูแปลกคน

คดีแรกของเอมีเป็นการพิจารณาคดี
ละเลยเด็กถูกทอดทิ้ง เหตุเกิดเมื่อเองเจสัน
อายุ ๔ ขวบเดินอยู่บนฮาว์พาร์ตเมนต์ของแม่
ตอนตีสาม เมื่อตำรวจเข้าไปในห้องพัก พบ
แม่ของเด็กสลบอยู่ แพนของเธอกำลัง
ชักโครกยาเสพติดลงส้วม แม่เด็กถูกส่งเข้า
บำบัด เด็กอยู่ในบ้านเด็กกำพร้าในความดูแล

เอมีถ่ายภาพร่วมกับครอบครัว
ที่ศาลอนุญาตให้รับเด็กเป็นลูก

ของกรมสวัสดิภาพเด็กและครอบครัว เอมีสั่งให้ตามตัวพ่อให้พบ และให้กรมสวัสดิภาพเด็กและครอบครัวมาให้การด้วย เอมีได้รับรายงานว่าพ่อของเด็กเสียชีวิตแล้ว เอมีสงสัยว่าทราบได้อย่างไรเมื่อรู้ว่ายาของเด็กบอกเอมีจึงให้ลองถามดูว่าย่าสนใจจะรับหลานไปดูแลหรือไม่

ก่อนที่จะตัดสินใจแต่ละคดี เอมีพิจารณารอบถ้วนถึงสถานการณ์แวดล้อมและผลกระทบที่จะเกิดต่อเด็ก ทำให้ต้องใช้เวลามากและมีคดีค้างพิจารณามากขึ้น เช่น คดีที่ผู้ดูแลเด็กต้องการให้หมอให้ยารักษาเด็กป่วยหนัก แต่หมอเห็นว่าการยื้อชีวิตเด็กไว้ทั้งไม่ได้ช่วยให้เด็กฟื้นขึ้นมาได้ ทั้งทำให้เด็ก

ต้องทรมานด้วย เอมีก็ใช้เวลากลางคืนไปดูอาการเด็กที่โรงพยาบาล คุกกับหมอเจ้าของไข้และผู้ดูแลเด็ก ในที่สุดเอมีก็ตัดสินใจไม่ให้ยาเด็กเพื่อช่วยไม่ให้เด็กต้องทรมานมากเกินไป เอมีคำนึงถึงจิตใจของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับคดี คำกล่าวของเอมีในการแถลงคำตัดสินของศาลทุกครั้งจะแสดงความเห็นใจและให้คำแนะนำที่กินใจ คดีนี้เธอกล่าวว่า

หน้าที่ฉันคือประสานหน้าที่รัฐในการรักษาชีวิตคนกับความต้องการที่จะปฏิเสธการยื้อชีวิตไว้ เห็นได้ชัดว่า สถานการณ์คงไม่ดีขึ้นสำหรับรอบปี และน่าเสียดายที่หลักฐานทางการแพทย์ชี้ว่าสถานการณ์มีแต่จะแย่ลงจากประโยชน์สูงสุดของเด็ก และจากดุลพินิจฉันขอตัดสินว่าไม่ควรให้ยาปฏิชีวนะหรือวิธีการพิเศษใดๆ ในกรณีนี้

ในวันปฏิญาณตนเข้ารับตำแหน่งผู้พิพากษา เอมีพูดกับลูกสาวว่า แม่รู้ว่าลูกอยากได้ครอบครัวปกติ แต่ปัญหาคือไม่มีใครรู้ว่ามันเป็นอย่างไร แม่ถึงสัญญาเรื่องนั้นไม่ได้ แต่สิ่งที่แม่สัญญากับลูกได้คือ ลูกจะอยู่กับคนที่รักลูกเสมอ และการเป็นผู้พิพากษาก็คืออยู่แต่งงานที่แม่จะทำเสมอคือการเป็นแม่ของลูก ช่วงแรกๆ ที่ลอเรนย้ายมาเข้าโรงเรียน

รัฐบาลที่ฮาร์ทฟอร์ด ลอเรนมีปัญหาเนื่องจาก
เหนื่อยช่วงพุดมากเกินไปจนเพื่อนๆ เสียสมาธิ
ครูจึงลงโทษให้ยืนที่ทางเดิน ๒๐ นาที ทำ
ให้ลอเรนไม่อยากไปโรงเรียน เอมีไปพบครู
ประจำชั้นของลอเรนและต่อว่าครูว่าการที่ครู
ลงโทษเด็กเพราะเด็กพุดมากนั้นไม่เหมาะสม
ครูให้เหตุผลว่ามีนักเรียนในชั้น ๓๒ คน ถ้า
ไม่มีระเบียบ ครูก็สอนไม่ได้ ลอเรนจึงขอพบ
ครูใหญ่เพื่อขอย้ายลอเรนไปเรียนห้องอื่น แต่
นอกจากจะย้ายห้องเรียนให้ลอเรนไม่ได้แล้ว
เอมียังต้องสละเวลามาเป็นอาสาสมัครให้
โรงเรียนเหมือนผู้ปกครองคนอื่นๆ ด้วย ผู้
ปกครองส่วนใหญ่จะมาช่วยสอนหนังสือหรือ
ร่วมกิจกรรมในเวลาเรียน ทว่าเอมีปลื้มเวลา
มาตอนกลางวันไม่ได้ จึงต้องมาดูแลการ
จราจรหน้าโรงเรียนช่วงเช้าก่อนเข้าเรียน

เอมีคิดว่าถ้าย้ายห้องเรียนให้ลอเรน
ไม่ได้ ก็ย้ายโรงเรียน แต่ลอเรนชอบโรงเรียน
นี้เพราะเพื่อนๆ ทุกคนเรียนที่นี่ แมกซีนก็ไม
เห็นด้วยที่จะย้ายโรงเรียนเพียงเพราะเด็กไม่
ชอบใจนิดหน่อย แมกซีนคิดว่าลอเรนอาจจะ
พุดมากเกินไปจริงๆ เวลาที่อยู่กับยาย ลอเรน
อยากพุดทุกเรื่องที่เห็น โรงเรียนนี้ทำให้ลอเรน
เรียนรู้ว่าหลายๆ อย่างจะไม่เป็นไปอย่างใจ
แมกซีนแนะนำว่าเอมีปกป้องลูกจากทุก

เอมีใช้เวลากลางคืนไปดูอาการของเด็กที่โรง
พยาบาลก่อนตัดสินใจ

วินเซนต์เล่นตุ๊กตากับลอเรน

ดูแลการจราจรหน้าโรงเรียน
อีกหน้าที่หนึ่งที่ต้องทำเพื่อลูก

วินเซนต์แนะนำเอมีให้ย้อมแม่บ๊อง

บรรยายภาคนในห้องพิจารณาคดี

เอมีปฏิญาณตนเข้ารับตำแหน่ง

อย่างไม่ได้ แต่เอมีกลับตอบว่าหนูห่วงที่ปกป้องลูกไม่ได้สักอย่างมากกว่า

เอมีเกิดความสับสนในตนเองว่า ตนเองใช้เวลาทั้งวันและบางครั้งทั้งคืนด้วยตัดสินใจอะไรดีที่สุดสำหรับเด็ก แต่กลับไม่รู้ว่าจะอะไรดีที่สุดสำหรับลูกตัวเอง

แมกซีนเล่าให้เอมีฟังว่ากรรมสวัสดิภาพเด็กและครอบครัวขอให้กลับเข้าทำงานอีกครั้งและเธอก็อยากทำ แมกซีนเชื่อว่าคนทำสิ่งที่อยากทำ นอกนั้นเป็นเพียงข้ออ้าง

วันรุ่งขึ้นลอเรนไม่อยากไปโรงเรียน เพราะไม่ชอบครูประจำชั้น เอมีอธิบายให้ฟังว่าลูกอยู่ในชั้นเรียนของครู ต้องทำตามกฎของครู เริ่มจากการที่ลูกอย่าคุยมากนัก ลูกน่าจะพยายามดู เมื่อเทียบกับสิ่งไม่ดีและเลวร้ายแล้ว ครูของลูกเพียงแค่นำรำคาญ

ครอบครัวของเอมีก็เหมือนครอบครัวทั่วไปที่แต่ละคนต้องเผชิญความเครียดจากการทำงานและชีวิตส่วนตัว บางคราวก็ได้กำลังใจจากบ้าน ทำให้มีแรงต่อสู้กับโลกภายนอกต่อไป บางทีคนในบ้านเองก็ทำให้เสียอารมณ์ แต่เพราะทุกคนพูดกันเปิดเผย จริงใจยอมรับกัน ครอบครัวจึงยังคงความหมายของมันไว้ได้สมบูรณ์แบบ

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

วันเสาร์เช้าจะมีการคัดตัว ครูมอนโซ่บอก “ครูไม่อยากให้ใครขาด เราจะทดสอบเพื่อวางทีมเตรียมพร้อมสำหรับการแข่งขัน”

เนื่องจากการทดสอบบ่อย เบนิไตจึงคิดว่าครั้งนี้ก็คงเหมือนครั้งอื่นๆ ไม่สำคัญแต่อย่างใด แต่ครูมอนโซ่เห็นว่าสำคัญมาก เพราะเขาอยากให้เพื่อนครูรวมทั้งคนบางคนที่โรงเรียนได้รู้ว่าเด็กๆ ของเขาก้าวหน้าไปเพียงไหน

เช้าวันเสาร์แสนสดใส ดอกกคาเซียบานสะพรั่ง อัมมจันท์กรกลางแจ้งรอบลู่วิ่งเต็มไปด้วยผู้คนหลากหลาย ทั้งครูบาอาจารย์ นักเรียน และผู้ปกครอง พ่อแม่ของเบนิไตไม่ได้มา แต่พี่สาวของเขามากับหญิงอีกคนซึ่งดูมีอายุและครูโรเบิร์ต

เบนิไตเข้าไปใกล้ทั้งสามด้วยความอยากรู้อยากเห็น เด็กชายจึงเห็นว่าผู้หญิงคนนั้นอายุไม่มากนัก เขาคิดเลยไปว่าอาจจะเป็นแฟนสาวชาวคานารีของครูโรเบิร์ตผู้ที่มีชื่อเสียง

“แม่ของโอโนราไต้ไงล่ะ” พี่สาวแอบกระซิบ “หน้าตาไม่เลวเลยใช่ไหม”

สิ่งสุดท้ายที่เบนิไตจะคิดไปถึงก็คือ แม่ของโอโนราไต้มีรูปร่างหน้าตาเช่นนี้ เธอผอมมาก สวมเสื้อขาวและกางเกงยีนส์ หน้าตาซีดเซียวเต็มไปด้วยรอยย่น สิบบุหรืโดยการอัดแรงๆ และปิดปอยผมที่ตกลงมาบริเวณหน้าผากบ่อยๆด้วยท่าที่กระวนกระวาย

“เธอเข้ารักษาตัวมาเดือนหนึ่งแล้วที่หอพักสำนักชี” เบโรนิก้าอธิบาย “และนี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้ออกมา ปกติจะไม่ได้รับอนุญาตยกเว้นมีใครที่ไว้ใจได้ไปรับ เขาอนุญาตครูโรเบิร์ตได้ เพราะเป็นคนที่ซักจูงให้

เธอมารับการบำบัด”

เบนิได้รู้สึกราวมีก้อนสะอื้นจุกอยู่ที่คอหอย เด็กชายไม่เคยเห็นผู้ติดยาใกล้ๆ อย่างนี้มาก่อน พี่สาวเขาดูจะมีความสุขซึ่งเบนิได้เข้าใจดี เพราะการได้มีส่วนร่วมในเรื่องแบบนี้คงจะเป็นสิ่งที่ดีมาก เบโรนิก้าออกจะเวอร์ไปหน่อยเรื่องการช่วยผู้อื่น แต่ความจริงเธอก็ทำได้ดี ผู้คนชื่นชอบเธอไม่เพียงเพราะเธอสวย เธอยังอัธยาศัยดีและดูเป็นธรรมชาติอีกด้วย ยกเว้นตอนพูดถึงผู้ทุกข์ยาก

“แล้วตอนนี้โอโนราได้อยู่กับใคร ถ้าแม่ของเขาไปอยู่ที่หอพัก”

เบนิได้สนใจถาม

“กับปากคนหนึ่งในกลุ่มชนแออัดนั่นแหละ แกเป็นหนึ่งในน้อยคนที่ไม่ได้ติดยา แต่มันจะดีกว่าถ้าเอาโอโนราให้ออกมาจากที่นั่นได้ที่นั่นนะรกซัดๆ”

เสียงเปานกหวีดสามครั้งของครูพลศึกษาดังขึ้น เป็นการเตรียมพร้อมพวกนักกรีฑา เบนิได้จึงเดินห่างออกมาจากบริเวณที่นั่ง และแอบชำเลืองมองแม่ของโอโนราได้ เบโรนิก้าแนะนำว่าเธอควรจะหิวผมอย่างไรเพื่อไม่ให้ปอยผมตกลงที่หน้าผาก และอีกฝ่ายก็หัวเราะ

ด้วยจิตใจปลอดโปร่งเช่นนี้ เบนิได้เกือบจะพูดอะไรดีๆ กับโอโนราได้ เช่นว่า เพิ่งได้รู้จักกับแม่ของเขาซึ่งดูไม่เลวเลยทีเดียว แถม

ยังเป็นเพื่อนกับพี่สาวของเขาด้วย เด็กชายคิดว่าสถานการณ์จะเปลี่ยนไปในทางที่ดีอย่างแน่นอน แต่โอโนราได้ไม่ได้คิดอย่างนั้น แม้แต่น้อย ทันทีที่พบหน้าก็เยาะเบนิได้เช่นเคยว่า นั่งเบนิตัวอยู่เอง

ทุกคนตื่นเต็นกว่าปกติ ครุมอนโซพยายามจัดระเบียบโดยมีเหล่าอาสาสมัครมาช่วยจับเวลา เขาเริ่มลงมือทดสอบวิ่งหนึ่งพันเมตร โดยมีนายนั้นนายนี้...และเบนิได้กับโอโนราได้ โอโนราได้รับคำท้าทายที่

“ครูครับก็ผมวิ่งสี่ร้อยเมตรแล้ว ทำไม่ต้องมาวิ่งหนึ่งพันเมตรด้วยล่ะครับ”

ครุมอนโซตัดบทฉับไวว่า

“เธอต้องทดสอบดูว่าแบบไหนมันดีที่สุดสำหรับเธอ เพราะงั้นเราถึงมาทดสอบกันไงล่ะ เริ่มอุ่นเครื่องได้แล้วและไม่ต้องโต้แย้งอะไรทั้งนั้น”

เบนิได้ไม่ว่าอะไรเพราะเขาชินกับการวิ่งหนึ่งพันเมตรและมากกว่านั้น แม้จะเห็นได้ชัดว่ามันไม่สนุกเลยที่ต้องแข่งกับโอโนราได้ซึ่งยืนกระลั่นกระส่ายพันคำสบถ ขณะมองไปยังอัฒจันทร์ โอโนราได้ก็เห็นแม่ของตน เขาเขยิบเข้าใกล้เบนิได้ทันทีแล้วพูดว่า

“ถ้ามึงคิดจะเอาชนะกะกุละก็ มึงต้องจำกูไปอีกนาน”

“แล้วใครว่าฉันจะชนะล่ะ” เป็นสิ่งเดียวที่เบนิได้คิดออกว่าต้องพูด

“อย่าเง้าละ ไ้หอก”

ในตอนนั้นเบนิตัวไม่มั่นใจ เพราะก่อนการแข่งขันเขามักมองโลกในแง่ร้ายเสมอ ทั้งยังรู้สึกว่าการแข่งของตัวเองไม่ค่อยสบาย ไม่มีแรงอีกด้วย และในสถานการณ์นี้ยิ่งแย่เข้าไปใหญ่ อาจเป็นเพราะไม่สบายใจที่รู้ว่าไม่อาจจัดการเจ้าวรายร้ายนั้นได้ เจ้านี่ต้องรู้เรื่องที่เบรินิก้าเคยช่วยแม่ของเขาไว้ แต่ก็ไม่สนใจ

เบนิตัวคิดว่าแม่ของโอโนราต์อาจเลิกติดยาได้ แต่ลูกชายกลับต้องติดคุก เรื่องนี้ค่อนข้างแน่นอน แม้เบนิตัวจะไม่เสียใจหากโอโนราต์ต้องติดคุก แต่เขาก็ตัดสินใจขอมีส่วนร่วมในตอนจบที่น่าเศร้าเช่นนี้ ปล่อยให้โอโนราต์ซะไป เพราะพี่สาวจอมเวอร์ของเขาเคยบอกไว้ว่า โอโนราต์จะทำได้สำเร็จ ถ้าได้เข้าร่วมกลุ่ม และจะวิ่งชนะได้โดยไม่ต้องข่มขู่ผู้อื่น เพราะพี่เขาดีกว่าใครเพื่อน

เมื่อตัดสินใจแน่วแน่แล้ว เด็กชายรู้สึกสบายใจราวกับตัวเองเป็นผู้ใจบุญ ครั้นถูกเรียกชื่อ เขาก็เข้าประจำตำแหน่งตั้งท่าที่จุดสตาร์ทอย่างสงบ เมื่อเสียงนกหวีดดังขึ้น ผู้เข้าแข่งขันทุกคนก็ออกวิ่ง และโอโนราต์ก็วิ่งนำกลุ่ม ลู่วิ่งหนึ่งรอบมีระยะทางสี่ร้อยเมตร ดังนั้นจึงต้องวิ่งสองรอบครึ่ง

ในระยะทางสี่ร้อยเมตรแรกผู้เข้าแข่งขันทั้งสิบสองคน วิ่งติดกลุ่ม แต่พอเริ่มรอบที่สอง เด็กที่เล็กกว่าเริ่มอยู่รั้งท้าย กลุ่มที่อยู่ข้าง

หน้ามีโอโนราต์วิ่งนำ จากนั้นเป็นเด็กชายชาวมอริออคโคและเบนิตัว

แม้เบนิตัวจะรู้สึกไม่ค่อยสบายใจและวิ่งอย่างไม่สบายใจนัก แต่เด็กชายก็พอใจตำแหน่งที่เป็นอยู่

โอโนราต์จะชนะและเด็กชาวมอริออคโคก็จะได้ที่สอง เด็กคนนี้มีปัญหาในการเข้ากลุ่ม เพราะพูดภาษาสเปนแย่มาก และเป็นที่ยึดมั่นในชั้นเรียนว่าเขาต้องได้รับการช่วยเหลือ นอกจากนี้ครูก็ยังกำชับว่าต้องช่วยเหลือเขาในทุกๆ เรื่องด้วย เบนิตัวจึงคิดว่านี่เป็นโอกาสดีที่เขาจะได้ช่วยเด็กชายผู้นี้บ้าง ใครๆ ก็เรียกเด็กคนนั้นว่า เอล อาอิวิต้า เพื่อระลึกถึงเพื่อนร่วมชาติของเขาซึ่งเป็นแชมป์เปียนโลก แม้เบนิตัวจะไม่เชื่อว่าเด็กชายมอริออคโคผู้นี้จะไปถึงจุดนั้นได้

สถานการณ์ดูซับซ้อนขึ้น เมื่อเริ่มระยะสองร้อยเมตรสุดท้าย โอโนราต์ดูจะหมดแรงเสียแล้ว และเอล อาอิวิต้าก็พยายามแซงหน้า นี่ไม่อยู่ในแผนของเบนิตัว เพราะเด็กชาวมอริออคโคผู้นี้มีปัญหามากพออยู่แล้วเรื่องภาษา จึงไม่สมควรจะต้องมาเป็นศัตรูกับเจ้าวรายร้ายโอโนราต์เพิ่มขึ้นอีก เบนิตัวจึงพยายามวิ่งตีคู่ขึ้นมาเพื่อยับยั้งและต่อมาเมื่อเขาเล่าเรื่องนี้ให้พี่สาวฟัง เธอกลับโกรธและตำหนิเขาว่า ‘เธอคิดว่าเธอเป็นใคร ถึงจะจัดการเรื่องคนโน้นคนนี้ เธอคิด

ว่าเป็นพระเจ้าหรือไง' นั่นหมายถึงว่าพี่สาว
ของเขาพร้อมจะช่วยเหลือผู้อื่นในแบบของ
เธอเท่านั้น

ในตอนแรกเบนีโต้คิดเพียงจะช่วยเด็ก
มอริอโคโค แต่ต่อมาเมื่อได้ยินเสียงเชียร์
สมองของเขาก็กลับสน

เสียงแรกดังมาจากครุมอนโซซึ่งเป็น
เสียงดุดมากกว่าเสียงเชียร์ เด็กทั้งสามเข้ามา
ใกล้โค้งสอรร้อยเมตรสุดท้าย แต่เวลาที่ทำได้
ยังดูธรรมดา ซ้ำไปเสียด้วยซ้ำ ดังนั้นครูจึง
ตะโกนดูเบนีโต้ว่า

“เกิดอะไรขึ้น เบนีโต้ ไม่ได้กินข้าวมา
หรือไง วังหนอยวะ ไอ่...”

ครุมอนโซไม่เคยพูดคำหยาบและห้าม
นักกีฬาพูดด้วย เด็กชายจึงตกอกตกใจเอาการ
และเริ่มเร่งฝีเท้า นานๆ ครั้งครูจะแสดงให้เห็น
ว่าโกรธ ความโกรธของครูจึงน่ากลัว แต่
เบนีโต้รู้สึกว่าเขาของตนหนักอึ้งกับหิน
หายใจติดขัดไม่เป็นจังหวะ และในตอนนั้นเอง
ที่เขาได้ยินเสียงเชียร์จริงๆ แม้จะมีคนเชียร์
ไม่กี่คน แต่ก็ดังขึ้นในเวลาที่เหมาะสมยิ่ง

ข้างลู่วิ่ง เปเป็นนักดับเพลิงกับการล่า
ลูกสาวตะโกนเชียร์สุดชีวิตจิตใจ และใกล้ๆ
พวกเขา ครูใหญ่ก็ยืนอยู่ที่นั่น ครูใหญ่ผู้มี
ชื่อเสียงในเรื่องความสุ่มค้นภักภาพและ
ความเอาจริงเอาจัง ทว่าในตอนนั้นกลับ
ตะโกนว่า

“สู้เขา เบนีโต้”

แม้จะดังไม่เท่าสองคนแรก และดู
เหมือนว่าครูใหญ่ก็ตะโกนให้กำลังใจโอโนราโต้
และ เอล อาอิต้า ด้วย แต่เป็นตอนที่พวก
เขาวิ่งผ่านไปแล้วและคงไม่ได้ยิน ที่สุดของ
ที่สุดคือพี่สาวเขาเอง ผู้แสดงพลังแห่งสาย
เลือดเดียวกัน และลืมนึกถึงการเข้ากลุ่ม
ของโอโนราโต้ไปเสียสนิท เธอตะโกนสุดเสียง
ดังกว่าใครๆ ว่า

“เร็วๆ เข้าเบนีโต้ ที่หนึ่งเป็นของเธอแล้ว”

และเมื่อรู้ตัวอีกทีเขาก็เหยียบเส้นชัยแล้ว
นำหน้าเอล อาอิต้า และโอโนราโต้

แล้วเรื่องราวต่างๆ ซึ่งเขานึกลำดับ
ความได้ในภายหลังก็เกิดขึ้น ผู้คนชื่นชอบ
การแข่งขัน นอกจากครุมอนโซซึ่งไม่ค่อยจะ
พอใจเพราะดูจะทำเวลาไม่ดีเลย ครูหันไป
พูดกับโอโนราโต้อย่างเคร่งขรึมว่า

“เดี๋ยวครูต้องคุยกับเธอ”

เบนีโต้กล่าวว่าครูจะดูโอโนราโต้ซึ่งเป็น
เรื่องที่เขากลัวอย่างยิ่ง พี่สาวเข้ามาถอดเขาด้วย
ท่าทางเวอร์สุดๆ การ์ลาก็ด้วยแต่ยังน้อยกว่า
เบโรนิก้า เปเป็นนักดับเพลิงตบหลังตบไหล่เขา
พร้อมขอร้องแนะนำสำหรับการแข่งขันในอนาคต
แต่สิ่งที่เด็กชายชื่นชมที่สุดคือแม่ของโอโนราโต้
เข้ามาแสดงความยินดีและจูบหน้าผากเขา เธอ
ดูสาวและสวยกว่าเมื่อเห็นตอนแรก เด็กชาย

คิดไม่ออกเลยว่า เธอเป็นแม่ของเจ้าว้ายร้าย
นั้นได้อย่างไร

เจ้านั้นแสดงท่าทางฮึดฮัดและหอบฮักๆ
เพราะออกแรงมากเกินไป ขณะแม่เข้ามา
กอดเพื่อแสดงความยินดี โอโนราได้กลับ
ถอยห่างและบ่นพึมพำพาลางมองไปยังเบนีได้

“ผมควรจะชนะ ถ้าไม่ใช่เพราะไอ้หน้า
โง่นั้นล่ะก็”

“ลูกพูดอะไรนะ” แม่ปลอบด้วยเสียง
อ่อนโยน “ลูกวิ่งได้ดีมากเลย วันหลังลูกก็
จะชนะ มานี่สิ ทำไมผมลูกถึงเป็นแบบนี้”

แล้วเธอก็เริ่มจัดทรงผม พาลางถือ
โอกาสลอบศรัทธาลูกชายไปด้วย โอโนราได้
ปล่อยให้แม่ทำในสิ่งที่ต้องการ ตัวเขามองไป
ยังเบนีได้พาลางกันด่า

“ไอ้ลูกหมา มึงเล่นเอาเปรี้ยว วิ่งตาม
โดยไม่ต้องต้านลม แล้วพอมึงจะแข่งก็เลือก
ลากเอาไอ้ เอล อาวิท้า มาชนะกูด้วย มึง
ต้องจ่ายกูแน่ คอยดูเหอะ”

“ลูกแม่ ไม่เอา ไม่พูดแบบนี้” แม่
โอโนราได้ดุพอบเป็นพิธี เพราะดูเหมือนเธอจะ
เคยชินกับคำสบถหยาบคายของลูกชาย
“ทำไมเวลาอยู่นอกบ้าน ลูกถึงเป็นอย่างนี้นะ”

— ๗ —

“พี่ครับ” เบนีได้ถามพี่สาวเมื่อกลับถึงบ้าน
แล้ว และพยายามลำดับเหตุการณ์ในตอนเช้า
“โอโนราได้เขาเป็นยังไรเวลาอยู่ที่บ้านนะ”

“ทำไมเธอถึงอยากรู้ล่ะ”

“ก็แม่เขาบอกว่าเวลาอยู่นอกบ้านเขา
แยกว่าอยู่ในบ้าน”

“เป็นไปไม่ได้ ถ้าตามที่เขาพูดกันล่ะก็
โอโนราได้ช่วยแม่ทุกอย่าง”

“เรื่องของโอโนราได้น่าจะเป็นกรณี
พิเศษ” แม่ของเบโรนีก้าและเบนีได้ซึ่งนั่งถัก
โครเชต์ฟังการสนทนาอยู่ซัดขึ้น “ดูอย่างลูกๆ
ของแม่เองสิ เพื่อนๆ ของแม่มักจะชมว่าลูก
นะดีอย่างนู้นอย่างนี้ แสนจะน่ารัก แต่บางที
อยู่บ้านลูกก็ทำแต่เรื่องให้แม่แทบอยากจะบีบ
คอนัก”

“โอ๊ย แม่ก็! อย่าเปรียบเทียบกันเลย”

เท่าที่เห็นก็ไม่ควรเอาแม่ ซึ่งมันคงดั่ง
หินผาของสองพี่น้องไปเทียบกับอเดล่าผู้นำ
สงสารที่ไปยุ่งกับผู้ชายไร้ยางอายคนหนึ่งเมื่อ
ตอนอายุสิบหกปี เขาไม่เพียงทำให้เธอต้อง
หวายชักนำเธอไปติดยาอีกด้วย

“ลูกนี่ก็ช่างหาเรื่องมาเล่าเสียจริง!”

แม่บ่น เกรงว่าเบนีได้จะตกใจ แต่เด็ก
ชายซึ่งยังคงติดตามเรื่องอยู่อย่างสนใจสนอกสนใจ
ถามพี่สาวว่า

“แล้วพวกเขาแต่งงานกันหรือเปล่า?”

“ใครกัน?”

“ก็พ่อแม่ของโอโนราได้ยังไงล่ะ?”

“ไม่หรอก โชคดีที่พวกเขาไม่ได้แต่งงาน
กัน ก็อย่างที่ครูโรเบิร์ตบอก ‘สิ่งแรกที่คุณ
ต้องทำคือ เลิกเจอผู้ชายคนนั้นเสีย ไม่
ต้องไปเยี่ยมเขาที่คุกหรืออะไรทั้งนั้น’ ถ้ายัง
ขึ้นพบกันต่อไป ทั้งคุณและเขาต่างก็ออกจาก
ขุมนรกไม่ได้’ มันชัดเจนแจ่มแจ้ง เพราะ
อเดล่าก็เคยติดคุกเช่นกัน และหลายครั้งด้วย
ที่จริงเธออายุไม่มากนักแต่อาจจะทรุดโทรม
อยู่บ้าง ซึ่งก็ไม่เท่าไรหรอกถ้าเทียบกับสิ่งที่เธอ
ได้ประสบมา เธออาจจะอายุมากกว่าสามสิบ
ปีเล็กน้อย ก็ถ้ามีโอโนราได้ตอนอายุสิบเจ็ด
แล้วเขาก็อายุราวสิบห้าปี คิดดูเอาเองแล้วกัน...”

แล้วแม่ก็บอกว่าไม่พอใจเลยที่ลูกสาว
จะคบหาคุ้นเคยกับคนที่เข่าๆ ออกๆ คุก
เบโรนิก้าไม่พอใจและบอกแม่ว่ามันง่ายมาก

เลยที่จะคิดเช่นนั้น แม่จึงถอนหายใจและพูด
ประโยคซึ่งมักพูดเสมอว่า

“ก็ตามใจลูก ระวังตัวหน่อยก็แล้วกัน”

“หนูก็ระวังอยู่ค่ะแม่ แม่นึกว่าหนู
เป็นเด็กอมมือหรือไงคะ สิ่งที่หนูต้องดูแล
รับผิดชอบเรื่องในชุมชนนี่ก็คือการแสดงละคร
ของพวกยิปซี แล้วหนูก็ไปกับเด็กผู้หญิงอื่นๆ
ที่ไปโบสถ์เดียวกัน และหากต้องไปตอน
กลางคืน จะมีบาทหลวงคนหนึ่งไปกับ
พวกเราด้วยค่ะ”

แล้วเธอก็ขยายความโดยละเอียด
เกี่ยวกับการแสดงละคร แต่เบนีได้ไม่ค่อย
สนใจ และทันทีที่มีโอกาสเขาก็ถามเรื่องที่
กังวลใจอยู่

“แล้วเกิดอะไรขึ้น ตอนโอโนราได้อยู่
กับแม่เขาล่ะ?”

“ไม่มีอะไรนี่ ครูโรเบิร์ตได้ชวนพวกเรา
ดื่มโค้ก อ้อ! แต่ของอเดล่าไม่มีคาเฟอีน
เพราะสิ่งกระตุ้นทั้งหลายไม่ดีกับเธอ รวมทั้ง
การสูบบุหรี่ด้วย แต่แม่ชอบว่าไม่ควรเลิก
เด็ดขาดในทันที”

“แล้วโอโนราได้ไม่อารมณ์เสียหรือที่ไม่
ชนะนะ?”

“อ้าว ก็อย่างที่แม่เขาบอกว่า ‘วันหลัง
ลูกก็จะชนะเองแหละ และถ้าเบนีได้วิ่งได้ดีกว่า
ลูกก็ต้องพยายามฝึกซ้อมให้หนักเพื่อการ
แข่งขันครั้งหน้า’ ”

เบนีได้รู้สึกว่ พวกผู้หญิงช่างคิดอะไร
ง่ายด่ายกับเรื่องแบบนี้ พวกเธอไม่รู้ว่าจะ
ทำให้เรื่องยุ่งยากซับซ้อนได้แค่ไหน

แล้วความยุ่งยากซับซ้อนก็ปรากฏใน
วันรุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันอาทิตย์ และทำให้เกิดผล
อย่างคาดไม่ถึง

คงจะราวหกโมงเย็นเมื่อเบนีได้ไปซ่อม
ว่ิงในสวนสาธารณะ ตามที่ครูมอนโธแนะนำไว้ว่า
ไม่ควรหยุดออกกำลังกายหลังวันแข่งขัน แต่
ให้ออกอย่างพอเหมาะพอควร

แม้เด็กชายจะซ้่เกียจในตอนแรก แต่
ต่อมาก็ร่าเริงขึ้นและรู้สึกดีอย่างที่ครูมอนโธ
บอก ต้องขอบคุณสารเอ็นโดรฟินที่หลั่ง
ออกมาขณะว่ิง วันนั้นห้องฟ้ามืดคร้มีใน
ตอนเช้าและฝนก็เริ่มตกในตอนเย็น ครั้นฝน
หยุด สวนสาธารณะก็เขียวชียบดุงทะเลทราย
เบนีได้ชอบมาก เพราะไม่มีคนมาเดินเล่น
และจุงหมาซึ่งชอบเฝ้าขณะเขาว่ิง

เขาเริ่มว่ิงเหยาๆ และหยุดเป็นระยะ
เพื่อยืดเส้นยืดสาย อากาศกำลังสบาย ไม่ร้อน
ไม่หนาว ท่วขึ้นๆ เอ็นโดรฟินทำหน้าที่ของ
มัน เขารู้สึกดีจนตัดสินใจเปลี่ยนจังหวะและ
ว่ิงเร็วขึ้น เขาเองก็ไม่มีทางเลือกอื่นเพราะได้
ยินเสียงตะโกนนำซ้งดังมาจากข้างหลังว่าเบนีต่ำ
เขาไม่ค่อยมั่นใจว่่าเป็น เบนีต่ำหรือเบนีต่ำ

แต่ที่แน่ๆ ก็คือเป็นเสียงเจ้าประจำที่ชอบชมชู่
เขาอยู่เสมอ

เขารีบวิ่งราวกับว่าไม่ได้ยินเสียงนั้น
สาวเท้ายาวขึ้นพลางหาทางออกซึ่งคิดว่าใกล้
บ้านมากที่สุด เขาพยายามว่ิงแบบสี่ร้อยเมตร
ซึ่งเป็นความผิดพลาดก็อย่างัที่ครูพลศึกษาบอก
ถ้าไม่รู้กำลังของตน จะทำให้ขาดออกซิเจน
และสมองจะต้อเหมือนที่เกดกับพวกนักไต่
เขาเอเวอเรสต์ อะไรทำนองนั้นคงเกิดขึ้นกับ
เขา เพราะทางออกที่เขาเลือกกลับใช้การไม่
ได้ที่สุดเพราะไปโผล่ที่รางรถไฟ

เด็กชายไม่มีทางอื่นนอกจากหันหลังกลับ
เพื่อหาทางแก้ไขความเผลอโผล่ครั้งนี้ แต่สิ่ง
เดียวที่เห็นคือโอโนราได้หอบฮักๆ เหมือนเขา
เพราะพยายามว่ิงกวดมาพลงตะโกนด่าว่่าต่างๆ
นานา ได้เลย ฉันทนได้มากกว่าอยู่แล้ว
อย่างัที่แสดงให้นายดูเมื่อวานไงละ' เบนีได้
คิดและพยายามตั้งหน้าตั้งตาว่ิงต่อไปจนกว่า
จะหมดแรงดีกว่าจะต้องเผชิญหน้าเจ้าปีศาจ
ซึ่งตอนนี้ดูจะโกรธเอาการอยู่ เขาตะโกน
เรียกให้เบนีได้หยุด ทั้งสบถทั้งด่า

นี่เป็นการว่ิงไกลที่สุดในชีวิตของเขา
และมีแต่ความคิดร้ายๆ ผ่านเข้ามาในสมอง
เขาคิดไปว่าครูพลศึกษาคงจะดูโอโนราได้หลัง
การแข่งขัน เพราะได้ยินครูบอกว่า 'เดี๋ยวกู
ต้องคุยกับเธอ' รับรองได้เลยว่่าครูต้อง

ตำหนิที่เขาวิ่งแย่มากและเจ้าประสาธเสียนี้คงโทษเขา

เขารู้สึกว่าขามากและหายใจแทบไม่ทัน (ลมเข้าแทบไม่ถึงปอดและไม่ต้องพูดไปถึงห้องเลย) ก่อนจะล้มกลิ้งลง เบนินได้ตัดสินใจหยุดวิ่ง มองไปรอบๆ ตัว เห็นทุ่งโล่งอยู่ข้างทางรถไฟ และที่เขาเห็นในขณะนั้นคือ หยิบหินก้อนไม่ใหญ่มากนักขึ้นมาก้อนหนึ่ง

โอโนราได้หมดแรง หอบฮักๆ และดำว่

“นี่ ไม่ได้ยินฉันเรียกหรือ ไ้อ้ห... แล้วมันเรื่องอะไรนายถึงได้วิ่งอย่างกับไอ้จิ้งจว่”

แล้วแถมด้วยคำด่าอีกชุด พลังนั่งลงเพราะเขาวิ่งต่อไปอีกไม่ไหว เมื่ออีกฝ่ายหนึ่งเหนื่อยอ่อน เบนินได้ก็เห็นช่องทางที่จะหนีต่อแต่โอโนราได้รับพูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่คุ้นหูนักว่

“อย่าวิ่งต่อนะ ฉันก็แค่อยากจะพูดกับนายเท่านั้น”

“พูดเรื่องอะไร” เบนินได้ก็หอบเช่นกันและมีท่าที่ไม่ไว้วางใจ

“ฉันได้พูดกับครูมอนซ์แล้ว”

“ฉันรู้แล้ว”

“นายรู้ได้ไง”

โอโนราได้ไม่พอใจและรู้สึกกระเวง

“ก็ได้ยินตอนครูบอกว่ต้องคุยกับนาย”

“อ้อ ครูก็พ่ล่ไปเรื่อย”

โอโนราได้ลุกขึ้นพ่ลงเดินมาใกล้เบนินได้

เด็กชายรู้สึกกลัว กำหินอยู่ในมือถอยหลังไปสองสามก้าวและพูดว่

“แล้วฉันผิดอะไรด้วย”

“แล้วว่ใครว่นายผิดละ อย่างเดียวที่ฉันพูดกับนายเมื่อวาน และจะย่ำใส่หน้านายอีกทีตอนนีว่ นายมันไอ้ลูกหมา แอบวิ่งตามหลัง ให้ฉันช่วยทวนลมไปก่อน แล้วค่อยแซงทีหลัง อย่างนีว่เขาไม่ทำกันหรอกว่!”

ก็จริงที่โอโนราได้แค่เรียกเขาว่าไอ้ลูกหมาซึ่งเป็นคำสบประมาทเพียงเล็กน้อยเมื่อออกจากปากโอโนราได้ และถ้าเขาจะใช้กำลังจริงๆ ก็คงทำไปแล้ว เพราะเบนินได้เคยได้ยินหลายครั้งว่ ‘ผู้ที่ลงมือคนแรกจะได้เปรียบ’ และสำหรับยานที่โอโนราได้ได้อยู่ (ซึ่งหมายถึงชุมชนแออัด) สิ่งแรกที่เขาต้องทำคือทุบตีจากนั้นจึงค่อยถามไถ่ ไม่งั้นก็แพ้

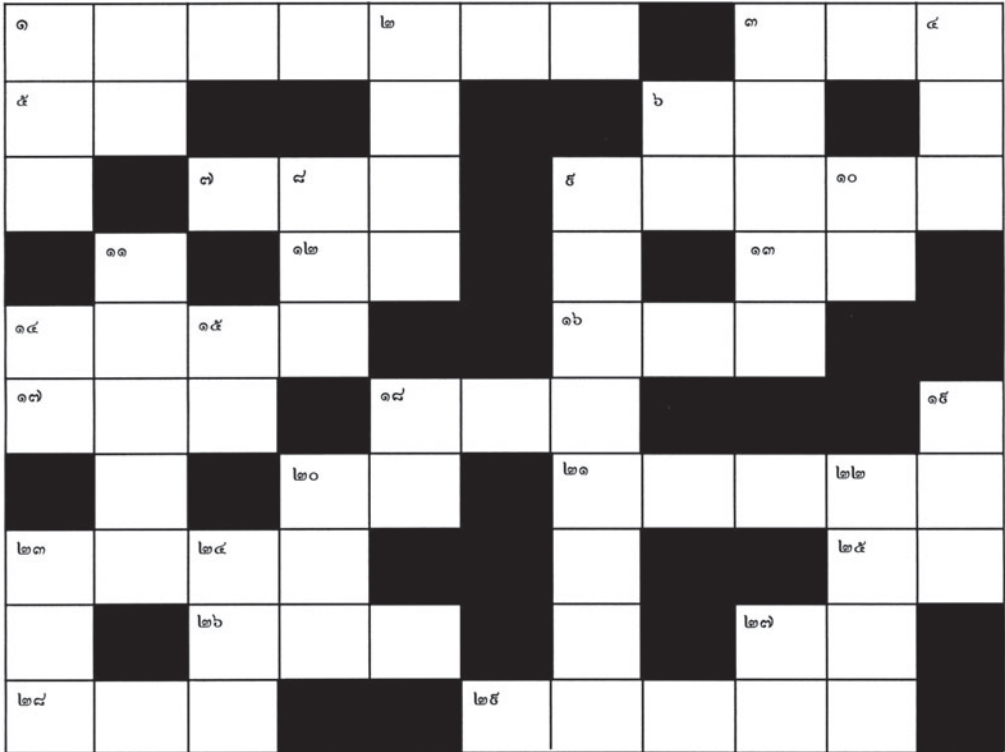
“ทั้งก้อนหินซะ ไ้อ้เบ๊อีก!”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ปริศนาธรรมอักษรไขว้

ปริศนาธรรมอักษรไขว้

ปริศนาอักษรไขว้ฉบับนี้ ได้รับคำแนะนำและแรงบันดาลใจจากคุณปณณัน นักอักษร
ศาสตร์ชาวโตเกียว ที่ขอขอบพระคุณมาไว้ ณ ที่นี้ด้วย:

ท่านผู้อ่านท่านใดที่อยากมีส่วนร่วมสนุกโดยการส่งเกมส์แปลกๆใหม่ ที่สนุก
คุณธรรมมาร่วมด้วยก็จะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง. กอว บ.ก.

แนวนอน

- ๑ คำสอนของพระพุทธเจ้า
- ๓ กังวล
- ๕ ลีบ
- ๖ มือ ผู้ทำ
- ๗ เครื่องหมาย เหตุ สร้าง
- ๘ ชื่อผู้หญิงถวายข้าวปายาสแก่เจ้าชายสิทธัตถะ
ในตอนเช้าของวันที่จะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า
- ๑๒ ตาม
- ๑๓ นก ตรงข้ามกับหลู
- ๑๔ หมู กอง บ่อเกิด
- ๑๖ ความมัวเมา
- ๑๗ สีขาวปนเหลืองเล็กน้อย งามผุดผ่อง
- ๑๘ ความประพடுத்தี่เคยชิน
- ๒๐ ดี ประเสริฐ
- ๒๑ ข้อกำหนดให้เว้นขาด ๕ ข้อ
- ๒๓ สวรรค์ชั้นที่ ๓
- ๒๕ รวดด้วยน้ำ
- ๒๖ ทิศตะวันตกเฉียงใต้
- ๒๗ เป็นอันตราย ทำให้เป็นทุกข์
- ๒๘ ถ้ำ สิ่งก่อสร้างเป็นห้อง ๆ
- ๒๙ อาตุร อาตุระ

แนวตั้ง

- ๑ ปัญญา ความฉลาด
- ๒ กลางคืน
- ๓ ความสิ้นกำหนด
- ๔ ถ้อยคำ

๖ ดอกบัว

๘ เพื่อน

๙ ปัญญาเกิดแต่การสดับ การเล่าเรียน

๑๐ ต้นไม้

๑๑ การบำเพ็ญ การเจริญ

๑๔ ไม่ ไม่ใช่ (ใช้ประกอบหน้าศัพท์บาลี
สันสกฤตที่ขึ้นต้นด้วยสระ)

๑๕ การล่อลวงให้หลง

๑๘ ไม่มี (ใช้ประกอบหน้าคำอื่น)

๑๙ ร่มขนาดใหญ่ สำหรับพระชุกดิ์

๒๐ ครั้ง คราว

๒๒ หัว

๒๓ ข้าวต้ม

๒๔ ยิ่งใหญ่

๒๗ กล้าหาญ

๒๙ อาตุร

คำเฉลยของอันดับ ๑๒๗

๕
๕
๕
๕
๕
๕

⊕ “ดอกหญ้า” ฉบับสนุกกับการทำดี อ่านแล้วมีความสุขกับโครงการดีๆ เพราะเล่มนี้มีลายแทงทำดี ดิฉันได้ร่วมกิจกรรมกับโครงการต่างๆ เช่นสภาอากาศไทย และโครงการอื่นๆ ที่แทบไม่เคยได้ยินเลย คือ การเก็บล้างกระป๋องอะลูมิเนียมแล้วส่งทำขาเทียม และอีกหลายโครงการเพื่อคนไทย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะมีวารสารดีๆ และให้ความรู้ที่หลากหลายเช่นนี้ค่ะ

จิรภา วงศาโท
ร้อยเอ็ด

ขอบคุณที่ให้ค่าในข้อเขียนทั้งหลาย

⊕ ได้รับหนังสือทุกเล่ม แต่บางทีก็ไม่ได้ตอบกลับ
ประยงค์ ฉัตรนันทภรณ์
กทม.

แค่อ่านหนังสือ พวกเราก็พอใจแล้ว

⊕ โรงเรียนอนุบาลของลูก ครูได้ปลูกฝังความรุนแรงให้กับเด็ก โดยจะตีเด็กที่ชุกชนช่วงเข้าแถวหน้าเสาธงด้วยฝ่ามือหรือใช้มือหยิก

ปัจจุบัน โจรผู้ร้ายมิได้แย่งชิงเพราะความอดอยากแต่เพราะความอยาก จะช่วยอย่างไรเพื่อสังคมจะได้สุขสบายกว่าที่เป็นอยู่

สมาชิกรุ่น ๒๕๕๐๐๕

การไม่รู้รู้ศีลธรรม และการขาดจริยธรรม มีสาเหตุมาจากการเห็นแก่ตัว และค่านิยมที่ผิดๆ ซึ่งกำลังขยายตัว

กว้างในสังคมไทยทุกวันนี้ การช่วยเหลือต่างๆ
คือสร้างค่านิยมที่ดี เช่นทำตัวเรียบง่าย สมถะ
ไม่ใช้ของฟุ่มเฟือยที่ทำให้คนอื่นเกิดความอียาก

🌐 ได้ประโยชน์มากมายจากหนังสือ แต่ตัว
เองยังมีกิเลสหนาอยู่ อยากฟังธรรมใน
บรรยากาศจริงๆ แต่ทุกวันนี้ฟังแต่เทป ชาว
อโศกเก่งมากค่ะ ปฏิบัติตัวได้เคร่งครัดจริงๆ
ทุกคน

๒๓๖๖๘๑ K ๒๕๕๑๑๑๑

ก็มีบางคนที่ยังกระเสือกกระสน แต่ไม่ละ
ความพยายามที่จะช่วยให้ถึงฝั่ง

🌐 พุทธภาษิต “ปัญญา วิสุทตติ นตฺถิ
ปัญญา สมา อาภา” ชี้ให้เห็นว่า คนฉลาดและ
อารมณ์ดีนั้นเป็นของคู่กัน ปัญญาฝึกฝนได้ แต่
ถ้าอาศัยความเป็นพาลเสียแล้ว ปัญญานั้นก็
จะมีแต่ลุ่มให้ไปอบาย เพราะใช้ไปในทางที่ผิด
สมาธิกลับมาฝาก

เป็นสุภาษิตที่ทั้งไพเราะและเต็มไปด้วย
ความหมาย

🌐 ผู้เจริญอิทธิบาทสี่เป็นประจำปรารถนา
จะมีอายุยืนยาวได้ มีคนบอกว่าหลวงพ่อดำที่
อยู่ดอยเหมย เชียงตุงอายุกว่า ๙๐๐ ปี จริง

หรือไม่

สุกรี ธรรมเจริญ

อุดรธานี

Guinness World Record ตกข่าวนี้
ไปได้ยังงี้ ถึงอย่างไรก็ตาม พระพุทธเจ้าตรัส
ว่าผู้ที่ไม่เจริญในอิทธิบาทสี่คือผู้ที่ตายแล้ว

🌐 ชอบคอลัมน์นับพินิจมากที่สุด
สิทธิชัย รักบ้านเกิด
ลพบุรี

ฟ้าเมือง ชาวหินฟ้า ฝากขอบคุณ

🌐 ความรู้เกี่ยวกับพุทธศาสนาที่ยากู่มาก
ที่สุด คือหลักปฏิบัติสำหรับบุคคลต่างๆ เช่น
บิดามารดา ครู ผู้บริหาร นักธุรกิจ

สมาธิ ๒๖๑๙๙๔

ความจริงเขียนลงเสมอในคอลัมน์ต่างๆ
แต่ก็จะพยายามเขียนเพิ่มอีกค่ะ

🌐 ระหว่างเพาะปลูกต้นไม้ กับเพาะบ่มศีล
ธรรมแก่เยาวชน เราควรทำสิ่งใดก่อน ใน
สภาวะแวดล้อมโลกยุคดิจิทัล

เกียรติพงษ์ อินคำ

นนทบุรี

ลำบากไหมถ้าจะทำไปพร้อมๆกัน โดย

ถือเสียว่าเพาะปลูกต้นไม้เป็นงานอดิเรก
ส่วนเพาะบ่มศีลธรรมเป็นงานหลัก

⊕ หนังสือที่ได้รับ ดิฉันอ่านอย่างคึกคักที่สุด
ชนิดดี แสนคำ
กทม.

พวกเราดีใจ และขอบคุณ

⊕ ช่วยรบกวนลงรูปของคุณอิสราในหนังสือ
ดอกหญ้าหรือสารอัสกให้ด้วยค่ะ รู้จักชื่อเขา
มา ๑๐ กว่าปีแล้ว ทำให้ข้าพเจ้าชอบอ่าน
หนังสือธรรมะมาจนถึงทุกวันนี้

นุ่น

จ.เชียงใหม่

ขอดูแลรูปของคุณอิสรา แต่แถมรูปของสาว
อื่นๆให้ด้วยค่ะ

⊕ หนังสือขาดกทันยุค ๒ และหนังสือ
ขงจื้อตระกูลหยาง มีจำหน่ายที่ไหนครับ

สมาชิก ๒๑๑๕๖๕

ขาดกทันยุคของสอบถามคู่มือที่ร้านธรรม
ทัศน์สมาคม ส่วน “ขงจื้อ” เป็นหนังสือ
“ตระกูลหยาง” เป็นนามปากกาของผู้รับผิดชอบ
ขอคัดค้าน “คิดตามหนังสือ” ไม่ใช่ชื่อ
หนังสือค่ะ

⊕ “ดอกหญ้า” มีสาระคิดดีที่น่าสนใจทุกค
ลัมภ์ จบหลายเที่ยวค่ะ ขนาดถ่ายเอกสาร
แจกให้เพื่อนๆอ่านทั่วถึงทางไปรษณีย์ จน
เขาบอกว่าเก็บไว้ติดแปะฝาห้องทำงานเลยคะ
ศรียรรณา ชาลีวัลย์

จ.ชัยภูมิ

บอกเพื่อนๆให้สมัครเป็นสมาชิกได้ค่ะ

⊕ คุณย่าอ่าน “ดอกหญ้า” ให้ดิฉันฟัง ตั้ง
แต่ยังเล็ก ครอบครัวดิฉันได้รับประโยชน์มาก
เพราะปัจจุบันครอบครัวของเราทำการเกษตร
และเน้นเกษตรพอเพียง ตามแนวพระราช-
ดำริของในหลวง ซึ่งเรได้รับความรู้เรื่องการ
เกษตรจาก “ดอกหญ้า” เช่น การทำปุ๋ยหมัก
การทำไบโอดีเซลอย่างง่าย เป็นต้น

ถนอมมธุรส เหล่าพล

จ.หนองคาย

ดีใจจังเลยที่ “ดอกหญ้า” มีส่วนร่วม
ในสัมมาอาชีพในครอบครัว

☸ ขอโสภณธรรมของพ่อท่านที่ว่า“ในสังคมที่
บูชาเงิน..บูชาอำนาจ..(สุดท้าย)บูชาธรรม”
เข้าไปดูในเว็บไซต์แล้วแต่ไม่มีโสภณธรรม นี้เลย
เสาวลักษณ์ เวชวังชุกุล
จ.ยะลา

ถ้าท่านผู้ใดมีโสภณธรรมนี้ ขอความ
กรุณาบอกกล่าวให้ได้รับรู้กันด้วยค่ะ

ปัญหาประจำฉบับนี้

☸ เราควรจะจัดการกับเด็กวัยรุ่นสมัยนี้ยังไง
ดีคะ เพราะทางราชการเองเอาไม่อยู่ คือ
ห้ามไม่ได้ ความคิดเห็นของดิฉัน สาเหตุ
ใหญ่ก็มาจากการดื่มเหล้ากัน ถ้าเวลาที่
เด็กๆพวกนี้ไม่กินเหล้า ก็เป็นคนธรรมดาๆ
อีกสาเหตุหนึ่งก็เพราะคนสมัยนี้ห่างเหิน
ศาสนานั่นเอง

คุณเผือก เพี้ยทอง

กทม.

ท่านผู้อ่านท่านใดช่วยไขข้อสงสัยนี้ได้ ก็
จะมีของที่ระลึกให้เป็นการตอบแทนค่ะ

ได้...ก็ได้ ไม่ได้..ก็ได้

ได้ก็ได้ ไม่ได้ก็ได้ ใจอย่าท้อ
จิตอย่าล่อ ทำไป ใจให้ร่มที่
ห่มเทาอย่า รังไร ทำให้น้ำ
ได้๒๒๒๒ ๒๒๒๒ ๒๒๒๒

ได้...ก็ได้ หมายถึง เราทำได้
ว่าอย่าอย่า ได้ใจ ล้มลุกต้อ
ได้๒๒๒๒ ๒๒๒๒ ๒๒๒๒
ได้๒๒๒๒ ๒๒๒๒ ๒๒๒๒

ไม่ได้..ก็ได้ หมายถึง ทำไม่ได้
ว่าอย่าอย่า ยั่วๆ มาฮารัฐ
๒๒๒๒๒๒ ๒๒๒๒๒๒ ๒๒๒๒๒๒
๒๒๒๒๒๒ ๒๒๒๒๒๒ ๒๒๒๒๒๒

มี๒๒๒๒ ๒๒๒๒ ๒๒๒๒
อย่าอย่าอย่าอย่า รู้จักทำ อย่าอย่า
๒๒๒๒๒๒ ๒๒๒๒๒๒ ๒๒๒๒๒๒
๒๒๒๒๒๒ ๒๒๒๒๒๒ ๒๒๒๒๒๒

ประยงค์ ณีตชนันท์